Алесандро д'Авения

Бяла като мляко, червена като кръв

ОБСИДИАН

АЛЕСАНДРО Д'АВЕНИЯ
БЯЛА КАТО МЛЯКО,ЧЕРВЕНА КАТО КРЪВ

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

На моите родители,
които ме научиха да гледам небето,
стъпил здраво на земята.

На моите ученици,
които всеки ден ме учат
да се възраждам.

ЛЮБОВТА НА ТРИТЕ НАРА

„Веднъж един царски син седнал да обядва. Докато се хранел, си порязал пръста и капка кръв паднала върху изварата. Тогава казал на майка си:

— Мамо, бих искал жена, която да е бяла като мляко и червена като кръв.

— Ех, синко, щом е бяла, няма да е червена, а ако е червена, няма да е бяла. Но търси, пък дано намериш.“

Итало Калвино, из „Италиански приказки“

Всяко нещо е цвят. Всяко чувство е цвят. Тишината е бяла. Всъщност не понасям белия цвят — той няма граници. Бели нощи, бели петна в паметта, да развееш бялото знаме, да предадеш бял лист, бял кичур в косите… А и бялото дори не е цвят. Не е нищо, също като тишината. Едно нищо без думи и без музика. Не понасям да оставам сам или в тишина, което е едно и също. От самотата усещам болка малко над стомаха или вътре в стомаха, която ме кара да яхвам раздрънкания си мотопед без спирачки (кога ли ще се наканя да го дам на ремонт?) и да обикалям напосоки, гледайки в очите срещнатите момичета, за да знам, че не съм сам. Ако някоя ме погледне, значи съществувам.

Но защо съм такъв? Губя контрол над себе си. Не умея да бъда сам. Нуждая се… и аз не знам от какво. Ама че гадно! Но пък за

сметка на това си имам айпод. Да, така е, защото, когато излизаш и знаеш, че в училище те чака ден с вкус на прашен асфалт, а после тунел от скука между домашните работи, родителите и кучето и всичко това се повтаря, докато смъртта ви раздели, тогава може да те спаси само подходящата музика. Пъхаш си две слушалки в ушите и прекрачваш в друго измерение. Прекрачваш в емоцията на верния цвят. Ако искам да се влюбя — мелодичен рок. Ако искам да се заредя — чист метал. Ако искам да вдигна градуса — рап и разни весели простотийки. Така не оставам сам… в бялото. Някой ме придружава и дава цвят на пътуването ми.

Не че скучая. Защото имам хиляди планове, десетки хиляди желания, милиони мечти за преследване, милиарди неща за започване. Но нито едно не успявам да подхвана както трябва, защото никой не се интересува. И тогава си казвам: Лео, за чий ти трябва да се захващаш? Зарежи, радвай се на това, което имаш.

Животът е само един и когато става бял, моят компютър е най-добрият начин да го оцветя — винаги намирам с кого да си чатя (моят ник е Пирата, като Джони Деп). Това поне го умея — да слушам другите. Кара ме да се чувствам добре. Или пък грабвам стария мотопед без спирачки и обикалям без цел. Ако имам цел, отивам при Нико да изсвирим две песни — той на баса, аз със солото. Някой ден ще бъдем прочути, ще си имаме собствена банда и ще я наречем „Тайфата“. Нико казва, че би трябвало и да пея, защото имам хубав глас, но аз се срамувам. С китарата пеят пръстите, а те никога не се изчервяват. Никой не освирква китариста, но певците…

Ако Нико е зает, се срещам с другите на спирката. Имам предвид автобусната спирка пред училище, където всяко влюбено момче е обявило на света любовта си. Няма начин да не намеря някого, случва се там да висят и момичета. Понякога виждам дори Беатриче, заради която всъщност ходя на тази спирка.

Странно — сутрин не искаме и да чуем за училището, а следобед всички продължаваме да се мотаем там. Разликата е, че ги няма вампирите, тоест даскалите — тия кръвопийци вече са се прибрали у дома да се укрият по саркофазите си в очакване на следващите жертви. Само че за разлика от вампирите даскалите действат по светло.

Но ако Беатриче е пред училище, всичко става различно. Зелени очи, които покриват цялото й лице, когато ги разшири от учудване.

Червени коси, които сякаш събуждат зората, щом ги разтръска. Малко думи, но право в целта. Ако беше филм… не, още не е измислен такъв жанр. Ако беше аромат — пясък в ранно утро, когато плажът е сам с морето. Цвят? Беатриче е червеният цвят. Както любовта е червена. Буря. Ураган, който те отнася. Земетресение, което разбива тялото ти на парчета. Така се чувствам всеки път, когато я видя. Тя още не знае, но някой ден ще й кажа.

Да, някой ден ще й кажа, че е създадена само за мен и аз за нея. Така е, няма спасение — когато го разбере, всичко ще стане съвършено като на кино. Трябва само да подбера правилния момент и най-добрата прическа. Защото си мисля, че проблемът е най-вече в косата ми. Ако Беатриче ме помоли, ще се подстрижа. Ами ако после си загубя силите като онзи Самсон от Библията? Не, Пирата не може да се подстригва. Лъв без грива не е лъв. Неслучайно са ме нарекли Лео.

Веднъж гледах документален филм за лъвовете. От храсталака излезе мъжкар с огромна грива и топлият глас зад кадър каза: „Царят на гората има корона.“ И моята коса е свободна и буйна.

Колко е удобно да я оставям така, като лъвска грива. Колко е удобно никога да не ми се налага да я сресвам, да си представям, че се издига волно нагоре, също като мислите, които извират в главата ми — понякога избухват и се разпръскват. Аз подарявам мислите си на другите като онези мехурчета в току-що отворена кока-кола, които издават толкова вълнуващ звук! С косата си казвам безброй неща. Самата истина. Колко е вярно това, което казах.

Всички ме разбират само заради косата. Или поне другите от моята тайфа, другите пирати — Гъбата, Тубата, Кечето. Тате отдавна е вдигнал ръце. Майка ми само ме критикува заради нея. Баба едва не умря от инфаркт, като ме видя за пръв път с тази коса (но на деветдесет години това е нормално).

Защо толкова са се вторачили в косата ми? Първо ти казват: *трябва да бъдеш истински, да се изразяваш, да бъдеш самия себе си!* А опиташ ли се да покажеш какъв си, викват: *нямаш индивидуалност, държиш се като всички останали.* Що за логика? Върви, че ги разбери — или си какъвто си, или ставаш като всички останали. Не можеш да

им угодиш. А истината е, че ми завиждат, най-вече плешивите. Ако оплешивея, ще се самоубия.

Но ако Беатриче не ме харесва, ще се подстрижа, само че първо трябва да си помисля. Защото може да е въпрос на принципи. Беатриче или ме обича какъвто съм, с такава коса, или нищо няма да се получи, защото как може да бъдем заедно, ако не се разбираме за дреболиите? Всеки трябва да бъде верен на себе си и да приема другия такъв, какъвто е — вечно го казват по телевизията, — иначе що за любов е това? Как не разбираш, Беатриче? Но ти си в по-изгодна позиция — всичко в теб ми харесва.

Много са своенравни тези момичета. И вечно те са прави. Ако си хубава, светът е в краката ти, избираш когото искаш, правиш каквото искаш… и пак всички ти се възхищават. Какъв късмет!

А аз понякога не смея да изляза от къщи. Чувствам се толкова грозен, че се барикадирам в стаята и не поглеждам към огледалото. Бял. С бяло лице. Без цвят. Какво мъчение. Има обаче дни, когато и аз съм червен. Откъде изскокна това момче? Навличам най-подходящата тениска, обувам джинси, които ми стоят добре, и ставам бог — Зак Ефрон не може да ми стъпи на малкия пръст. Тръгвам сам по улицата. На първата срещната мога да кажа: „Хей, красавице, да излезем довечера заедно, искам да ти дам тази невероятна възможност! Няма да съжаляваш — вървиш ли до мен, всички ще те гледат и ще се питат: как е успяла да го върже, по дяволите?! Приятелките ти ще се сбръчкат от завист.“

Бог съм! Колко е пълен животът ми. Не спирам нито за миг. Ако не беше училището, щях да бъда спокоен, красив и прочут.

Нашето училище е кръстено на един герой от комиксите за Мики Маус — Хораций. Има олющени стени, ламперия в класните стаи, черните дъски са по-скоро сиви, а континентите и държавите по дрипавите географски карти са избледнели и се разбягват във всички посоки. Стените са в два цвята — бяло и кафяво, също като сладолед между две бисквитки. В училище обаче няма нищо сладко, освен последния звънец, който сякаш иска да изкрещи: „Още една сутрин съсипахте между тия двуцветни стени. Спасявайте се!“

В редки случаи и от училището има някаква полза — например, когато ми става тъпо и потъвам в бели мисли. Питам се къде отивам, какво правя, дали ще излезе нещо от мен, дали… Но за щастие в училище и на спортната площадка е пълно с приятели и познати в същото положение. Разговаряме, за каквото ни хрумне и забравяме размишленията, които в крайна сметка не водят доникъде. Белите мисли са път към нищото, затова трябва да ги премахваш.

Седя в „Макдоналдс“ с типичната миризма на „Макдоналдс“ и дъвча студени картофки, а отсреща Нико потропва със сламката в чаша кока-кола.

— Не бива да мислиш за бялото.

Винаги ми го казва. И винаги е прав. Неслучайно ми е най-добрият приятел. За мен Нико е като Уил Търнър за Джак Спароу. Спасяваме се взаимно поне по веднъж в месеца — нали затова сме приятели. Аз сам си подбирам приятелите. Това им е хубавото: че ги избираш и ти е добре с тях, защото си ги избрал точно каквито ги искаш. Но съучениците не можеш да подбереш. Трябва да ги приемеш каквито са, а това често си е жива мъка.

Нико е от Б клас (аз съм от Д) и играем футбол в един отбор, „Пиратите“. Страхотни сме. А като влезеш в клас, налиташ на оная нервачка Електра. Да ти призлее още като й чуеш името.

Някои хора направо си съсипват децата с шантави имена. На мен Лео си ми харесва. Имал съм късмет — като го чуеш, си представяш мощен красавец, който излиза от гъсталака като цар с буйна грива. И надава страховит рев. Или в моя случай, поне се опитва… Съдбата на всекиго е заложена в името му. Вижте Електра — що за име е това? Като оголен кабел — пипнеш ли го, хваща те ток. Сигурно затова вечно е нервна.

Или онзи пълен досадник Джакомо по прякор Смрадльо. Още едно шантаво име! Носил го е Джакомо Леопарди, който бил гърбав, без приятели и отгоре на всичко поет. Никой не разговаря с Джакомо. Защото смърди. Но и никой няма куража да му го каже в очите. Аз, откакто си паднах по Беатриче, всекидневно си пускам душ и се бръсна веднъж в месеца. Е, като не ще да се къпе — негова си работа. Но поне майка му може да го светне по тоя въпрос. Да, ама не. Добре де, а аз какво съм виновен? Света ли ще спасявам? Спайдърмен и без мен ще се справи.

Оригването на Нико ме сваля от облаците и аз отвръщам със смях:

— Прав си. Не бива да мисля за бялото…

Нико ме тупва по рамото.

— Утре те искам нахъсан! Трябва да ги размажем ония нещастници!

Моментално се ободрявам. Та какво е училището без футболния турнир?

„Не знам защо го направих, не знам защо ми беше забавно да го направя и не знам защо ще го направя пак“ — цялата ми житейска философия е концентрирана в тези велики думи на Барт Симпсън, моя единствен учител и наставник. Ето един пример. Днес даскалицата по история и философия е болна. И какво? Ще ни пратят заместничка. Както винаги някоя тъпа патка от майната си.

Недей да си позволяваш такъв език!

Сякаш чувам как кънтят заплашително думите на майка ми, но все пак си го позволявам. Иска ми се, и толкова! По правило всяка заместничка е въплъщение на вселенската тъпотия.

Първо: защото замества учител, който сам по себе си е говедо и следователно заместникът му става говедо на квадрат.

Второ: защото върши такава работа — що за живот е това да заместваш някой болен? Следователно затъпяваш и другите, тоест ставаш говедо на куб.

Дебнехме я на гюме — сигурно ще е грозна като смъртта, облечена в чистичка лилава рокля, — за да я обсипем с топчета дъвкана хартия, изстреляни с убийствена точност през тръбички от химикалки.

Но в класната стая влиза някакъв млад образ. Сако и риза. Спретнат. Черни очи — прекалено черни за моя вкус. Тъмни очила върху твърде дългия нос. Чанта, пълна с книги. На няколко пъти повтаря, че обича специалността си. Само това ни липсва — ентусиаст. Тия са най-лошите. Не му запомням името. Каза го, но аз разговарях със Силвия.

Със Силвия можеш да разговаряш за всичко. Много я харесвам и често я прегръщам. Просто защото ми е приятно, на нея също. Но не е мой тип. Иначе си я бива — можеш да й говориш за всичко, а тя те слуша и дава умни съвети. Но й липсва онова мъничко нещо — магията, очарованието. Онова, което има Беатриче. Един поглед на Беатриче те праща в света на мечтите. Беатриче е червена. Силвия е небесносиня като всички истински приятели. Заместникът обаче е просто черна прашинка в един безнадеждно бял ден.

Майната му, майната му, майната му на всичко!

Той има черна коса. Черни очи. Черно сако. С две думи — същински Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“. Липсва му само онова убийствено хъркане, с което да изпотрепе ученици и даскали. Не знае какво да прави, защото не са му казали, а мобилният телефон на госпожа Аржентиери е изключен. Тя и бездруго не знае да го използва. Подарък е от децата й. Може дори да прави снимки. Но тя не разбира и бъкел от тия неща. Носи го само заради мъжа си. Да, защото мъжът на госпожа Аржентиери е болен. Има тумор, нещастникът! Напоследък сума ти народ хвърля топа от тумор. Ако те хване в черния дроб, нищо не може да се направи. Шибана работа. А него го е ударило тъкмо в черния дроб.

Аржентиери никога не говори за това, разказа ни го Николози, учителката по физическо. Мъжът й е лекар. А мъжът на Аржентиери ходи при него в болницата на химиотерапия. Дявол да я вземе Аржентиери, толкова е досадна! Бъбрива и педантична до смърт, прехласва се по онзи, който е казал, че не можеш да влезеш два пъти в една и съща река, което на мен ми се вижда толкова очевидно… Но ми става жал, когато поглежда телефона да види дали не се е обаждал мъжът й.

Междувременно заместникът се опитва да води урок, но както всички заместници не успява, понеже не даваме пет пари за него. Сега ни е паднало да вдигаме врява и да си правим майтапи с един възрастен неудачник. По някое време вдигам ръка и го питам съвсем сериозно:

— Защо избрахте тази професия…

И добавям с половин уста:

— … за смотаняци?

Всички избухват в смях. Той остава невъзмутим.

— Заради дядо ми.

Тоя съвсем е превъртял.

— Когато бях на десет години, дядо ми разказа една приказка от „Хиляда и една нощ“.

Тишина.

— Но сега говорим за Ренесанса на Карл Велики.

Целият клас ме гледа. Започнах и трябва да продължа. Имат право. Аз съм техният герой.

— Извинявайте, господине, но каква е тая история от тия… не знам колко нощи?

Някой се изсмива. Тишина. Като в уестърн. Двамата се гледаме очи в очи.

— Мислех, че не те интересува как се става смотаняк…

Тишина. Започвам да губя дуела. Не знам какво да кажа.

— Да, наистина не ме интересува…

Всъщност ми е интересно. Искам да знам защо човек си мечтае да стане смотаняк, а после се бори да постигне мечтата си. И изглежда напълно доволен. Другите ме гледат на кръв. Дори Силвия не е на моя страна.

— Разкажете, господине, интересно ни е — обажда се тя.

Изоставен дори и от Силвия, аз потъвам в бялото, а даскалът ни поглежда с онзи негов овчи ентусиазъм и подхваща:

— Мохамед ел Магреби имал в Кайро къщичка и малка градина с една чешма и една смокиня. Бил беден. Веднъж сънувал как пред него застава някакъв мокър до кости човек, който извадил от устата си една жълтица и му рекъл: „Богатството ти е в Персия, в Исфахан… иди там и ще намериш съкровище!“ Мохамед се събудил и веднага хукнал навън. След хиляди премеждия стигнал до Исфахан, капнал от умора. Ала докато търсел къде да хапне, го взели за крадец. Били го с бамбукови пръчки почти до смърт. Накрая началникът на градската стража го попитал: „Кой си, откъде идваш и защо си тук?“ Клетникът признал истината: „Сънувах един мокър човек, който ми заръча да дойда тук, защото ще намеря съкровище. Няма що, хубаво съкровище намерих — бой с бамбукови пръчки!“ Командирът избухнал в смях и отвърнал: „Глупецо, нима вярваш на сънища? Аз пък на три пъти

сънувах някаква бедна къща в Кайро със смокиня в градината, а зад смокинята чешма и под чешмата несметно съкровище! Но не помръднах оттук, наивнико! Хайде, върви си по пътя!“ Тогава Мохамед се върнал в Кайро, разровил под чешмата в градината си и намерил съкровището.

Разказва умело, от време на време млъква за малко точно където трябва, като същински артист. Всички в класа мълчат и го зяпат с ококорени очи като папагали пред паничка със семки. Лош знак. Само това ни липсваше даскал сладкодумец. Посрещам със смях края на приказката.

— И това ли е всичко?

Заместникът става на крака, но мълчи. Сяда на ръба на катедрата.

— Това е. През онзи ден дядо ми обясни, че ние се различаваме от животните, които правят само каквото им повелява тяхната същност. Ние обаче сме свободни. Това е най-големият ни дар. Благодарение на свободата можем да станем нещо различно от онова, което сме. Свободата ни позволява да мечтаем, а мечтите са кръвта на нашия живот, макар че често ги плащаме с дълго пътуване или с някоя и друга бамбукова пръчка. „Не се отказвай никога от мечтите си. Не се бой да мечтаеш, дори ако другите ти се присмиват зад гърба, иначе се отказваш от себе си.“ Така каза дядо ми. Още помня как блестяха очите му при тия думи.

В класната стая се възцарява възхитено мълчание. Става ми криво, че този тип е в центъра на вниманието — място, което се полага на мен в часовете на заместниците.

— Че какво общо има това с преподаването на история и философия?

Той ме поглежда втренчено.

— Историята е врящ казан, пълен с осъществени проекти на хора, които са станали велики, защото са имали смелостта да претворят мечтите си в реалност, а философията е тишината, в която се раждат тези мечти. Макар че понякога мечтите на тези хора са се превръщали в кошмари, особено за ония, които са плащали сметката. Когато не се раждат от тишината, мечтите стават кошмари. Историята заедно с философията, живописта, музиката и литературата са най-добрият начин да разберем какъв е човекът. Александър Велики,

Октавиан Август, Данте, Микеланджело… все хора, които са използвали своята свобода, за да станат по-добри, и променяйки себе си, са променили историята. Може би в този клас е бъдещият Данте или Микеланджело… може дори това да си ти!

Очите му блестят, докато говори за делата на малките хора, станали велики благодарение на мечтата и свободата си. Неволно изпитвам вълнение, но в същото време се дразня, че слушам този глупак.

— Само когато човек вярва в онова, което надхвърля възможностите му — тоест в мечтата, — човечеството прави онези крачки напред, които му помагат да повярва в себе си.

Не е зле казано, но ми се струва типична фраза на един млад учител романтик. Да те видим къде ще си догодина с тия твои мечти! Заради тях го нарекох Мечтателя. Хубаво е да имаш мечти и още по-хубаво да им вярваш.

— Господине, за мен всичко това са празни приказки.

Исках да разбера дали говори сериозно, или просто си е изградил свой собствен свят, за да прикрие живота си на неудачник. Мечтателя ме погледна в очите и попита след кратко мълчание:

— От какво се страхуваш?

После звънецът спаси мислите ми, станали изведнъж безмълвни и бели.

От нищо не се страхувам. В десети клас съм, уча в класическата гимназия. Така искаха нашите. Аз нямах представа къде да вляза. Мама е завършила класическата. Татко също. За баба да не говорим — то си личи от пръв поглед. Само кучето не е минало през класическата.

Разтваря ума, дава нови хоризонти, изгражда мисълта, прави те гъвкав…

И ти трови живота от сутрин до вечер.

Точно така. Няма причина да учиш в подобно училище. Или поне учителите не са ми я казали. Първият ден в гимназията: представяне, обиколка на сградата и запознанство с учителите. Нещо като посещение в зоопарка — даскалът като защитен животински вид, който се надявам да изчезне веднъж завинаги…

После встъпителен тест за проверка от какво ниво тръгва всеки. И след това сърдечно посрещане… адът — правят ни на пух и прах. Задачи, обяснения, изпити каквито не съм виждал в живота си. В прогимназията, ако нямах проблеми, учех по половин час на ден. После футбол на всяко що-годе удобно местенце — от коридора у дома до подземния паркинг на блока. В най-лошия случай — на детската площадка.

В гимназията обаче беше съвсем различно. Ако искаш да минеш в по-горен клас, трябва да учиш здравата.

Аз пак не си давах много труд, защото човек върши нещо само ако вярва. Нито един учител не успя да ме накара да вярвам, че си струва да уча. А щом не успяват дори онези, които са посветили живота си на това, то защо да го правя аз.

Влязох в блога на Мечтателя. Да, заместникът по история и философия си има блог, а аз бях любопитен да видя какво пише там. Учителите нямат реален живот извън училището. Навън просто не съществуват. Затова исках да видя какво говори един човек, който няма какво да каже. Разказваше как бил гледал един филм за не знам кой си път — „Обществото на мъртвите поети“. Изпитвал същата страст към преподаването както героят на филма. Твърдеше, че този филм му показал защо е дошъл на света. По-нататък продължаваше с една тайнствена, но красива фраза: „Да откъсвам красотата където я срещна и да я подарявам на онзи, който стои до мен. За това съм дошъл на света.“

Едно му признавам на Мечтателя — знае кое как да го каже. От две приказки проличава, че е разбрал живота си. Е, да, на трийсет години изглежда нормално да е разбрал как стоят нещата. Но рядко се среща човек да ти го каже толкова ясно. На моята възраст мечтата му е узряла. Видял целта и я постигнал.

Аз съм на шестнайсет години и нямам кой знае какви мечти, а колкото до сънищата, на сутринта ги забравям. Анна с двете „н“ разправя, че сънищата зависели от прераждането и от това какви сме били в предишния си живот. Като онзи футболист, който по-рано бил патица и сигурно на това дължал спортните си успехи. Анна с двете „н“ казва, че е била жасминов храст. Затова винаги ухае приятно. Обичам аромата на Анна с двете „н“.

Не вярвам някога да съм се прераждал. Но ако трябва да избирам, мисля, че бих предпочел да не е растение, а животно — лъв, тигър, скорпион… Тая работа си струва да се обмисли, но за момента ми се вижда прекалено сложна, а и нямам спомени да съм бил лъв, макар че ми е останала гривата и лъвската сила — чувствам я как бушува в кръвта ми. Значи трябва да съм бил лъв и затова се наричам Лео. На латински *Leo* означава „лъв“. *Leo rugiens* — ревящ лъв.

Така или иначе, карам десети клас в класическата гимназия, а от подгответо се отървах почти невредим. В десети наблягат на гръцкия и математиката. В единайсети — само на гръцкия. Гръцкият е зеленчукът на всяко училище. Горчив и полезен единствено за храносмилането, с една дума, да го докараш някак до деня на изпита…

Но вината е на Масарони. Най-заядливата и безмилостна даскалица в цялото училище. Има едно-единствено манто — от кучешка кожа. Облича се по два начина: през зимата, пролетта и есента с кучешкото манто. През лятото… с лятното кучешко манто. Как може да живее така? Дали в някой предишен живот не е била куче? Забавно ми е да си измислям кой какъв е бил в предишния живот. Помага ми да си обяснявам характерите на хората.

Беатриче например сигурно е била звезда. Да, защото звездите са обгърнати в ослепително сияние — виждаш ги от милиони светлинни години. Те са концентрация от червена материя, нажежена и светеща. Такава е Беатриче. От стотици метри я виждаш как блести с червените си коси. Кой знае дали някой ден ще успея да я целуна. Впрочем рожденият й ден наближава. Дано да ме покани. Днес следобед ще ида на спирката пред училище да я видя. Беатриче е червено вино. Опиянява ме — обичам я.

Когато следобед те чака мач за турнира, нямаш време за нищо друго. Трябва да се подготвиш психически и да се наслаждаваш спокойно на чувствата. Всеки жест става важен и трябва да бъде съвършен. Любимият ми момент е, когато обувам чорапите, които бавно галят прасците като антична броня, като наколенниците на средновековен рицар.

Днешните ни противници са от единайсети Б. Клас на мамини синчета. Трябва да ги смачкаме. „Пиратите“ срещу „Печените“.

Резултатът е ясен предварително, но не и броят на мъртвите. Ще изкараме от строя колкото се може повече. Изкуствената трева на терена гъделичка всяка фибра от тялото ми. И ето — във все още топлия есенен следобед грейват червените ни тениски с череп на гърдите и отдолу надпис „Пиратите“. Всички сме налице: Нико, Кечето, Тубата и Гъбата, който прилича не на вратар, а направо на блиндирана врата. Изглеждаме на висота. Там е главната разлика. Онези отсреща са целите в пъпки и би трябвало по-скоро да се нарекат „Недопечените“.

Още преди да разберат с кого си имат работа, вече водим с два гола. Единия го отбелязва Нико, другия — аз. Двама същински пирати в наказателното поле. Всеки от нас знае дори със затворени очи къде се намира другият, винаги рамо до рамо като истински братя. Докато ликувам след убийствения и точен удар от невъзможен ъгъл, забелязвам сред публиката на трибуните Силвия и няколко нейни приятелки: Анна с двете „н“, Електра, Симона, Ели, Фра и Барби. Бъбрят си нещо. Както винаги. Момичетата не дават пет пари за мача. Само Силвия ръкопляска на моя гол. За благодарност й пращам въздушна целувка, както правят големите футболисти. Един ден Беатриче ще бъде там и ще отвърне на целувката. Ще й посветя най-хубавия си гол и ще хукна към публиката, за да покажа на всички надписа върху фланелката: „I belong to Beatrice“. Ако случайно не знаете английски, превеждам: „Принадлежа на Беатриче“.

Мъжът на Аржентиери почина. Няма да я видим повече — решила е да се пенсионира предсрочно. Смазана е. Вярно, има до себе си две деца, но съпругът беше смисълът на живота й, тъй като вече не я интересуваше нито философията, нито историята. Мечтателя остава при нас. Тия заместници определено носят лош късмет — за да си намерят работа, са готови дори да уморят мъжа на някоя клета учителка.

Както и да е, трябва да ходим на погребението, а аз изобщо не знам как стават тия неща. Нямам представа какво да облека. Силвия — единствената жена, на която се доверявам по въпросите на стила — казва, че трябва да бъда в тъмно, например син пуловер и риза. Джинсите вършат работа, след като нямам панталони. В църквата е

пълно с народ от училището. Настанявам се най-отзад, защото не знам дори кога трябва да стана прав и кога да седна. Пък и… ако срещна учителката? Какво се казва в подобен случай? Думата съболезнования — как точно се произнасяше? — ми звучи вулгарно. По-добре да остана в сянка, да се слея с групата — невидим и незначителен.

Погребалната служба води свещеникът, който ни преподава вероучение — дребничък, почти джобен формат, с милион кротки и изразителни бръчки, заради които цялото училище го нарича Гандалф, като онзи вълшебник от „Властелинът на пръстените“.

На първия ред седи госпожа Аржентиери, черна отвън, бяла отвътре. Бърше сълзите си с кърпичка, до нея седят децата й — мъж на около четирийсет години и малко по-млада жена, доста симпатична на вид. Децата на даскалите винаги представляват загадка, защото не знаеш доколко са нормални — сигурно им четат лекции от сутрин до вечер! Истинска катастрофа…

Но Аржентиери плаче и това ме измъчва. По някое време — колкото и да не ми се иска — се озовавам пред нея. Тя ме гледа и сякаш очаква нещо. Усмихвам й се. Само това ми идва наум. Тя навежда глава и излиза след дървения ковчег. Наистина съм пират. Жената е останала без съпруг, а аз не намирам какво да направя, освен да се усмихна. Но в някои ситуации наистина не знам как да постъпя — виновен ли съм?

У нас не ми се върши нищо. Искам да остана сам, но не издържам на белотата. Пускам музиката и влизам в интернет. Чатим с Нико за погребението.

Кой знае къде е съпругът на Аржентиери.

Дали се е преродил?

Дали е станал на прах?

Или страда?

Надявам се да не страда вече — и досегашното му е много. Нико не знае. Мисли, че отвъд трябва да има нещо. Но не искал да се прероди като муха. Откъде пък му хрумна тая муха? Той обяснява — защото у тях всички му казвали, че е досаден като муха.

Между другото, или всъщност не чак толкова между другото, не бива да забравям рождения ден на Беатриче. Веднага й пращам есемес: „Здрасти, Беатриче, аз съм Лео, онзи от десети Д с рошавата коса. Скоро имаш рожден ден. Готвиш ли нещо хубаво? До скоро, Лео §:-)“.

Не отговаря. Вкисвам се. Осигурих си всекидневната излагация. Кой знае какво си мисли сега Беатриче. Сигурно, че поредният смотаняк се опитва да я свали с есемес. Тишината нахлува в сърцето ми като бояджия, който иска да измаже стените му в бяло и да скрие под дебелия слой боя името на Беатриче. Безмълвният мобилен телефон се превръща в клещи от болка, страх и самота, посягащи да изтръгнат вътрешностите ми.

Първо погребението, после мълчанието на Беатриче. Две бели метални ролетки падат надолу и върху тяхната бронирана белота е изписано: „Паркирането забранено“. Затварят се и трябва да отстъпиш назад. Да не мислиш за тях. Но как?

Обаждам се на Силвия. Два часа висим на телефона. Тя разбира, че просто искам някой да е до мен, и ми го казва. Умее да ме разбира от воле дори когато говоря за нещо друго. Трябва да е била ангел в предишния си живот. Схваща всичко от първата дума, мисълта й лети като стрела, а ангелите сигурно са такива, иначе нямаше да имат криле. Поне така казва Сестрата (Ани, най-набожната в нашия клас): „До всекиго има ангел пазител. Достатъчно е да кажеш на ангелите какво става с теб, и те мигновено разбират причината.“ Не вярвам в това. Но вярвам, че Силвия е моят ангел пазител. Чувствам се облекчен. Тя повдигна двете ролетки. Пожелаваме си „лека нощ“ и аз

заспивам спокоен, че винаги мога пак да си поговоря с нея. Дано винаги да е до мен, дори когато пораснем. Но обичам Беатриче.

Преди да заспя, поглеждам мобилния си. Имам известие! Сигурно е отговорът на Беатриче — спасен съм.

„Ако не можеш да заспиш, аз съм насреща. С.“

Как бих искал да беше подписано с Б.

Дайте ми мотоциклет или поне мотопед и ще преобърна света. Да, защото няма нищо по-хубаво от това да мина пред училище, когато Беатриче е там с приятелките си. Нямам куража да спра — може да каже пред всички, че не иска да получава смотаните ми есемеси. Затова си позволявам само да мина с развени коси, които се подават изпод каската, и да й хвърля поглед като стрела на Купидон, предназначена единствено за нея. Стига ми, за да се почувствам зареден до козирката. Без този заряд сигурно щях да се заровя из порносайтовете или компютърните игри. Но след тях ми става още по-тъпо и пак трябва да се обаждам на Силвия, а понеже не мога да й кажа истината, се налага да говоря за друго. Всъщност може ли изобщо да се говори с някого за тия неща?

Добре че звездата с червени лъчи се обърна да ме погледне. Знае, че аз съм авторът на онзи есемес, и с погледа си потвърждава, че все още има смисъл да съществувам. Спасен съм!

Сега летя с мотопеда по улиците, задръстени с милиони коли, без да ги забелязвам. Всичкият въздух на света гали лицето ми и аз го пия, както се пие свободата. Пея: „Ти си ми първата мисъл, щом се събудя от сън“, а когато наистина се събуждам, вече е тъмно.

Хвърчал съм на автопилот с летящото си килимче, без да усетя как минава времето. Когато си влюбен, времето не бива да съществува. Но майка ми съществува, не е влюбена в Беатриче и ме посреща бясна, защото не знае къде съм се запилял. Добре де, какво да правя? Любов. Такива са червените моменти в живота — без часовник. Възрастните не помнят какво е да си влюбен. Каква полза да обясняваш нещо на някого, щом отдавна го е забравил? Каква полза да описваш червеното на слепец? Мама не разбира, а отгоре на всичко иска всеки ден да извеждам Терминатор да пикае навън.

Терминатор е нашият пенсиониран басет. Яде, лази по корем (дълъг към метър и половина) и пикае един милион литра. Аз го извеждам само когато не ми се пишат домашни и тогава му позволявам да пикае по два часа, но използвам случая да зяпам витрините и момичетата. Защо ли хората си купуват кучета? Може би, за да осигурят работа на филипинките, които ги разхождат. Паркът е пълен с филипинки и кучета. А тъй като ние нямаме филипинка, прецаканият съм аз. Но животните са само за фасон. Терминатор умее да пикае и от него не се изисква друго — кучешки живот.

Не мога да заспя. Влюбен съм, а когато си влюбен, безсънницата е най-малкото, което може да те сполети. Дори най-мрачната нощ става червена. Из главата ти бушуват толкова много неща, че искаш да мислиш за всичките едновременно, а сърцето не ще да кротува. И кой знае защо, всичко ти се струва красиво. Животът е същият както преди, със същите неща и същата скука. Но влюбен ли си, става огромен и съвсем друг. Знаеш, че живееш в един свят с Беатриче, тъй че какво значение има поредната двойка, спуканата гума на мотопеда, скимтенето на Терминатор пред прага или внезапният дъжд, когато си без чадър? Пет пари не даваш, защото знаеш, че тия неща отминават. А любовта — не. Червената ти звезда ще гори вечно. Беатриче е тук, любовта в сърцето ти е огромна, кара те да мечтаеш и никой не може да я изтръгне, защото няма как да стигне дотам. Не знам как да ви го опиша — надявам се никога да не свърши.

Така заспивам, благодарение на тази надежда в сърцето ми. Стига само Беатриче да съществува, и всяка сутрин животът започва отново. Любовта прави живота нов. Колко вярно го казах — трябва да го запомня. Забравям куп важни неща веднага след като ги открия. Тоест давам си сметка, че в бъдеще могат да ми потрябват, но ги забравям също като възрастните. И оттам идват поне половината беди на света. *По мое време тези проблеми изобщо не съществуваха.* Точно така. По *твое* време!

Може би ако записвам някъде всичко, което откривам, няма да го забравям и да допускам същите грешки. Имам отвратителна памет. Нашите са виновни — дефектна ДНК. Само едно нещо помня твърдо: утре имаме мач за турнира.

Излъгах. Помня и още нещо — Беатриче не ми отговори. Изгубил съм всяка надежда. Обвийте ме в бяло като мумия.

Гандалф сякаш е изтъкан от вятър. Имаш чувството, че всеки момент ще литне като балонче, и се питаш как успява да устои на варварските орди в гимназията. Той обаче винаги се усмихва. Засял е с усмивките си целия мраморен под на училището. Когато го срещнеш, се усмихва, когато влиза в училище — също за разлика от другите даскали. Тази усмивка сякаш живее отделно от него.

Влиза в класната стая, усмихва се и мълчи. После изписва на черната дъска изречение и всички очакваме този момент. Днес влезе и написа: „Защото където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.“

Започва обичайната игра.

— Песен на Джованоти!

— Студено.

— На Макс Пецали?

— Студено.

— Близа?

— Не. По-назад.

— Батисти?

— Студено.

Крясък откъм дъното на класната стая; просташки размахани ръце и победоносен завършек:

— Доналд Дък!

Целият клас избухва в смях.

Дори Гандалф се усмихва. Мълчи, оглежда ни, после казва:

— Исус Христос.

— Пак ни будалкате — намесвам се аз. — Просто не можете да дишате без Христос.

Той се усмихва.

— Мислиш ли, че щях да ходя облечен така, ако можех без него?

— Но какво означава онова изречение?

Пак се усмихва.

— А според вас?

— Като Ам-гъл, дето все повтаря: „Безценното ми.“ Не мисли за друго, сърцето му е там — обажда се Сестрата. Обикновено си трае, но когато заговори, изрича само мъдрости.

— Не знам кой е този Ам-гъл, но щом го казваш, вярвам ти.

Невероятно, но факт — Гандалф не знае кой е Ам-гъл. Той продължава:

— Означава, че когато имаме чувството, че не мислим за нищо, всъщност мислим за онова, което ни е на сърцето. Любовта е нещо като силата на привличането — невидима и вездесъща като гравитацията. Без да усетим, сърцето, очите, думите ни неминуемо се стремят към онова, което обичаме, също като ябълката, привлечена от земята.

— А ако не обичаме нищо?

— Невъзможно е. Представяш ли си Земята без гравитация? Или Космосът без гравитация? Би се превърнал в една безконечна катастрофа. Дори онзи, който си мисли, че не обича, всъщност обича нещо. И мислите му отиват натам, без да си дава сметка. Въпросът не е дали обичаме, или не, а *какво* обичаме. Хората винаги обожават нещо: красотата, ума, парите, здравето, Бог…

— Как да обичаме Бог, щом не можем да го докоснем?

— Можем да го докоснем.

— Как?

— Чрез тялото му — светото причастие.

— Но, господине, това е само на думи… празни приказки…

— И смятате, че бих си заложил живота заради някакви празни приказки? Ами ти, Лео? Какво обичаш, за какво мислиш, когато не мислиш за нищо?

Мълча, защото ме е срам да отговоря на глас. Силвия ме гледа така, сякаш очаква верния отговор или се кани да ми го подскаже. Знам отговора, искам да го извикам пред целия свят: Беатриче, моята гравитация, моята кръв, червеното в моя живот.

— Мисля за червеното.

Някой се разсмива и театрално заляга на чина, като че съм посегнал да го ударя.

Гандалф разбира, че не се шегувам.

— И какво е червеното?

— Като нейните коси…

Другите ме зяпат така, сякаш съм се надрусал преди училище. Само в погледа на Силвия срещам разбиране.

Гандалф се взира в очите ми — не, взира се отвъд тях. Усмихва се.

— И аз за червеното…

— Какво е то?

— Като кръвта му.

Този път ние гледаме него, сякаш се е напушил.

Той пристъпва към дъската и мълчаливо изписва: „Моят Възлюбен е бял и червен“.

И играта започва отново.

Такива са уроците при Гандалф — изграждат се в движение и той сякаш винаги е готов да измъкне от вълшебната книга най-подходящата фраза…

Никой не е чувал днешното изречение и когато той ни разкрива, че е от Библията, не му вярваме. Така си спечелваме домашното по вероучение — да прочетем „Песен на песните“.

Все едно, никой няма да си направи труда.

В живота е важно само това, за което ти пишат оценки.

Няма нищо по-хубаво от следната програма с Нико:

Лека закуска в „Макдоналдс“ и състезание по оригване в стил „моторетка“.

Отморяващо забавление с плейстейшъна у Нико — два часа играем „Автомобилни кражби“, при което накълцваме с електрическия трион поне петнайсетина полицаи. От подобно нещо те връхлита такъв прилив на адреналин, че после задължително трябва да го изразходваш на футболното игрище — противникът няма никакъв шанс.

Подготовка за мача с домашно произведен допинг: бананов шейк, чиято тайна знае само майката на Нико. Тя е сред най-върлите ни запалянковци, затова полага усилия да ни поддържа във форма.

И най-сетне самата футболна среща. Днес играем срещу „Фантастичните“. Труден противник — те са от дванайсети клас. Миналата година ги бихме, но точно затова са нахъсани, искат

отмъщение. Виждам го в погледа на техния капитан по прякор Вандала. Само мен зяпа. Няма представа какво му се пише.

Днес никой не вика за нас. Сигурно защото утре имаме класно по биология. Но сега няма да мисля за класното.

Загряваме ръждясалите лапи на Гъбата с убийствени удари ниско по тревата. Кечето днес не изглежда във форма. Но ние с Нико сме напомпани с бананов шейк, а компютърната игра ни е заредила с адреналин. Тревата чака нетърпеливо да я погалим с обувките си.

През цялото първо полувреме резултатът е нула на нула. Вандала непрестанно тормози Нико. Взел го е на мерник и не го оставя да диша. Трябва да променим нещо, но не знам какво. Знам само, че когато онзи пак се лепва за Нико с тъпото упорство на неаполитанско псе, без да му остави време за размишление или стрелба, компютърният адреналин надделява и Нико тегли изотзад една секира по глезена на Вандала, който е успял да му отнеме топката. Вандала се просва с отчаян вопъл. Ако няма нещо счупено, ще е истинско чудо. Свива се около ударения крак и се гърчи като Ам-гъл. Всички се струпват наоколо. Преди да изтичам натам, Нико получава юмрук в носа, прегъва се и шепите му се пълнят с кръв. Без да мисля, изскачам срещу онзи, който го е ударил.

— Какви ги дробиш бе, малоумник?

В очите му не срещам поглед, а някакъв демоничен блясък, който изхвръква насреща ми като освободена пружина. Блъска ме така, че отхвръквам два метра назад, падам по задник и дъхът ми спира.

— Как ме нарече?

Усещам как смрадливият му дъх нахлува в носа ми. Не смея да отговоря. Ще ме претрепе. За щастие в този момент реферът се намесва и изгонва както Нико, така и онзи главорез.

Без Нико играта изгасва. Вандала се възстановява и с неудържима ярост бележи гол.

Един на нула за „Фантастичните“.

Когато се връщаме в съблекалните, Нико си е тръгнал.

Вандала ме чака на изхода заедно с варварското си племе. Не е на добро.

— Днес на твоя приятел му се размина. Другия път няма да излезе жив от игрището… върви да го утешаваш… мекотело!

Цялата ни пиратска команда потъва в мрачно мълчание след унижението да бъдем разбити от шайка скапани варвари.

Нико дойде на училище със синини под очите. Онзи, който го удари, ще бъде отстранен от турнира.

— Ще ми плати той. Нямаш представа какво го чака! Нямаш представа…

Наистина е изпаднал в мрачно настроение — почти толкова мрачно, колкото сините му.

— Стига де, Нико, нали го дисквалифицираха. И ти не беше много нежен с Вандала…

Изпод притворените клепачи на Нико ме стрелва мълния.

— Оправдаваш го значи! Станал си мекотело… Къде ти е гордостта, вкъщи ли я забрави?

— Ако вчера не си беше изтървал нервите, нямаше да загубим мача.

— А, мен изкарваш виновен, така ли? Майната ти, Лео…

Преди да реагирам, той ми обръща гръб. Няма що, добре започва денят.

Мечтателя влезе в клас с книжка в ръка. Стотина страници.

— Това е книга, която променя живота ти — така каза. Никога не съм вярвал, че книгите могат да променят каквото и да било, камо ли човешки живот. Е, донякъде го променят, защото си длъжен да ги четеш, а ти се иска нещо съвсем друго. Мечтателя обаче си е мечтател и вечно се рее в облаците. Но какво общо има това книжле с историята? Мечтателя каза, че за да разберем епохата, която ще изучаваме, трябва да влезем в сърцата на хората от онова време, и започна да ни чете страници от някаква книга на Данте Алигиери. Не „Божествена комедия“, която е колосална щуротия. Малка книжка — история за любовта на Данте.

Не мога да повярвам: Данте е написал книга за Беатриче. Влюбен като мен. Книгата се нарича „Нов живот“ — както вече разбрах сам, любовта обновява всичко. Ами ако съм новият Данте? Ами ако Мечтателя поне веднъж излезе прав? Така или иначе, Данте е посветил книгата именно на срещата с Беатриче и промяната на живота му след този момент. Невероятно: някой от средновековието да изпитва същите чувства, каквито изпитвам и аз! Може би съм прероденият Данте?

Но вървете да го обясните на госпожа Рока, която смята съчиненията ми за небрежни и недодялани, и никога не ми пише повече от четири с два минуса, което е по-зле от три плюс… Значи не съм прероденият Данте! Макар че и Данте днес никой не го разбира, следователно, ако не разбират моите съчинения, може би ме чака бъдеще като на Данте… Е, дори да не съм Данте, Беатриче си остава Беатриче и не мога да не мисля за нея, да не говоря за нея и както е казал Данте:

„За милата си днес желая да разкажа.
Знам, със слова не мога прелестта й да изкажа,
ала говоря просто да разведря ума си.“

Данте винаги има право! Но трябва да прочета тая негова книга, може да препиша някой стих за Беатриче и да й го посветя. Или да й пратя есемес с най-хубавия откъс от книгата. Тогава непременно ще отговори. Няма да ме помисли за кретен. Ще разбере, че съм искрен като Данте. Не бива да се предавам — лъв, който се предава, не е лъв. Пират, който отстъпва, не е пират. Тя ще разбере, защото миналата година е учила тия неща, а ако не помни, ще ме попита… Тази година Беатриче е в единайсети клас. Изпращам й есемес: „Incipit Vita Nova“. В превод това означава Започнах „Нов живот“. Някак елегантно звучи да издрънкаш нещо на латински. За Т9 това няма значение, но Беатриче ще разбере.

Само едно ме смущава. В очите на всички Мечтателя неудържимо излиза от ролята си на смотаняк и неудачник, който дрънка празни приказки. Казано под секрет — дори в моите очи вече не е такъв, а това е непоносимо. Трябва някак да му подрежа крилцата: да му открия слабото място и да нанеса удара на Пирата.

Телефонният речник Т9 е изобретението на двайсет и първи век. Пести сума ти време и е забавен, защото, като напишеш някоя дума, ти предлага следващата най-вероятна, която понякога казва точно обратното. Например, когато започвам да пиша „съжалявам“, изскача

думата „страх“. Странно съвпадение — когато трябва да се извинявам за нещо, винаги ме е страх.

Харесва ми телефонният речник. А Данте не е имал нищо подобно, като е съчинявал всички тия стихове. На някои хора просто им се чудиш откъде вадят толкова много способности. Галеници на съдбата. Аз още нищо не мога, но вярвам в себе си. Госпожата по английски казва: *има способности, но не се старае*. Ето — имам способности, мога да направя всичко, но още не съм решил да бъда сериозен, да се постарая. Мога да бъда Данте, Микеланджело, Айнщайн, Еминем или Джоваоти, още не знам кой точно. Трябва да се опитам да разбера.

Според Мечтателя трябва да открия мечтата си и да я превърна в проект. Ще взема да го питам как се открива истинската мечта. Искам да го попитам, но се срамувам и ако каже нещо, няма да споря… пък и някак не ме убеждава тая негова мания да имаш мечта, когато си само на шестнайсет. Както и да е, сигурен съм, че в мечтата ми има място за Беатриче.

Впрочем тя не отговори на моя есемес. Кофти ми е — мислех, че поне Данте ще я впечатли. Стомахът ми се свива, а сърцето ми става бяло. Сякаш самата Беатриче иска да ме изтрие от лицето на земята с тази белота. Чувствам се като грешка — правописна грешка. Като двойна съгласна, където не й е мястото. Едно мазване с бялото, и изчезвам както всички грешки. Листът остава бял, чист и никой не вижда болката, скрита под белия слой.

Поезията е римувана лъжа. Майната ти, Данте!

Беатриче има червени коси. Беатриче има зелени очи. Беатриче има… Следобед спира с приятелките си пред училище. Беатриче си няма приятел. Миналата година отидох на рождения й ден — беше като в сън. През цялото време се крих зад някого или нещо, за да мога да я гледам, да запечатам в паметта си всяко нейно движение. Мозъкът ми се превърна във видеокамера, за да може сърцето да вижда във всеки миг най-прекрасния филм, създаван някога на Земята.

Не знам откъде намерих смелост да й поискам номера. Всъщност така и не намерих… след лятната ваканция ми го даде Силвия, която е нейна приятелка. Но не вярвам да й е казала, че го имам. Може би

затова не ми отговаря. Може би не знае, че аз съм й писал. В мобилния ми телефон е записана на „Ч“ — Червена. Червена звезда, слънце, рубин, череша. Може обаче и да ми отговори, поне от любопитство.

Но бил ли съм лъв в предишния си живот, или не? Бил съм, затова не отстъпвам. Дебна в гората и когато дойде моментът, изскачам от храсталака и грабвам плячката, отрязвайки й всякакъв път за бягство, след като съм я изтласкал към гола поляна. Така ще направя и с Беатриче. Ще се озове лице в лице с мен и няма да има друг избор, освен да ме приеме.

Създадени сме един за друг. Знам го. Тя не. Не знае, че ме обича. Засега.

Днес разговарях с Терминатор. Да, защото, когато имам важни въпроси за решаване, знам, че е безполезно да говоря с големите. Или не те слушат, или казват: *Недей да му мислиш, всичко ще мине.* Но нали точно затова им говоря — защото не е минало! Или пък пробутват вълшебната думичка някой ден: *някой ден ще разбереш, някой ден ще имаш деца и ще разбереш, някой ден ще тръгнеш на работа и ще разбереш.*

Надявам се само този ден да не дойде никога, защото тогава ще ми се стовари всичко наведнъж: зрелост, деца, работа… а ми се струва абсурдно, че за да разбереш, трябва всички тия неща да те блъснат като лавина. Не може ли да се почне отсега, малко по малко, без да чакам онзи проклет ден? Днес. Днес искам да разбера, не някой ден. Днес. Сега. Но не — онзи ден ще преобърне целия ти живот с главата надолу и тогава ще бъде твърде късно, защото си искал да разбереш нещата навреме, само че никой не е благоволил да ти отговори. Открил си само кой да ти предскаже деня със смъртоносна и унищожителна точност.

За учителите да не говорим. Опитат ли се да ги попиташ за нещо сериозно, отговарят *не сега*, което означава „никога“. Виж, когато е за нещо неприятно, веднага ти дават да разбереш — бележки, изпитване, тестове, класни… Хубавото обаче не ти го казват, защото — така твърдят — ще свикнеш *да си почиваш на лаврите* (не най-удобното място за почивка, мен ако питате). А за останалото просто няма какво да си кажем с тях.

Нашите? Не ми се говори. Срам ме е само като си помисля. Те сякаш никога не са били на моята възраст. Освен това баща ми винаги се връща от работа изморен и иска да гледа футбол. Мама? Неудобно ми е. Голям съм вече, може ли още да разговарям с мама? Учителите отпадат, родителите — и те. С Нико не си говорим след мача срещу „Фантастичните“. Кой остава? Терминатор. Той поне мълчи и ме слуша, особено ако след това му давам бисквити с вкус на пържена котка.

— Разбираш ли, Терминаторе, откакто Мечтателя заговори за мечти, този факт непрестанно ми изниква в главата — нещо като сърбеж, но по-надълбоко. Ти за какво си мечтаеше, Терминаторе, какъв искаше да станеш, като пораснеш? Можеш само да бъдеш куче: да ядеш като куче, да спиш като куче, да пикаеш като куче и да умреш като куче. Аз обаче не съм като теб. Приятно ми е да искам нещо голямо. Голяма мечта. Още не знам каква е, но ми е приятно да си мечтая, че ще имам мечта. Да си лежа тихо в леглото и да мечтая за нея. Без да правя друго. Да преглеждам мечтите и да решавам кои ми харесват. Дали ще оставя следа на този свят? Само мечтите оставят следа.

Терминатор ме подръпва — и той като мен не умее да се съсредоточава. Кой го знае какво иска. Продължаваме напред.

— Не ме прекъсвай! Приятно ми е да имам мечти. Харесва ми. Но как да открия мечтата си, Терминаторе? Ти си я имаш наготово. Аз обаче не съм куче. На Мечтателя са му стигнали един дядо, една приказка и един филм. Може би трябва по-често да ходя на кино, след като нямам дядо, а на баба трябва да й крещя, защото не чува, пък и има оная старческа миризма, дето не мога да я понасям — киха ми се от нея. Или пък трябва да чета повече книги. Мечтателя казва, че мечтите ни са скрити в нещата, които срещаме наистина, онези, които обичаме някое място, някоя страница, филм, картина… мечтите са ни подарък от великите творци на красотата.

Така казва Мечтателя. Не съм много наясно какво означава това. Но знам, че ми харесва. Трябва да опитам. Трябва да търся съвети, но без да им вярвам много, стъпил на земята. Живот без мечти е като градина без цветя, но живот с невъзможни мечти е като градина от изкуствени цветя… ти как мислиш, Терминаторе?

Вместо отговор Терминатор вдига крак пред близкия стълб. Продължителността на тия му действия е пропорционална на моите речи.

— Благодаря, Терминаторе, поне ти ме разбираш…

Беатриче сигурно е болна. Има епидемия от грип, току-виж, хванал и мен… От два дни не съм я виждал. Без червения отблясък на нейните коси дните ми се струват по-празни. Стават бели като дни без слънце.

Прибирам се към къщи със Силвия. Возя я на моторчето, а тя както винаги ме моли да карам по-бавно. Жени. Разговаряме надълго и нашироко и аз я питам дали има мечта, както разправя Мечтателя. Разказвам й, че Нико има ясно очертана мечта. Казва, че щял да върви по стъпките на баща си. Баща му е зъболекар. Нико е тъпкан с пари. Щял да учи стоматология и да работи в кабинета на баща си. Казва, че това е мечтата му. Но според мен тая мечта хич не я бива. Защото всичко е ясно от самото начало. В мечтата — ако правилно съм разбрал — трябва да има и малко загадка; нещо, което да откриеш тепърва. А Нико вече си знае всичко.

Аз още нямам конкретна мечта, но тъкмо това е най-хубавото. Толкова е незнайна, че се вълнувам само като си мисля каква ли ще е. И Силвия има мечта. Иска да стане художничка. Много я бива в рисуването, то е любимото й хоби. Веднъж дори ми подари рисунка. Прави копия на прочути картини. Тази, дето ми я подари, е много хубава — на нея има жена, която се пази от слънцето с бяло чадърче. Особена е, защото дрехите, лицето, цветовете на жената са толкова ефирни, че се сливат със светлината, падаща върху тях. Сякаш тази жена е направена от същата светлина, от която се пази. Единствения случай, когато бялото не ме плаши. Силвия го е пречистила в тази картина. Харесва ми.

След като сме избегнали петнайсетина смъртоносни злополуки с моите спирачки, които отчаяно се нуждаят от намесата на механик, стигаме до дома на Силвия.

— Нашите обаче не искат — продължава тя. — Казват, че това може да бъде само хоби, но не и мое бъдеще. *Труден е пътят, малцина са успели, а не пробиеш ли, чака те мизерия.*

Родителите явно съществуват на този свят, за да ни напомнят за страховете, които не изпитваме. Всъщност те се страхуват. Аз обаче съм доволен, че Силвия има такава мечта. Когато говори за нея, очите й грейват, както блестят очите на Мечтателя, когато ни обяснява. Както са блестели очите на Карл Велики, на Микеланджело, на Данте… очи, пълни с живот, червени като кръвта… Според мен Силвия е намерила вярната мечта. Моля я от време на време да ме поглежда в очите и да ми каже, когато заблестят, може би така ще открия мечтата си, докато говорим за нещо, ако случайно съм се разсеял и не разбера сам. Тя приема.

— Когато видя в очите ти да блести мечта, ще ти кажа.

Моля я да ми нарисува друга картина. Тя се съгласява. Очите й пламват и имам чувството, че усещам как нейният поглед стопля кожата ми. Блестят в небесносиньо. Това е мечтата й. Аз още нямам, но чувствам, че се задава. Откъде знам ли? От торбичките под очите. Да, имам торбички под очите, където се крият мечтите. Когато намеря своята, ще ги изпразня и облекчените ми очи ще грейнат.

Давам газ към синьото на хоризонта и ми се струва, че летя, без спирачки и без мечти…

Беатриче продължава да не идва на училище. Няма я и следобед на спирката.

Дните ми са празни.

Бели са като тези на Данте, когато вече не виждал Беатриче.

Нямам какво да кажа, защото, когато няма любов, думите свършват.

Страниците стават бели, мастилото на живота пресъхва.

Най-сетне разговарях с Мечтателя.

— Как се намира истинската мечта? Само не ми се смейте, господине.

— Търси я.

— Как?

— Задавай правилните въпроси.

— В какъв смисъл?

— Чети, гледай, интересувай се… с порив, страст и усърдие. Задавай въпрос на всяко нещо, което те изненадва и увлича, питай го защо те вълнува. Там е отговорът на твоята мечта. Важни са не нашите настроения, а любовта ни.

Така каза Мечтателя. Само той знае откъде му идват наум тия приказки. Трябва да открия какво иска сърцето ми. Но единственият начин да го открия е да хвърля за тази цел време и усилия, а това не ми допада…

Опитвам се да следвам метода на Мечтателя: трябва да тръгна от онова, което вече знам. Обичам музиката. Обичам Нико. Обичам Беатриче, обичам Силвия, обичам мотопеда, обичам неизвестната си мечта. Обичам мама и татко, когато не се карат. Обичам… май дотук беше… Малко са тия неща, трябват ми още. Трябва да се заема да ги търся и при всяка находка да задавам правилния въпрос.

Неведнъж съм се питал защо Силвия ми допада.

Казвам си, че я обичам, искам да осъществи мечтата си, когато съм с нея, в стомаха ми се възцарява покой, също както когато мама ме хващаше за ръка сред тълпата в супермаркета. Ами Нико? Отговарям си, че с него ми е добре. Не трябва да обяснявам нищо. Не се чувствам под наблюдение. Впрочем трябва да направя нещо, не може повече да си мълчим, скоро имаме нов мач и ако ние двамата не се разбираме, „Пиратите“ ще дадат фира…

После разпитах моята музика и тя ми отговори, че с нея се чувствам свободен. Попитах мотопеда без спирачки и той ми даде същия отговор. Вече имам няколко парченца от пъзела: харесвам обичта на хората, харесвам свободата. Това са части от моята мечта. Открих поне няколко. Но има още много.

Защо харесвам Беатриче? Това е по-трудно. Все още не съм намерил отговора. В нея има нещо тайнствено. Нещо в повече, което не мога да разбера. Червена загадка като загадката на слънцето, което изгрява и прави нощта най-черна точно преди зората. Тя е моята мечта,

и толкова — затова не мога да я обясня. От такива мисли ме хваща безсъние. Сядам да гледам някакъв филм на ужасите. И от това ме хваща безсъние. Бяла нощ на квадрат.

За пръв път, откакто постъпих в гимназията, се забавлявам на урок по гръцки. Трябва да вземем няколко думи от учебника, да ги запишем в тетрадките заедно със значението им и някоя производна италианска дума, която ще ни помогне да ги запомним. Така научих две думи.

Leukos — бяло. Оттам произлиза италианската дума *luce*. Светлината е бяла.

Aima — кръв. Оттам произлиза думата „ematoma“ — сърцек.

Ако събереш тези две страшни думи, изниква нова, още по-страшна: *левкемия*. Така се нарича ракът, който атакува кръвта. Думата произлиза от гръцки (както всички имена на болести) и означава „бяла кръв“.

Знаех си, че бялото е голяма гадост. Как може кръвта да бъде бяла?

Кръвта е червена, и точка.

А сълзите са солени, и точка.

Силвия ми го каза през сълзи:

— Беатриче има левкемия.

И нейните сълзи станаха мои.

Ето защо не идваше на училище. Ето защо изчезна. Като мъжа на госпожа Аржентиери. Дори по-зле — рак на кръвта. Левкемия. Но може и да я излекуват. Без Беатриче съм свършен — и моята кръв ще стане бяла.

Това с мечтите е една колосална лъжа. Знаех си. Знаех открай време. Защото после идва болката и вече нищо няма смисъл. Защото изграждаш, изграждаш, изграждаш, а после изведнъж някой или нещо събаря всичко. Тогава какъв е смисълът? Беатриче беше в мечтата ми, тя беше нейната тайнствена част. Ключът, който отваря вратата. А сега

идва онова нещо, което иска да ми я отнеме. Ако тя изчезне, изчезва мечтата. И нощта остава в часа на най-черния мрак, защото няма да има зора.

По дяволите, защо има такава болест, от която кръвта става бяла? Мечтателю, ти си лъжец от най-лошия вид — от онези, които вярват в лъжите си! Утре ще накълцам гумите на смотания ти велосипед. Сега съм гладен. Есемес: „Нико, трябва да те видя.“

Следобед в „Макдоналдс“ — най-тъжното нещо в галактиката. Наоколо няма нищо друго, освен миризмата на „Макдоналдс“ и няколко смотанячета от подгответо. Но на кого му пука, и така става. Никога не съм говорил на Нико за Беатриче. Тя винаги е била моята тайна. Карибски остров с прозрачно море, където да се усамотявам. С Нико си говорим за куклички, за кифли… Беатриче не е кифла, а дори и да е кукличка, не влиза в общата категория. Не влиза и в категория „маце“ — онези, с които всеки иска да се натиска. Не, Беатриче не бива да се докосва дори с думи. Дори сега не говоря за Беатриче и потискам дълбоко в себе си яростта и болката. Нико пристига и сяда отсреща с отегчена физиономия.

— Какво има?

— Слушай, стига глупости. Пиратите не се карат като жените.

Той не е и очаквал друго. Усмихва се и очите му някак омекват. Удря ме по рамото.

— Големи сме глупаци…

— За теб — няма съмнение…

Разсмиваме се. Докато пием две грамадански кока-коли и Нико се оригва мелодично, разговорът неусетно потръгва. Разговаряме. Започваме точно от там, където прекъснахме. Както го умеят само истинските приятели.

— Трябва да посвирим, отдавна не сме се развихряли.

— Да, и после да се подготвим за следващия мач.

— Срещу кого играем?

— Срещу онези трупове от десети А.

— „Хиксовете“?

— Да.

— Нищо и половина…

— Нико…

Той ме поглежда.

— Страх ли те е от смъртта?

— Какво ти дреме за смъртта, щом пиеш кока-кола в „Макдоналдс“? Съвсем си се побъркал, Лео. От косата е според мен, трябва да я подстрижеш — мозъкът ти не се проветрява…

Избухвам в смях, но отвътре съм леден.

— Какво съм ти казвал хиляда пъти?

Имитирам металния му глас:

— Не бива да мислиш за бялото.
— Хайде да позяпаме кифлите в центъра…
— Не, трябва да се прибирам… имам да уча…
Нико се смее.
Аз се преструвам, че се смея.
— До утре.
— До утре. Ще ги направим на кайма!

Не е лесно да бъдеш слаб.

Разбрах от Силвия, че Беатриче е в болница. Само Силвия има право да ми казва някои неща. Беатриче се нуждае от кръв. Трябва да й преливат от нейната кръвна група. Да се борят с бялата кръв и да се надяват, че ще се възстанови нова кръв — чиста, червена. Борбата с бялата кръв може да я спаси. Не знам коя е нейната кръвна група, но знам: имам в тялото си толкова много червена кръв, че бих я дал всичката, само и само да видя как се преобразява в червеното на косите й. Коси, червени като кръв.

Препускам с мотопеда, без да се обаждам на никого. Всичко е станало бяло — пътят, небето, лицата на хората, болничната фасада. Влизам и потъвам в мирис на дезинфектанти, който ми напомня за зъболекарски кабинет. Търся нейната стая. Не питам къде е, защото имам в сърцето компас, който сочи право към своя север — Беатриче. И наистина при третия опит я откривам. Пристъпвам и я гледам отдалече. Спи. Като заспала принцеса. До нея стои жена с червени коси — може би майка й. Нямам смелост да се приближа. Страхувам се. Нямам представа какво се казва в такива случаи. Силвия сигурно знае, но не мога вечно да търся помощ от нея…

После си спомням за мечтата и че Беатриче е моята мечта. Тогава отивам на рецепцията и казвам, че искам да даря червената си кръв, за да сменят бялата кръв на Беатриче. Дежурната сестра ме гледа с досада.

— Слушай, тук нямаме време за губене.

Поглеждам я злобно.

— И аз нямам.

Тя разбира, че говоря сериозно. Пита с презрителна физиономия:

— На колко години си?

— На шестнайсет — отвръщам аз също тъй презрително.

Казва ми, че за непълнолетните трябва разрешение от родителите. Хубава работа! Искаш да си дариш кръвта за болен човек, а трябва да искаш разрешение. Искаш да създадеш мечта или да я спасиш, а трябва да искаш разрешение. Ама че скапан свят! Насилват те да мечтаеш, а после ти забраняват още щом се опиташ — всички завиждат. И тогава излизат с номера, че за да мечтаеш, трябва или да си пълнолетен, или да искаш разрешение. Прибрах се у дома. Имах чувството, че плавам из бяло море без заливи и пристанища. Нищо не постигнах. Нито разговарях с Беатриче, нито й дарих от кръвта си. Обаждам се на Силвия, инак ще стане зле.

— Как си? — питам.

— Горе-долу, а ти?

— Зле. Не ми позволиха да даря кръв за Беатриче.

— Как така?

— Щом си непълнолетен, трябва разрешение.

— Струва ми се нормално, може да бъде опасно…

— Има ли любов, всичко е възможно! Няма нужда от разрешения!

— Да… — отговаря Силвия и млъква.

— Какво ти е? Днес ми се виждаш странна…

Тя механично повтаря предишната ми фраза, сякаш не ме е слушала:

— Има ли любов, всичко е възможно…

Не мога да се съсредоточа. Мечтата ми се разпада като пясъчен замък, когато приливът го превръща в руини, високи само няколко сантиметра. Мечтата ми стана бяла, защото Беатриче има рак. Мечтателя казва, че за да открия мечтата си, трябва да задавам правилните въпроси. Тогава да опитаме с тая шибана левкемия! За чий си се завряла между моя живот и живота на Беатриче? Защо тровиш кръвта на един тъй пълноценен живот, който едва започва? Няма

отговор. Така е, и точка. А щом е така, мечтите не помагат. Или по-точно недей да мечтаеш, защото после боли още повече. По-добре е да имаш мечти като Нико — сигурни, дето се купуват с пари. Ще взема да си купя нови обувки марка „Дриймс“, така поне ще си обуя мечтата и ще я тъпча.

Стъпил съм здраво на земята и тъпча мечтите. Мечтателя казва, че желанията са свързани със звездите: на италиански „желание“ е *desiderio,* било почти като латинското *sidera* — „звезда“. Лъже! Единственият начин да видиш звездите минава не през желанието, а през болката.

— Къде си, по дяволите?

Гръмкият глас на Нико по телефона ме изтръгва от летаргията. Трябва ми една наносекунда, за да осъзная, че вече е пет и след половин час играем срещу „Хиксовете“.

— Трябваше да си подредя стаята, иначе мама нямаше да ме пусне…

Нико изобщо не се хваща на въдицата.

— Размърдай си задника, трябва да си върнем първото място в класацията…

И затварям.

За пръв път в живота си забравям футболен мач.

Не знам какво ми става. Сигурно съм болен. Тресе ме, а се чувствам добре.

Присъединявам се към традиционния крясък на „Пиратите“ преди всеки мач:

— В задника на кита!

Нанасяме на „Хиксовете“ унизително поражение със седем на два. Аз отбелязвам три гола.

Но нещо вътре в мен ми пречи да се зарадвам истински.

Виждам го онзи бял кит. Огромен. И ужасно се страхувам да не ме погълне наистина.

Мечтателя ни сервира поредния си урок извън програмата — тези уроци са най-добрите!

За начало винаги ни чете откъс от някоя книга, която го е впечатлила, която проучва или препрочита по свой вкус. Чете с грейнали очи, като човек, изгарящ от желание да сподели радостта си с първия срещнат. Както аз повтарям на висок глас „Беатриче… Беатриче…“, без да се усетя.

Този път ни прочете откъс от книгата „Гибелни моменти“, където се разказва за обсадата и плячкосването на три града.

— Рим, Александрия и Византион. Три града, препълнени със съкровища, красота, изкуство. Три града, чиито богати библиотеки пазели тайните на науката и литературата от безброй векове. Сгради, пълни със свитъци и кодекси, съхранили мечтите на хиляди хора, които биха могли да разпалят мечтите на други хиляди и хиляди в бъдещето. Но тези мечти се превърнали в дим под огнените удари на варварите, арабите, турците. Един пламтящ замах унищожавал цели етажи с ръкописи, съдържащи тайните на живота. Изгаряли духа и неговите криле. Попречили му да лети както в предишните векове, освобождавайки се от оковите на историята. Хартиените книги изгаряли както в онзи чудесен роман на Бредбъри, който трябва да прочетете…

Не знам какво точно означават тия думи на Мечтателя, но звучат добре, макар никога да не съм чувал за някакъв си Бредбъри.

В края на своята пламенна реч Мечтателя ни попита:

— Защо?

Никой не успя да отговори. Даде ни за домашно да обмислим въпроса и да напишем каквото ни е хрумнало. Мечтателя е луд. Въобразява си, че можем да размишляваме за такива неща. Ние имаме да разрешаваме далеч по-прости и конкретни проблеми. Непосредствени и полезни: от кого да препиша домашното по гръцки, как да изляза с онова готино момиче, как да изкрънкам пари за мобилния, след като съм изчерпил лимита с купища есемеси… такива работи. Не сме свикнали да се справяме с изпитания, на каквито ни подлага Мечтателя. Просто нямаме глави за тия неща. Не знаем дори откъде да измъкнем отговорите.

Защото неговите въпроси не са от онези, които намираш в „Гугъл“, ако натракаш: Рим, Александрия, Византион, пожар, мечти,

причини, книги… Нищо не излиза. Защото в интернет няма търсачка, която да свърже толкова разнородни думи. Кой знае къде трябва да се намери връзката. Затова е толкова трудно.

Не знам дали ще се справя с това домашно. Много е трудно, но има и нещо тайнствено, защото за пръв път няма откъде да препишеш отговора. Трябва да го откриеш. А може да има и още някаква скрита уловка. Трябва да опитам. Мразя Мечтателя, защото вечно ме прецаква, разпалвайки любопитството ми.

Невежеството е най-удобното нещо, което познавам, ако не се брои диванът в нашия хол.

Опитах се да поговоря с майка ми за кръвта, която искам да даря на Беатриче. Не разбира, струва й се вампирска история като онези, които излязоха напоследък на мода. Обяснявам. Казва, че после ще мислим. Струвало й се добра идея, но сигурно мнозина други се били сетили вече. Аз настоявам.

— Говори с баща си.

Вълшебна фраза — прехвърляй топката до второ пришествие. Така и ще направя. Обаждам се на Нико и отивам при него. Трябваше да напиша домашното за Мечтателя, но не ми идваше нищо наум. Музиката може и да помогне. Понякога намираш в нея почти неусетно отговорите, които търсиш. А дори и да не ги намериш, поне срещаш същите чувства, които изпитваш. Изпитвал ги е и някой друг. Не се чувстваш сам. Тъга, самота, гняв. Почти всичките ми любими песни говорят за тия неща. Да ги свириш е като да воюваш с тези чудовища, особено когато дори не можеш да ги назовеш.

Но после, когато музиката замлъкне, всичко си е постарому. Вярно, може би вече умееш по-добре да ги разпознаваш, но не са изчезнали магически. Може би трябва да се напия, за да ги прогоня. Нико казва, че помагало. Беатриче продължава да боледува и преди да се напия, искам да дам кръвта си — не бих желал да й стане зле от алкохола, защото тя е чиста. Трябва да поговоря с татко.

Веднага.

Татко не се прибра за вечеря. Дойде си толкова късно, че нямах кураж да го заговоря. Моментът не беше подходящ. Щеше да ме нахока, а не биваше да пропилявам единствения си шанс. Още съм буден, защото се мъча да напиша домашното за Мечтателя. Никога не ми е пукало за трудните домашни. Като не ми потръгне, спокойно си лягам да спя, а на другия ден преписвам от някого. Не знам защо, но този път имам чувството, че е заложено нещо повече, което ме тласка да приема предизвикателството. Сякаш ако развея бялото знаме, ще предам Мечтателя или себе си.

Седя пред монитора. Изписвам в заглавието въпроси: „Защо Рим, Александрия и Византион са опожарени от завоевателите? От какво са се водили варварите, арабите, турците? По какво си приличат, макар да са тъй различни?“ Бяло. Нищо не ми идва наум. Бяло като този проклет монитор. Бяло като кръвта на Беатриче. Обаждам се на Силвия. Не отговаря. Силвия никога не изключва мобилния си, защото иска да мога да й звъня по всяко време, ако имам нужда от нещо. Силвия е моят ангел пазител. С една-единствена разлика — че нощем спи и понякога не усеща вибрациите на телефона както сега. Трябва да се справя сам.

Късно е. Навън е черна нощ, а умът ми е бял. Мъча се да се преобразя в един от онези грабители и се питам какво искам да постигна, като подпалвам книгите. Обикалям по прашните улици на Рим, Александрия, Византион, за който откривам, че по-късно е станал Константинопол, а след това Истанбул, и сред грохот и човешки писъци запалвам хиляди книги. Отървавам се от всички тия книжни мечти и ги превръщам в пепел. Превръщам ги в бял пушек.

Ето отговора. Да изпепелиш сънищата. Да изгориш мечтите — това е тайната на окончателното унищожение на враговете, та да не намерят сили да се изправят отново и да започнат от нулата. Да не мечтаят за красотите на своите градове, да не мечтаят заедно с чуждите разкази, тъй пълни със свобода и любов. Да не мечтаят за нищо. Ако не позволяваш на хората да мечтаят, ти ги превръщаш в роби. А аз, завоевателят на града, сега имам нужда само от роби, за да властвам спокойно и безметежно. И тъй не оставям камък върху камък, дума върху дума. Само бяла пепел от древни мечти. Това е най-жестоката разруха — да отнемеш мечтите на хората. Концлагери, изгарящи човешки същества заедно с мечтите им. Нацисти, крадци на

мечти. Ако нямаш мечти, ограбваш мечтите на другите хора, за да нямат и те. Завистта ти изгаря сърцето и този огън поглъща всичко.

Когато привършвам с писането, навън е тъмно както преди. От чернотата на нощта съм откраднал знаците, които сега запълват белия екран. Открих нещо — открих го чрез размисли и писане. За пръв път се случва, дано не ми стане навик… И естествено, черният тонер в принтера е свършил, ще трябва да печатам цветно.

В червено.

Мечтателя обикаля между чиновете да проверява съчиненията ни. Един по един кани желаещите да ги прочетат на глас. Сякаш потъваме в огъня и пепелищата отпреди векове, и все пак сме в класната стая. Всеки е написал по нещо, с което се гордее — или поне онези, които имат смелостта да го споделят. Аз, естествено, не съм сред тях, четенето на глас е като пеенето. Звънецът бие. Втурваме се да предадем домашните, но Мечтателя не ги иска. Невероятно. Предпочита да задържим отговорите, които сме открили. И да ги запазим за себе си.

Мечтателя е луд за връзване. Дава домашни, а после не пише оценки. Що за учител е без оценки? Но наистина накара всички да се потрудят. Дори и мен — в черното сърце на нощта. Значи може би не трябват оценки, за да поискаш да учиш. Макар че стаята опустява, Мечтателя продължава да седи. Усмихва се и очите му блестят. Вярва в нас. Вярва, че сме способни да създадем красота. Може би изобщо не е неудачник.

Няма да позволя на грабителите да изгорят моите мечти и да ги превърнат в пепел. На никого няма да позволя. Рухна ли, рискувам да не се изправя отново. Беатриче обаче има нужда от мен, а не от купчина жалки руини. Не искам да забравям онова, което открих. Не искам, защото е твърде важно, само че съм зле с паметта. Трябва да запиша всичко, иначе ще го забравя. Може би единственият начин да се отърва от тая скапана памет е да стана писател.

Искам да поговоря със Силвия за това, само тя няма да ми се присмее. Сякаш чула мислите ми, Силвия се приближава, хваща ме за ръката и отпуска глава на рамото ми.

— Какво искаше снощи? Едва тази сутрин видях, че си ме търсил.

— Исках да ми помогнеш за съчинението.

Силвия вдига глава и ме поглежда тъжно.

— Ясна работа. Друго?

Отдръпва се и си тръгва.

Гледам я как се отдалечава и имам чувството, че нещо не съм разбрал, също както когато татко ми казва нещо, а има предвид съвсем друго. Впрочем трябва да поговоря с него, преди да съм забравил…

Ако има нещо, което ме подлудява, това са щурите ни изпълнения с Нико. Опасна работа — адреналинът така ускорява кръвта, че направо я чувстваш как препуска по вените. Едно от любимите ми изпълнения е това със спирачките. Подкарваш мотора с пълна газ и удряш спирачки едва накрая. Печели онзи, който спре по-близо до колата отпред, без да я блъсне. Така си прецаках спирачките на мотопеда. В това състезание Нико не може да ме надмине, защото в крайна сметка го хваща шубето, аз обаче винаги бия спирачки един миг след като инстинктът за самосъхранение ми казва да го направя. Само секунда, но именно тя е решаващата. Това е тайната на победата — да правиш каквото трябва с една секунда закъснение.

Когато видяхме на светофара антрацитеночерното порше карера, двамата се спогледахме и дадохме газ. Рамо до рамо. Само въздухът безуспешно се мъчи да ни спре. Асфалтът бучи под гумите, които захапват грапавото покритие. Задницата на поршето се приближава стремително, а ние летим рамо до рамо.

Един последен поглед към Нико преди финалната фаза. Не мога да се лиша от предизвикателството. От лъскавата черна задница на поршето ни делят само десет метра, Нико набива спирачки. Аз изчаквам още миг, колкото да кажа „едно“. Ако не спреш — мъртъв си. А аз не спирам още секунда, която изглежда като век. Кръвта пулсира в ушите ми. И предната ми гума докосва бронята на поршето нежно, като майчина целувка върху челото на новородено. Обръщам се към Нико и през провисналите кичури му хвърлям поглед, замъглен от адреналина. Усмихвам се, както правят във филмите след спечелен дуел. Нико ми дължи поредния сладолед. Няма изпълнения без сладолед.

— Как го правиш? Аз просто не мога да се удържа да не стисна спирачките.

Ближа сметановия сладолед с ягоди.

— Страхът е бял. Смелостта е червена. Когато видиш бялото, трябва да се съсредоточиш върху червеното и да преброиш до едно.

Нико ме гледа, както се гледа някой луд, който си въобразява, че говори смислено.

— Утре имаме мач. Трябва да си върнем първото място. Спечелим ли, остава да се надяваме, че отборът на Вандала ще завърши наравно.

— Вандала… ще го накараме да си плати…

Нико ме тупва по рамото и аз забивам нос в сладоледа.

— Така те искам.

Той подкарва напред, а аз го следвам като клоун с бяло лице и червен нос…

Двамата с татко влизаме в болницата, където лежи Беатриче. Проверяват ми кръвната група. Същата е като на Беатриче. Сигурен бях, че имаме еднаква кръв, еднакъв живот. Някои неща просто ги чувстваш. Животът ми е свързан с живота на Беатриче чрез кръвта. Питат ме дали употребявам наркотици. Отговарям, че не употребявам. Казвам така, защото иначе татко ще ме изпепели с любимата си заплаха: „И сянката ти ще стрия на прах.“ Признавам, добре звучи.

После обаче, когато оставаме насаме със сестрата, признавам, че миналия месец палнах едно слимче. Но само едно, колкото да опитам. Бяхме в компания. Не исках да ме сметнат за задръстен. Беше само за проба. Сестрата ме успокоява. Щом е било само веднъж, няма страшно. Но ако употребявам редовно, не бива да давам кръв. Само ще навредя.

Край на слимчетата! Ако отново потрябвам на Беатриче, кръвта ми трябва да бъде съвършена, чиста, безупречна. Червена като любовта ми към нея.

Източват ми доста. Оказва се много по-тъмна, отколкото предполагах. Червено-лилава и гъста като любовта ми към Беатриче. При вида на изтичащата от ръката ми кръв усещам главозамайване и за момент имам чувството, че ще припадна, но се стягам. Кръвта те замайва също като любовта, но и ти дава сила да се превъзмогнеш… Струва ми се, че съм дал живота си за Беатриче, че съм почти мъртъв и блед като вампир, но напротив — вместо да смуча кръв, давам я, за да живея.

Татко ме води на закуска.

— Пребледнял си като пяната на това капучино. Ще ти взема още един кроасан. С какво го предпочиташ?

— Иска ли питане? С шоколад.

Татко отива до щанда и донася кроасана още горещ. Пак сяда отсреща и се усмихва, както умее само сутрин. Вечер е твърде уморен след работния ден.

— Боли ли те? — пита той, сочейки ръката, от която ми взеха кръв.

— Пари ми малко, но съм добре.

— Разкажи ми за онова момиче, как се казваше… Анжелика?

Винаги съм казвал, че в цялата фамилия не сме много добре с паметта.

— Беатриче, тате, казва се Беатриче. Като онази на Данте.

— И тя е специална за теб, така ли?

Не искам да говоря за Беатриче, затова отбивам топката.

— А за теб коя е специална?

— Майка ти.

— Кога го разбра?

— Когато я видях за пръв път на една морска екскурзия, която нашите ми бяха подарили за успешната матура. Движеше се тъй леко, накланяше глава, когато се усмихваше, отмяташе дългите коси от лицето си…

Татко сякаш се е унесъл в сън, погледът му потъва в миналото, прелитащо пред него като началото на романтичен филм — от онези, които не ги понасям.

— А после?

— После се приближих и попитах: „И вие ли пътувате с този кораб, госпожице?“ И чак на последната дума си дадох сметка, че въпросът е безсмислен и смешен, след като я виждах за пръв път.

— А тя?

— Усмихна се, озърна се, сякаш търсеше някого, после каза: „Така изглежда…“ И се разсмя.

— Какво стана след това?

— Разговаряхме, разговаряхме, разговаряхме.

— По ваше време само сте разговаряли…

— Я не се будалкай с баща си!

— И за какво разговаряхте?

— За звездите.

— За звездите? И тя те е слушала?

— Да, бях запален по звездите. В гимназията си купих първия телескоп и познавах съзвездията. Разказвах й истории за звездите, а от носа на кораба те се виждаха без никакъв телескоп в свежата ясна нощ. А тя, за разлика от другите момичета, слушаше и задаваше въпроси.

Той млъква, сякаш е свършила първата серия на романтичния филм. Подканвам го.

— И после?

Татко продължава да мълчи, почесва се по бузата, сякаш за да прикрие отчасти лицето си, и накрая отговаря на един дъх:

— После й подарих звезда.

— Какво?

— Да, подарих й звезда, най-ярката в онази безлунна нощ — Сириус, единствената звезда, която се вижда от всяко населено място на Земята и може да хвърля сенки в безлунните нощи. Обещахме си да я гледаме всяка вечер, където и да се намираме, и да мислим един за друг.

Разсмивам се. Татко подарява Сириус на мама… Потупвам го по рамото.

— Романтично. А тя?

— Тя се усмихна.

— А ти?

— Бих дал всичко на света, за да имам подобна жена в живота си, а не само на палубата на кораба.

Татко млъква. Явно не иска да продължава. Имам чувството, че ще се изчерви, но той избърсва трохите от устата си, поглежда ме и казва:

— Гордея се с теб, Лео. С това, което направи.

Ушите ми се разтварят с тих пукот, сякаш до този момент съм бил глух.

— Мисля, че от днес започваш да бъдеш мъж — извърши нещо, което никой не ти е подсказал или решил вместо теб. Сам го избра.

Мълча малко, после използвам ситуацията и питам:

— Тогава може ли да си взема още един кроасан? Татко кимва съзаклятнически и се усмихва.

— На мен си се метнал…

От цял век не съм оставал тъй дълго насаме с баща ми. Днес девизът е „Гордея се с теб“. Затова — почивка. Трябва да събера сили. Грохнал съм от умора, но се чувствам безкрайно щастлив.

Не можах да видя Беатриче. Вече не е в болницата, изписали са я. Приключила е първия курс химиотерапия. Това е някакъв антибиотик срещу тумора. Сигурен съм, че ще й помогне. Беатриче е силна — прекалено млада и красива, за да не победи. Искам да отида при нея, но Силвия казва, че не желаела да вижда никого. Много била изтощена от болестта и не искала да чува за нея. Аз обаче държа да я видя. Сигурно вече е получила моята кръв, а това е като да й правя компания съвсем отблизо. Отвътре. Като че сме едно цяло. Дано моята кръв й помогне.

Чувствам се щастлив и уморен. Такава е любовта.

— Какво ти става? Размърдай се! Шутирай поне веднъж…

Изтощен съм. Не биваше да играя след кръводаряването. Сестрата ме предупреди да си почивам. Не казах на никого, че ще играя — не можех да пропусна мача. Сега съм останал без дъх, резултатът е два на два, а онези недоносчета срещу нас са на път да изиграят своя мач на века. Пропуснах безбожен брой голови положения, играя по-зле и от Якуинта в най-лошите му дни.

— Бял си като Смъртта…

Така викаме на една от дванайсети клас, суперемо. Само очите й се чернеят на фона на бялата, почти прозрачна кожа. Не ми достига въздух, повръща ми се. Трябва да спра на тъчлинията. Светът се върти…

Притискам лицето си с длани и лягам с надеждата кръвта да се завърне в главата ми. Ползват ме мравки, студено ми е.

— Няма да мога, Нико…

Той ме гледа с презрение.

Мачът завършва наравно.

Когато се връщат в съблекалнята, Кечето, Тубата и Гъбата ме плюят.

— Отборът на Вандала загуби. Можехме да ги изпреварим. Сега пак изоставаме с една точка. Само защото ти не се стегна… един мач не можеш да изиграеш като хората…

— Днес давах кръв.

— Точно днес ли се сети? Преди мача?

Не им отговарям.

Излизам от съблекалнята и подлагам лице на вятъра, за да изсуши яростните ми сълзи. На тоя свят винаги си плащаш за добрината… хората нищичко не разбират от любов. Мислят само за футбол и изобщо не те питат защо си решил да дариш кръв…

Беатриче дойде на училище. Сега е по-слаба. По-бяла. С късо подстригани, някак повехнали червени коси. Очите й пак са зелени, но скрити по-надълбоко. Искам да я срещна и да й кажа, че съм тук, че й дарих кръвта си, че съм безкрайно щастлив да я видя, но после разбирам, че е по-добре да си мълча. Само й се усмихвам, когато случайно се разминаваме. Тя ме поглежда за миг, сякаш ме разпознава, и също се усмихва. Усмивката й не е тъй червена както преди, станала е по-бяла. Но тя е сърцето на моята мечта. Мечтата ми е червена и трябва да прогоня бялото, да върна онова лилаво-червено, което видях да изтича от ръката ми. Вече нямам съмнения. В тази усмивка долавям всичко, което търсех.

Няма да позволя да си отидеш. Няма да позволя на онзи бял тумор да те отнесе. Нека вземе мен вместо теб. Няма да позволя, защото ти си много по-нужна от мен на тази земя. Искам да го знаеш. Затова ще ти напиша писмо — да ти кажа, че съм тук и ако ти трябва нещо, можеш да ме помолиш по всяко време. Щом се прибера днес, ще го напиша. Трябва да бъде най-красивото и най-червеното нещо, което съм създавал в живота си. Трябва да бъде съвършено.

Странно е как мечтите те раздвижват — като кръвопреливане. Сякаш във вените ти нахлува кръвта на супергерой.

Никога не съм писал писмо и дори не мога да сваля някое от интернет. В интернет всичко е старо. Там не може да има писмо от Лео до Беатриче, трябва да го измисля сам. Но това ми харесва, защото ще

напиша нещо, което никой преди мен не е писал. Вземам лист хартия и химикалка и започвам.

Първо затруднение: листът е без редове. Ще пиша на компютъра. Но едва започнал, спирам, защото екранът е бял и студен като лед. Тогава пак вадя истинския лист и започвам да пиша, но редовете се изкривяват и думите хлътват като в дере. Тъпа работа — за всичко е виновно абсолютното бяло. Не мога да пратя толкова неграмотно писмо. Какво да правя?

Хрумва ми идея. Отпечатвам празна страница с дебели черни ивици, като татковата пижама. Слагам я под белия лист и използвам ивиците като скрит шаблон. Чудесна идея. За да победиш бялото, което те кара да пишеш накриво, ти трябват скрити черни редове — дебели и ясни. Сега остава само да ги запълня. Това е най-трудното.

„Скъпа Беатриче, как си?

Онзи ден те видях в училище, усмихнах ти се и ти също ми се усмихна. Не знам дали си спомняш. Ето, това съм аз. Онзи с шантавата коса — Лео. Пиша ти, защото искам да бъда с теб в този момент. Не знам какво се казва в подобни случаи. Ако трябва да се преструвам, че не знам за болестта ти, ако трябва да се преструвам, че не съм ти дарил от моята кръв, ако трябва да се преструвам, че не ми харесваш… с две думи, не мога да се преструвам. Ето че ти го казах — болна си, дадох ти кръв, харесвам те. Сега мога да говоря по-свободно, защото приключих с най-важното. Онова, което човек непременно трябва да каже, защото, ако не го каже, значи се преструва, а ако се преструва, не му е добре. Аз обаче искам да бъда откровен с теб, защото си част от една мечта. Както ни казва господин Мечтателя. Всъщност името му не е Мечтателя, той само замества госпожа Аржентиери и тъй като вечно говори за мечти, лепнахме му този прякор. Аз търся мечтата си. Тайната е да задаваш правилните въпроси. Правилните въпроси за всички и всичко, което те вълнува, и да чуваш какво отговаря сърцето ти. А ти имаш ли мечта? Замисляла ли си се над това?

Изпращам ти силна прегръдка и се надявам скоро да ми отговориш.“

Лео от десети Д

Нямам адреса на Беатриче. Нямам и плик. Не знам и как се надписва. Срам ме е да питам мама. Излизам с мотопеда. Ще купя плик и ще пъхна вътре писмото. Ще напиша с печатни букви „За Беатриче“, после ще ида у Силвия да я попитам за адреса, така ще мога да пусна писмото направо в пощенската кутия.

Мотопедът ми хвърчи към целта като летящо килимче на щастието. Нима мога да поверя на пощите писмото на моя живот? Препускам към неизвестното като носител на наследство за милиарди. Сърцето ми бие в такт с оборотите на колелата. Смея се, пея и не чувам нищо. Не чувам дори клаксона отдясно, който ми крещи, че трябваше да си поправя спирачките. Този път дори нямам време да се изплаша, да пребroя до едно и да закова на място…

После всичко е бяло.

Когато се събуждам, лежа в бяло болнично легло. Мозъкът ми е пълен с бяло. Нищо не помня. Имам чувството, че главата ми е отделена от тялото. Сигурно съм отвлечен, упоен и превърнат в супергерой. Питам се какви ли способности съм придобил: да летя, да се телепортирам, да съм невидим, да чета чужди мисли… Опитвам да се телепортирам, но осъзнавам, че не мога да помръдна и на сантиметър. Пречи ми нещо твърдо около шията, което придържа главата и раменете ми. За пръв път разбирам какво изпитва Терминатор, когато го дърпам за каишката.

Събуждам се — мама е до мен. Очите й са зачервени.

— Какво е станало?

Мама обяснява, че ме блъснала кола — поне така казали очевидците. Аз не помня почти нищо, само някакви смътни видения. Накратко: имам пукнат прешлен и трябва да лежа неподвижно поне десет дни. Отгоре на всичко имам и счупена китка, дясната, вече е в гипс — край на домашните. А на кого дължа цялата тая обърквация? Мама казва, че шофьорът не спрял. Избягал. Един очевидец записал

номера, татко се занимавал с въпроса. Сега важното е час по-скоро да оздравея и да се вдигна на крака, но тази година ще се размина със ски училището и сноуборда… Когато изляза, вече ще е Коледа.

Обзема ме ярост, каквато не съм изпитвал досега. Толкова е мощна, че мога да я излея дори срещу майка ми, макар тя да няма вина. Сега си спомням. Носех писмото за Беатриче, тъкмо бях излязъл от дома на Силвия с адреса, изписан върху плика. После мрак. Кой знае къде е отишло писмото. Беше в джоба ми. Сега съм с пижама, шина на врата и гипс… кой знае къде е писмото.

Отврат! Опитваш се да направиш нещо хубаво, а по незнайна причина забиваш задник в земята. Кой е създал закона за всемирната гадост? И какво общо имам аз, дявол да го вземе? Какво съм виновен? Вече никого не обичам, вървете на майната си.

Поне разбрах в кой супергерой съм се превърнал — Лео Каръка.

Спал съм поне век, ако съдя по главоболието, с което се събуждам. Светлината прорязва очите ми. С мъка осъзнавам кой съм и къде се намирам и веднага зървам две сини очи като небето на зазоряване. Очите на Силвия, сини като безоблачен небосвод. Силвия е Синята фея, а аз съм Пинокио. С нея се чувствам нормален въпреки гипсовата броня. Присвивам очи и се усмихвам. Силвия изтичва да дръпне завесите, защото светлината ме дразни.

— Жаден ли си?

Пита ме още преди да свържа пресъхналата си уста с мозъка и мозъка с пресъхналата уста, за да я помоля. Налива ми чаша ананасов сок, купен специално за мен. Любимият ми. Още преди да изрека някое желание, Силвия вече го изпълнява. Ако не беше само приятелка, щях да се влюбя в нея.

Но любовта е друго нещо. Любовта не ти дава покой. Любовта е безсъница. Любовта е сила. Любовта е бързина. Любовта е утрешният ден. Любовта е цунами.

Любовта е червена като кръв.

Нико идва на свиждане. Отначало не смее да ме погледне.

— Лео, извинявай за онова, на мача… мислех си, че ако умреш… оставяш ме сам с ония смотаняци… край на „Пиратите“, край на изпълненията ни… Край на всички майтапи…

Усмихвам се. Щастлив съм. Отново намирам Нико. След мача почти не си говорехме. Никой от двама ни не искаше да се извини. А той трябваше да го направи. Беше ми зле, това е положението.

— Колко ти остава?

— Ще ми махнат гипса след един месец — костта е счупена, но, слава богу, не е разместена.

— Добре, значи пропускаш само един мач. Дано да се справим без теб.

— Вкарай в игра Щеката. Малко е спънат, но има хъс. Ще трябва ти да се напънеш. Пък и мачът няма да е от най-трудните.

— Но без теб не ми е весело, Пирате.

Усмихвам се.

— За нула време ще съм във форма и ще грабнем купата — ти само гледай. Никой не може да спре „Пиратите“, Нико, абсолютно никой… А и нали имаме сметки за разчистване с Вандала.

Нико застава мирно като за изпълнение на националния химн. С ръка на сърцето пее на висок глас и аз му пригласям. Ревем до прегракване. Когато сестрата дотичва да види какво става, избухваме в смях.

— Ако не кротувате, ще ви бия по една пълна упойка и на двамата! Пак ли искаш да ти прилошее?

Нико изведнъж става сериозен и я поглежда с възхита.

— Ще се омъжиш за мен?

Обезоръжена, сестрата се присъединява към нашия смях.

Нико с въздишка се обръща към мен.

— Съгласна е…

Целият клас идва на свиждане. Доволен съм. Не знам защо, но за да попаднеш в центъра на вниманието, непременно трябва да си загазил. В живота понякога ти се иска да направиш нещо толкова щуро, че другите да не могат да го пренебрегнат — да бъдеш пред очите и в устата на всички. Най-вече в онези моменти, когато се

чувстваш сам и искаш да запратиш в лицата им своята самота. Тогава си представяш как ги изхвърляш през прозореца, та всички тия боклуци да разберат какво изпитваш и какво означава да изоставиш някого. Но болката и нещастието изглеждат най-добрият начин светът да те забележи и да те обикне.

Донесоха ми любимите комикси. Силвия ми е нарисувала картина. Мъничка. Лодка, устремена към синия хоризонт, където се срещат море и небе. Сякаш художникът е стоял в лодката. Закачих я срещу леглото. Прави ми компания, когато оставам сам в тази болнична стая. Стаята е за двама, но засега съм сам. И по-добре. Много бих се срамувал да пикая в подлогата пред непознат човек. В момента завиждам на Терминатор, който не се притеснява да пикае пред орди кучета и филипинки. Кучетата не се изчервяват.

Нико ми донесе дискове. Да слушам, за да изсвирим някое парче от тях, когато се вдигна на крака. И другите приятели ми подариха по нещичко. Хубаво е да бъдеш в центъра на вниманието, дори с цената на някоя счупена кост.

Хубаво е да позволиш да те обичат…

От няколко дни имам съсед по стая — един дебел господин. Огромен. Същински слон. Счупил си е два прешлена. Трябва да лежи неподвижно и да върши всичко в леглото — дори голямата работа. Смърди, та се не трае. Непрекъснато зяпа тавана или телевизора, който е почти на тавана. От време на време разговаряме. Всъщност е симпатяга. Здравата е загазил, но запазва спокойствие. Само понякога се вкисва, като го боли или не може да заспи. Има жена, която редовно се грижи за него. Често идват синът и дъщеря му.

Хубаво е, когато си болен, близките да са до теб. Ами ако нямаш семейство, жена, деца? Кой ще се грижи за теб, когато се разболееш? Благодарение на Слона разбрах какво е да имаш семейство. Не че аз си нямам. Но видях онова, което не забелязвах. Защото, докато нещо не те засегне, не го разбираш или не му обръщаш внимание. Дотогава родителите ти се струват професионални досадници, които само гледат да забранят каквото обичаш.

От Слона, жена му и децата му обаче разбрах съвсем ясно: когато порасна, искам да имам сплотено семейство като тяхното. Защото дори

да пострадаш, оставаш спокоен, а това е смисълът на добре изживения живот — някой да те обича дори когато си зле. Някой да търпи твоята миризма. Само който обича миризмата ти те обича наистина. Дава ти сила и спокойствие. А това ми се струва най-добрият начин да изградиш бент пред болките, които те връхлитат в живота.

Трябва да го запомня. Непременно трябва да го запомня, за да го включа в мечтата си за времето, когато порасна. С Беатриче. Още отсега обичам нейния аромат. Неустоимият аромат на мечти, на живот, на любов.

В стаята влиза Мечтателя. Не мога да повярвам. Учител да дойде на свиждане в болницата при ученик. И то заместващ. Чувствам се като цар, който докосва с ръка небето или нещо подобно. Мечтателя сяда до леглото и ми разказва за училище. Изпитванията, домашните и част от програмата. Вече сме на финала, зимната ваканция наближава. По черните дъски били провесени сребърните гирлянди, а шкембестият Дядо Коледа — с толкова дълга и гъста брада, че можела спокойно да бъде окичена със свещички и лъскави топки — вече си бил приготвил повехналата елха. Представям си го и ми е тъжно, че не съм там в един от редките моменти, когато училището става забавно.

Мечтателя ми разказва, че на моята възраст и той си счупил ръката, докато играел футбол. Показва ми белега от операцията. За щастие аз се разминах без операция и бях в безсъзнание, докато оправяха ръката. Колко болка спестява сънят. Проблемът е, когато се събудиш.

Но Мечтателя наистина е забавен, защото разказва като всеки друг. Тоест като нормален човек. Има живот като моя. Дори разправя някакъв виц, който не е забавен, но аз се смея, за да не го притесня. Пита ме как напредвам с мечтата и аз обяснявам докъде съм стигнал. Казвам му, че злополуката прати всичко по дяволите и вече не знам дали искам да продължавам, защото всеки път, щом се захвана, непременно се случва нещо лошо — първо с Беатриче, сега и с мен. Мечтателя се усмихва и казва, че с истинските мечти е така.

— Истинските мечти се изграждат с препятствия. Иначе не се превръщат в проекти, а си остават видения. Разликата между видението и проекта е точно там — в бамбуковите пръчки от

приказката на дядо ми. Мечтите не идват наготово, те се разкриват малко по малко и понякога съвсем не са такива, каквито си ги представяме…

Излиза, че съм голям късметлия да лежа потрошен в болница. Не вярвам и му го казвам.

— Не съм и очаквал да ми повярваш.

Разсмиваме се. Той обаче ми обяснява, че лежа в болница, защото съм вършил нещо специално, осъществявал съм мечтата си да занеса писмото. А щом една мечта среща толкова много препятствия, значи е истинска. Очите му блестят. На сбогуване се изпускам да го нарека по прякор. Той се смее и казва, че знае как го наричаме. После излиза, а аз хапя устни, защото на Мечтателя му отива всичко — дори и прякорът. Кой казва, че за да имаш власт, трябва да бъдеш противен?

Срещата с учителя ми възвръща доброто настроение — искам да изляза оттук, да вечерям с мама и татко, да извеждам Терминатор, да свиря с Нико, да уча със Силвия, да целувам Беатриче… Но тайничко ме е яд на Мечтателя, защото… няма как да не си го призная… искам да бъда като един смотан заместник-преподавател по история и философия.

Майка ми е намерила писмото. Зацапано с кръв и асфалт. Било в джоба на джинсите. Тях ги изхвърлила. Били съдрани. Но преди да ги хвърли, преровила джобовете. Две евро. Ластиче. Фигурка на Барт Симпсън. Дъвка. Върху писмото има от моята кръв. Вече засъхнала и почерняла — като рамка около името на Беатриче. За втори път давам кръвта си за нея. И това ме прави щастлив като първия път. Препрочитам писмото. Хубаво е, макар някои думи да са зацапани с кръв. Трябва да намеря начин да й го предам. Трябва да стана сам от това легло!

Гандалф също дойде на свиждане. Не го очаквах. Тоя човек има на главата си двайсет хиляди класа с поне осем милиона ученици и ако тръгне да си обикаля енорията с онова негово кльощаво тяло, ще му трябват към стотина години… и все пак идва при мен. Не че не ми е приятно, просто се изненадах. Не го очаквах. Пита ме как точно е

станало. Разказвам му всичко, дори за писмото. Изобщо не се притеснявам. Но говоря в най-общи линии, без да споменавам, че става дума за Беатриче. Той казва, че съм любимо чедо на Бога. Отвръщам му да не ми говори за Господ, защото, ако го имаше, нямаше да прати болест на Беатриче.

— Ако е всезнаещ и всемогъщ, защо ми причини това? Защо пожела да страдам и други да страдат заради мен, без да са направили нищо лошо? Любимо чедо — друг път! Що за Господ е, щом позволява да има зло?

Гандалф казва, че имам право. Как тъй имам право? Аз го предизвиквам, а той не възразява. Поне свещениците би трябвало да защитават позициите си. Гандалф отвръща, че и Исус, който е бил Божи син, се почувствал изоставен от своя отец и го изрекъл преди смъртта си.

— Щом Бог е постъпил така със сина си, ще се отнася така и към всички, които смята за свои любими чеда.

Ама че разсъждение! Но няма как да възразя, защото точно същото според Гандалф пишело и в Евангелията:

— Ако човек иска да си измисли един силен Бог, не би имал пречка да го направи, вместо да говори за един слаб Бог, който отгоре на всичко се чувства изоставен от своя отец в предсмъртния час.

Гандалф забелязва кръвта по писмото, което държа върху нощното шкафче до леглото. Казва, че му напомня за неговото разпятие — писмо до всички хора, подписано с кръвта на Бог, който ни спасява чрез тази кръв. Прекъсвам го, защото иначе като нищо ще ми проповядва поне десетина часа, а сега нямам желание. Но ме накара да се замисля, а и идеята за кръвта ми допада. Точно както направих аз за Беатриче. Може би е единственото вярно нещо във всички тия приказки за Христос: любовта означава да подариш кръвта си. Любовта е червена като кръв.

— Лео, за болката няма убедително обяснение. Но откакто Христос е загинал на кръста заради нас, има смисъл. Има…

Прегръщам го с обич, доколкото мога. Чак след като излиза, забелязвам, че е оставил разпятието си върху писмото до Беатриче. От задната страна на дървения кръст е изписано: „Няма по-голяма обич от тази да дадеш живота си за истинските приятели“. Не е зле. Трябва да го запомня. Прибирам разпятието — когато тръгна пак на училище,

трябва да го върна на Гандалф. А и се срамувам да ме видят с разпятие. Казват, че носело лош късмет.

Писна ми да лежа прикован на леглото. Писна ми до смърт. Дните сякаш нямат край. Позата е неудобна, а гипсираната ръка понякога ме сърби тъй зверски, че съм готов да я откъсна. Дори минутите нямат край. Единственият начин да ги запълня е, като не мисля. Телевизорът работи непрекъснато и с него се разсейвам най-добре. Защото, ако се съсредоточа върху тялото си, усещам болка, а ако се съсредоточа върху мислите си, болката става още по-силна. Защо болката е решила да стане моя най-добра приятелка?

Както казва Мечтателя, тя е необходима, за да превърнем мечтите в реалност, затова я търпя, но не бих я избрал доброволно. Трябва да има по-лесен начин за постигане на нещата… лесен и без умора… а аз се изморявам дори само от телевизията. Не знам защо, след като си лежа неподвижно. Но е факт. Телевизията ме изморява. Все едно — действа като пълна упойка. По телевизията половината истории са за лични тайни, другата половина — какво правят хората, когато тайните им бъдат разкрити. Аз имам тайна, но няма да я кажа на онези от телевизията.

Моята тайна е Беатриче.

Силвия дойде да ме види. Донесе ми книга. Книга с разкази.

— Да ти минава по-бързо времето.

Силвия е като шума на прибоя — неспирен и вечен, дори и да не го чуваш. А вслушаш ли се, омайва те. Ако я обичах, незабавно щях да се оженя за нея, но любовта не е прибой, любовта е буря. Питам я за Беатриче. Казва, че пак влязла в болница. За втори курс химиотерапия.

— Тук е, в твоята болница.

Не мога да повярвам. Да спя под един покрив с Беатриче и да не зная! Новината ме разтърсва. Не я обсъждам със Силвия, защото мисълта е толкова хубава, че искам да й се насладя насаме. Добре, има време за радост. Сега трябва да направя нещо друго. Незабавно.

— Защо не й занесеш писмото ми? — питам Силвия.

Тя казва, че няма да стане, и тъжно навежда очи.

Горката Беатриче спяла много от химиотерапията. И често повръщала. Силвия просто не смеела да отиде при нея заради нечие писмо. Едва ли моментът бил подходящ. Да, мисля, че има право.

Разговаряме за училището. Анна с двете „н“ ходела с Лука. Били неразделни. Странното е, че Анна с двете „н“ обикновено има добър успех, а сега на два пъти се оказала неподготвена. Предния ден била с Лука. Той не си пада много по ученето и по цял ден я разкарвал насам-натам. Правели всякакви щуротии и се забавлявали. Анна с двете „н“ казвала, че според нея ученето не било чак толкова важно. След като открила любовта, всичко друго оставало на втори план. Права е Анна, и аз мисля така. Казвам на Силвия, че щастието е да имаш влюбено сърце. Тя се съгласява, но отбелязва колко е странно, че човек се променя, когато се влюби.

— Анна зубри открай време — защо да спира сега, след като се е влюбила? Сякаш се е превърнала в някоя обикновена Ана с едно „н“ — просто вече не е същата.

Защо Силвия вечно излиза с глупави възражения срещу неща, които ми се струват толкова ясни? Ето — разклати дори твърдата ми увереност, че съм влюбен. Питам я дали някога се е влюбвала. Силвия кимва и свежда очи към пръстите си.

— В кого?

— Тайна е. Някой ден може да ти разкажа.

— Добре, Силвия, няма да те разпитвам, но да знаеш, че можеш да ми повериш всяка тайна — ням съм като гроб.

Силвия се усмихва неуверено, после ми разказва за госпожа Николози — учителката по физкултура. Жена на петдесетина години, сигурно някога е била красива, но вече не е. Прави какво ли не, за да изглежда млада, а става смешна. Никой обаче няма смелост да й го каже. Не е като госпожа Карневале. Тя преподава биология. Също е на петдесетина години и още изглежда хубава — но хубава за възрастта си. А Николози се облича като двайсетгодишна и става за смях. Сега Силвия ми разказва как Николози дошла на училище с такава минипола, че момчетата се побъркали.

— Не! И аз да го изтърва…

Силвия се навъсва.

— Ти си прасе!

— Не, лъв съм…

Естествено, момчетата са я снимали с телефоните си.

— Ти не обичаш ли да те гледат?

Силвия се замисля за миг.

— Да… много обичам… но не искам да принуждавам никого. Някои жени знаят как да привличат погледите. Други обаче предпочитат да чакат, докато се появи онзи, който ще бъде единствено техен и желае да ги разкрие малко по малко, както става в мечтите…

И над това трябва да помисля. Мечтите са като звездите — виждаш ги да блестят, когато угасне изкуствената светлина, но ги е имало и преди. Просто не си ги забелязал заради прекомерния блясък на другото осветление. Силвия ме кара да се замисля. Нарочно го прави. А аз заспивам почти веднага. Не ме бива в дългите размишления. Заспивам с огорчението, че съм изпуснал толкова много неща в училище. Но преди да потъна в мрак, ми минава мисълта, че всъщност не губя нищо чак толкова важно…

Заявявам го официално: училището е безполезно. Ако някой ден стана министър на образованието, първата ми работа ще е да забраня училищата.

Когато се събуждам, веднага ми идва наум, че Беатриче е в същата болница, и аз дълго смуча тази мисъл като ментов бонбон. Така забравям болката, скуката, телевизията. Когато най-красивият човек, когото познаваш, е близо до теб, преобразяват се всички неща, дори и грозните. Преди това нямат смисъл. После го придобиват. Трябва да измисля някакъв план. Искам поне да я видя. Вече мога да ставам от леглото. Ръката ми е закачена за шината около врата, но вече не се налага да лежа неподвижно. Рентгеновите снимки са добри.

Решавам се. Слизам от леглото. Не съм пръв красавец — не мога дори да си съблека пижамата. Нищо. В болницата свикваш да гледаш хората по пижами. Невероятна е бързината, с която свикваш да стоиш по пижама пред непознати хора. Така става в болницата. Може би защото всички са еднакво смешни пред болката и страданието. Дотолкова равни, че пижамата е най-подходящата униформа за премахване на разликите. Освен това аз съм с елегантната пижама на

татко. Мама ми я донесе, защото е по-голяма и може да се надене върху гипса. А и така усещам миризмата на татко и се чувствам у дома.

В този мой елегантен вид се отправям към коридорите на женското крило. Нямам смелост да попитам сестрите за Беатриче и обикалям, сякаш съм тръгнал на разходка. Стигам до онкологичното отделение. Силвия каза, че така се наричало мястото, където лекуват тумори. Не съм много наясно защо, но това „онко“ трябва да е нещо гръцко, свързано с туморите, защото другата съставка, „логия“, винаги има отпред някаква гръцка дума. Когато се прибера, трябва да проверя в енциклопедията, чиито ситни буквички редовно осигуряват хляб на очните лекари. Но в момента не ми е до енциклопедии. Вървя покрай стаите. Както в моето крило, и тук е пълно с хора, предимно на възраст. Стари. Аз съм от редките изключения. Слона е на седемдесет и пет… Болницата е като изложба на побелели старци. Младите попадат там поради лош късмет, старите — просто защото са стари.

Но ако видиш глава с къси червени коси, отпусната на бялата възглавница като роза, клюмнала върху сняг, или като слънце в Млечния път, това е заспалата Беатриче. Да, Беатриче спи. Влизам. Съседката й по стая е някаква бабичка с безброй бръчки, сякаш прорязани от дърводелско длето. Усмихва ми се като смачкан лист станиол.

— Много е уморена.

Отвръщам на усмивката. Тръгвам като мумия към леглото на Беатриче. Обзема ме ужас. Защото до нея стърчи стойката на венозна система, чиято тръбичка слиза право към китката й. Влиза във вената и през накрайника на иглата, която прорязва кожата на Беатриче, се вижда нейната червена кръв. В тия вени тече и моята кръв. Усещам болката на Беатриче и искам тази болка да бъде изцяло моя, а тя да оздравее. Така и така имам още дълго да лежа в болницата.

Беатриче спи. Не е такава, каквато я помня. Бледа е, със странни сини кръгове около очите и знам, че не са от грим. Спи. До нея лежат отпуснати ръцете й, обгърнати от ръкавите на тънка небесносиня пижама. Много са деликатни и слаби. За пръв път я виждам толкова близо. Прилича на фея. Сама е. Спи. Оставам така да я гледам почти половин час. А тя спи. Не си казваме нищо, но не е и необходимо. Взирам се в лицето й, за да запомня всяка черта. На дясната буза има малка трапчинка, сякаш се усмихва в съня си. Не издава никакъв звук.

Не чувам дъха й. Тиха е. Но е лъчезарна както винаги — като звезда в нощта. После сестрата влиза за проверка и ме моли да напусна. Изправям се малко тромаво с парадната си пижама.

— Познаваш ли я, манекенче? — пита сестрата, дебела като пита ементал, пълна с въздушни балончета и стегната в желатин.

Една-две секунди мълча, после отговарям с безкрайно самоуверена усмивка:

— Да, тя е моето момиче. Счупих си ръката, за да бъда до нея…

Ементалката едва се удържа от усмивка, но има и още нещо, което не мога да определя… Преди да изляза, погалвам Беатриче. Не я събуждам, но искам, когато се събуди, да намери милувката ми върху бузата си.

Оздравявай, Беатриче. Имам мечта. И трябва да те отведа в нея.

Не оставих писмото при Беатриче — забравих, защото ементалката ме разсея. Но може моментът да не е бил подходящ. Разгъвам писмото, за да го прочета пак. Сякаш й го чета на глас. Разпятието на Гандалф пада на пода. Бях го сложил в плика. Търкулва се на най-недостъпното място, както става винаги когато нещо ти трябва. Едва не си изкълчвам здравата ръка, за да го измъкна. Стискам разпятието. Поглеждам Христос. И той спи. Прилича на заспалата Беатриче. А аз разбирам, че и той като мен знае какво изпитва Беатриче, защото го е преживял.

Кажи ми, ако наистина съществуваш, защо добрите хора трябва да страдат. Не отговаряш. Знам, че те няма. Но ако те има и правиш чудеса, направи едно за мен: излекувай Беатриче. Ако успееш, ще повярвам в теб. Какво ще кажеш?

Цял ден седях в леглото. Наблюдавах през микроскопа на спомените заспалото лице на Беатриче. Сгуших се в трапчинката на дясната й буза и останах така часове наред като новородено в люлка. От там светът се виждаше по-добре, имах чувството, че мога без страх да слушам тишината, да докосвам мрака. Сякаш вцепенените ми сетива се разкършваха след дълъг сън. Часовете отлитаха неусетно. Но не като с телевизията. Защото сега не съм уморен, мога да започна отначало.

Свечерява се. Навън е тъмно. Искам да защитя Беатриче от нощта. Слизам от леглото и тръгвам към нейното отделение. Вече не усещам болничната миризма, долавям само миризмата на болните, но сега тя не ме плаши толкова. Връщам се. Не мога да отида с празни ръце. Влизам в една стая, където има ваза с цветя. Две бабички гледат телевизия. Трябва да е някой от онези досадни филми по Четвърти канал. Но те са се вцепенили като хипнотизирани. Бабите. Пристъпвам до вазата. Вземам една маргаритка. Бяла. Едната баба се обръща към мен. Усмихвам се.

— За една приятелка.

Лицето, излязло сякаш от праисторическа пещера, бавно кимва и бръчките по него стават дълбоки като реки.

— Лека нощ.

— Лека нощ — тихо отвръща тя и реките на бръчките се сливат в море от спокойствие.

Излизам радостно с цвете в ръка. Маргаритката е прекрасна. И простичка, както се полага на една маргаритка. Сякаш незнайна ръка я е посадила точно за този миг. Градинарят не е знаел, но го прави за мен. Трудът му е имал смисъл заради този момент. Сред болничния коридор, сред бялото безмълвие на нощта аз нося маргаритка за Беатриче от стая 234 в онкологичното отделение. Когато влизам, в стаята цари полумрак. Различавам само смътните очертания на Беатриче и госпожата с бръчките. Вече спят. Толкова си приличат в сумрака! И двете са изцедени от болестта. Не е справедливо едно младо момиче да остарее толкова бързо. Беатриче спи. Виждам само профила й, сякаш събрал под кафявото болнично одеяло всички най-красиви профили, които познавам. Приближавам се да оставя маргаритката на нощното шкафче до нея. И без да се изчервя от срам, тихо запявам:

„Лека нощ,
лека нощ, мое цвете,
лека нощ
между стаята и звездите.
За да те сънувам,
искам те близо,
по-близо
и пак не ми стига…“

После тихо се отдалечавам. Извърших каквото трябваше — първата серенада в живота ми. Макар и по пижама.

Лягам си, но не мога да заспя. Когато гледам Беатриче, стомахът ми натежава, сякаш съм глътнал тухла. Не е като онова чувство, което изпитваш, когато видиш страхотно момиче. От красотата на някои момичета ти се завива свят. Но Беатриче забива тухла в стомаха ми — тежест, която трябва да нося, сладка тежест… сигурно това е признакът за истинската любов. Не просто любов, от която те обзема шемет, а такава, която те притиска към земята като гравитация. Така заспах със запалена лампа, гледайки картината, която ми подари Силвия. Представях си, че съм на кормилото на тази лодка, а до мен стои Беатриче и плаваме към острова, където всичките ни мечти ще се превърнат в реалност. Бялата маргаритка е в червените й коси, пламнали под слънцето като безкрайната морска шир.

Както биха казали Алдо, Джовани и Джакомо: попитай ме щастлив ли съм. Да, поне в мечтите.

Най-сетне се прибирам у дома. Утре е Коледа и ме изписват. Каква радост… Вече ми махнаха всички превръзки, освен онзи гипсов топуз на ръката. Но първо трябва да оставя писмото на Беатриче, та когато и тя излезе от болницата, пак да се видим. Всичко ще се уреди и ще живеем щастливи до края на дните си. Чакам благосклонната нощ, когато из болницата се възцарява многогласно хъркане, долитащо откъм стаите като глиганско ръмжене. Миризмата на болести сякаш

отслабва в съня заедно с болката. Сложих писмото в нов плик, който Силвия купи по моя молба. Запечатах го. Вървя с котешка стъпка към отделението на Беатриче. Усещам как с всяка крачка душата ми се разширява и сърцето ми се превръща в дом, който Беатриче вече е почнала да подрежда, разместваики спомени, чувства, мечти, планове както намери за добре. Повтарям си наизуст думите на писмото и те сякаш се откъсват от листа, за да оживеят.

Вратата на стаята е затворена. Отварям я колкото се може по-внимателно. Пристъпвам до леглото на Беатриче със затаен дъх, за да чуя и най-тихия неин звук, да доловя всеки атом от аромата й.

Леглото е празно. Чаршафите — недокоснати, бели, без гънки.

Сядам на леглото. Стискам писмото и го усещам как се смачква между пръстите ми. Мечтата ми е като онези хвърчила, които правехме с татко, когато бях малък. Поглъщаха месеци работа, а никога не излитаха. Само веднъж едно червено-бяло хвърчило полетя, но вятърът духаше толкова силно, че канапът се вряза в ръката ми и от болката го изтървах.

Тъй отлита и Беатриче, понесена от вятъра. Опитвам се да я удържа, но болката в онази нишка, която я свързва със сърцето ми, става все по-силна… Сгушвам се като заспалия Терминатор и болката бавно стихва от докосването с леглото, което е прегръщало Беатриче. Тази нощ ще спя с нея, макар да е отлетяла.

— Какво правиш тук?

Тия думи слагат край на дългото скитане из някакво необятно бяло легло. Ако дебелата сестра не ме познае, ще си изпатя.

— Търсех Беатриче — отговарям аз с онази откровеност, която безпогрешно разтапя нежното сърце на всяка дебела сестра, готова да изтърпи миризмите на болните.

— Вчера си тръгна.

Сестрата мълчи и става сериозна.

Откъсвам се от леглото, влачейки след себе си носталгията по изминалата нощ в прегръдките на Беатриче. Излизам с клюмнала глава и унила стъпка. Когато минавам пред сестрата, тя разрошва косата ми с пухкавата си ръка.

— Погрижи се за нея. Направи го и заради мен.

Гледам я и усещам как топлината на нейната ръка ми възвръща смелостта.

— Непременно…

По-късно пристига мама. Събира в чанта всичките ми вещи, подхваща ме за лакътя, макар че не е необходимо, и тръгваме към колата. Преструвам се, че ми е зле, за да усети тя моята тежест, а аз — нейната прегръдка, способна да ме накара да забравя болката, която е най-невидимото и тежко нещо на света.

Стаята ми е все същата. То пък какви ли промени съм очаквал? Сега не спя под един покрив с Беатриче и не мога да ида при нея. Мотопеда вече го няма, а можех да го последвам и аз. Впрочем и да го имаше, в момента не мога да карам.

Коледа е, а аз трябва да си стоя у дома с гипсирана ръка още петнайсет дни. *Използвай ваканцията, за да наваксаш с уроците,* каза ми мама. Хубава ваканция — да уча два пъти повече от обикновено. Но нула по две пак е нула, това поне го знам. Когато опитвам да се захвана с учебниците, стрелките на часовника сякаш залепват за циферблата и не помръдват, попаднали в плен на някаква пространствено-времева сфера.

Започвам да потъвам в това бяло кълбо, което ме отнася далече нагоре, сред облаците, където вече никой не може да ме чуе, а после в космическото безмълвие — сам като отлетяло балонче.

Когато всичко става бяло, сърцето ми се затваря като фотографски обектив и дори да крещи, никой не го чува.

Само Силвия може да ме спаси.

Силвия не е тук. Заминала е да гостува за няколко дни на баба си край морето. По-добре — така ще мога още малко да отложа проклетото учене. Умирам от скука, чувствам се виновен за отлитащото време, но не намирам сили да се захвана с всички тия

страници изтърван материал. Мечтателя казва, че ако скучаеш, значи не живееш достатъчно. Какво изречение, а? От неговите философски изречения. Тая мисъл е твърде дълбока за мен. Може би затова я харесвам. Или защото е вярна — наистина не живея достатъчно. Но какво означава „не живея достатъчно“? Трябва да го попитам.

Обажда се Нико. Миналата седмица сме спечелили мача с „Отчаяните“ — пада им се, като са си избрали такова име. Не сме отпаднали от турнира и след месец ни чака нов мач. Кой знае дали ще мога да изляза на терена. За тази година всичките ми мечти се осланят на футболния турнир. Искам да вдигна купата за Беатриче и ако е възможно — в нейно присъствие!

Ако скучаеш, значи животът ти е пълна досада.

Идва ден, когато заставаш пред огледалото и не виждаш онова, което очакваш. Защото огледалото е най-жестоката форма на истината. Не изглеждаш какъвто си в действителност. Искаш външно да бъдеш такъв, какъвто си отвътре, та другите от пръв поглед да разберат дали си искрен, щедър, симпатичен… трябва обаче да го доказваш с думи или дела. Колко хубаво би било, ако личеше от пръв поглед. Щеше да е много по-просто.

Иска ми се да натрупам мускули, да си направя пиърсинг или татуировка с лъв на бицепса (не че го имам)… не знам, трябва да си помисля. Но това са все неща, които веднага показват с кого си имаш работа.

Анна с двете „н“ има пиърсинг на носа и това ми показва, че е отворена, че мога да си говоря с нея. Сузи има татуировка под пъпа. И в нейния случай е ясно кой стои пред теб. Нещо като сигнал, че е на разположение. Казано накратко — трябва някак да изпъкна, та другите по-често да ме заглеждат. Писна ми да стоя в неизвестност.

На Беатриче това не й трябва, тя има червени коси и зелени очи. Достатъчно, за да видиш как умее да обича и колко е чиста — червена като най-сияйната звезда, млечнобяла като най-хавайския пясък на света.

В училище всички се майтапят с мен и ме наричат Трипио като позлатения робот от „Междузвездни войни“. Ръката ми още виси под врата, макар че след три дни ще свалят гипса. Изглежда, че откакто се върнах, дори Джакомо не е най-смотаният в класа, защото аз се оказах по-голям карък от него. Но пък за компенсация всички са написали нещо на гипса ми. Вече целият е покрит с надписите на приятели и познати. Имам си шарена ръка. Знаменита ръка. Ръката ми ме обича, защото сега нося на нея всички, които ме обичат. „Пиратите чакат своя капитан! Нико“, „Ще се прероДя в паметник на тъпотията… Анна“, „По-добре да си ти, отколкото аз! Джак“, „И така си хубав! Силвия“. Липсва само едно име. На Беатриче. Но не ми трябва, защото го нося в сърцето си.

Има различни надписи. Ако си купиш „Фред Пери“, „Докърс“, „Найки“… тия надписи ги носиш върху вещите и рано или късно ги сменяш, изхвърляш, загубваш… Разбира се, с тях се чувстваш по-добре, но в един момент се разделяте. Има и други. Онези, които носиш в сърцето си. Тези надписи ти казват кой си всъщност и за кого съществуваш истински. Върху моето сърце е татуирано името на Беатриче. Тя е моята мечта и аз съществувам за нея.

Но Беатриче не идва на училище — пак е на химиотерапия. Ако продължава така, няма да може да завърши учебната година.

Когато се прибирам у дома, на бюрото ми лежи смачкан плик. Мама е оставила до него бележка: „Беше на дъното на чантата с багажа от болницата“. Писмото до Беатриче! Как можах да го забравя! Трябва да го отнеса, та ако ще да е последното нещо в живота ми, защото: „Не е важно кой си, а какво вършиш“. Батман винаги е прав.

Най-накрая неумолимият ход на дните ме заставя да седна пред учебниците. Реших да наваксам изпуснатото. Всъщност при мен е Силвия, сам никога няма да се справя. Вече сме в най-напрегнатата част на срока, между изпитванията и контролните. А аз съм изостанал ужасно.

Силвия ми разказва уроците на Мечтателя (особено онези извън програмата, те са ми любимите), проверява ме как съм със синтаксиса, обяснява ми една песен от „Божествена комедия“. Песента на Одисей,

който убеждава спътниците си да тръгнат през морето в името на „доблест и дълг“ (в ушите ми сякаш дрънчи тенекиеният глас на учителката), а после ги прецаква да загинат всички в бездната.

Докато Силвия обяснява, аз се унасям. Ако се замислиш — все същата стара история. Някой има мечта, или си мисли, че има, и заставя другите да му повярват, но после времето и смъртта заличават всичко.

Всички са живели в миража на тази мечта. Адреналинът избухва във вените ти просто защото някой е повярвал в теб, но това се оказва илюзия. И моята мечта е илюзия. Болестта иска да ми я отнеме. Без Беатриче не мога да съществувам.

Силвия мълчи и ме гледа в очите, защото усеща, че съм другаде. После ме погалва и вятърът отново нахлува в платната на кораба, за да го понесе към пристанище, което не познавам, но зная, че съществува, както съществува ръката, която ме погали. Силвия умее да постига всичко това с един мил жест. Как ли го прави?

Благодаря ти, Силвия. Благодаря, че те има. Благодаря, че си котвата, която ме удържа да не отплавам по течението. Благодаря, че си платното, което ще ми помогне да прекося морската шир.

— Благодаря, Силвия. Обичам те.

— И аз.

Моята стая може успешно да се конкурира с европейския и американския Дисниленд, взети заедно, но понякога ми заприличва на прашен таван, пълен с вехтории. За чий ти е да живееш, щом накрая умираш? Плаши ме онова, което идва след смъртта. А още по-страшно е, ако няма нищо. Плаши ме, че Бог е всемогъщ. Плашат ме болестите и болките. Плаши ме болестта на Беатриче. Плаши ме самотата. И всичкото онова проклето бяло…

Опитвам да се обадя на Нико, но той е отишъл да играе футбол, а аз не мога да ида. Тогава звъня на Силвия, но и тя не си е у тях. Търся я по мобилния — изключен е. Пращам й есемес: „Обади ми се, когато можеш“.

Силвия, можеш ли да ме погалиш както миналия път? Страхувам се, Силвия. Адски се страхувам от всичко. Страхувам се, че няма да постигна нищо свястно в живота си. Страхувам се, че Беатриче ще

умре. Страхувам се, че няма да имам на кого да се обадя по телефона. Страхувам се, че ще ме изоставиш.

Седя в стаята си, заобиколен от безмълвни вещи. Нямам с кого да поговоря. Книгите са неми, защото го няма Мечтателя да обясни или да излъже, че могат да ми харесат. Комиксите са неми въпреки пъстрите цветове. Стереото е нямо, защото не искам да го включа. Компютърът е ням, защото мониторът му изглежда толкова дълбок, че може да погълне целия свят, но погледнеш ли го отстрани, се превръща в най-обикновен плосък екран. И се питаш как може да поеме целия свят с всичките му морета, щом е толкова плосък. Днес в стаята ми всичко е онемяло. Но не искам да бягам. Искам да се боря. Днес в стаята ми нахлува тъга на вълни. А аз се опитвам да я забърша с гъба. Смешно! Няколко минути се боря, после страхът връхлита и аз се превръщам в корабокрушенец сред океан от самота.

Нося се из бяла пустош — огромна, необятна звукоизолирана стая, където не се различават дори очертанията на стените. Не знаеш къде е горе, долу, ляво, дясно… крещя, но тя поглъща всеки звук. Едва излезли от устните ми, думите се разпадат.

Моля те, Силвия, обади ми се.

Когато се събуждам, часът е четири и страхът изглежда малко по-слаб просто защото съвсем съм превъртял. Попаднал съм на някакъв непознат остров. Търся нещо, което би ми помогнало да оцелея. Плакатите по стените ме гледат. После виждам писмото. Трябва да го занеса на Беатриче. Има две затруднения. Писмото вече на нищо не прилича — изглежда по-зле от най-небрежните ми домашни, значи трябва да го препиша, но с лявата ръка няма как да стане.

Втората трудност е, че не знам дали Беатриче си е у дома или в болницата. За първата има само едно решение — Силвия. Аз да диктувам, тя да пише. Знам, не е същото, няма да бъде с моя почерк, но Силвия има хубав почерк, по-хубав от моя. Колкото до втората… решението е ясно — Силвия!

Дали пък не прекалявам? Нека се обади на Беатриче да разбере къде е, а после аз ще занеса писмото, може дори да поговоря с нея. Да,

трябва да го направя. Да й разкажа за мечтата си, а когато тя разбере, че мечтата е необходима, че мечтата е наша съдба — тогава ще оздравее, защото мечтите лекуват всяка беда, всяка болка. Мечтите обагрят бялото, каквото и да е то.

Отивам при Силвия.

Майката на Силвия е открита и симпатична жена. Харесвам я. Силвия се е метнала повече на нея, отколкото на баща си, който е мълчалив и понякога направо загадъчен. Майката на Силвия има една чудесна дарба: умее искрено да проявява интерес към мен. Разбирам го от въпросите й.

— Ще започнеш ли скоро да свириш?

— Нямам търпение…

Разпитва за подробности. Само който задава такива въпроси, показва, че разбира какво изпитваш в сърцето си. Подробностите — начинът да обичаш истински. Харесвам майката на Силвия. Ако можех да си избера втора майка, бих избрал нея.

Стаята на Силвия ухае на лавандула. Така се наричат стритите сушени цветчета в порцеланова паничка върху ниската масичка в средата на стаята. По стените не висят плакати като в моята стая. Вместо тях има снимки. Снимки на Силвия като малка, с техните, с по-малкия й брат, на училищно представление в ролята на Синята фея. Нали ви казах, че тя е Синята фея, а аз Пинокио. Може би е излязла от тази книга.

На всяка стена виси и по една от нейните картини: платноходка, увиснала в бледосиньо, почти бяло небе, което се слива с млечнобяло море; гора от стройни дървета, за които тя казва, че се наричат брези и се запечатали в паметта й по време на едно пътуване в Швеция; поле с червени лалета на фона на тъмно, почти виолетово небе — това пък е холандски пейзаж. Харесвам картините на Силвия. В тях можеш да си почиваш. Дори да пътуваш.

— Трябва ми помощта ти, Силвия. Да напишеш нещо.

— Само ако обещаеш да ми посвириш, когато оздравееш.

Отвръщам й с патентования си трик — намигане, придружено от звучно млясване с език по небцето.

— Какво искаш да ти изсвиря?

— Любимата ми песен.

— Коя е?

— „Въздух“ на Нанини.

— Не я знам.

Силвия е потресена и го демонстрира, както умее само тя — закрива очите си с длани и театрално тръска глава.

— Трябва да я научиш.

— Няма ли да приемеш „Разговор“ на „Колдплей“?

— Или „Въздух“, или нищо — преструва се на строга тя, но после се усмихва само с очи и продължава: — Какво ще пишем, темата за Данте или за клетъчната структура?

— Писмо…

— Писмо ли? Нямаме такова домашно…

— … до Беатриче.

Силвия мълчи. Отваря някаква кутия, навежда се и косите закриват лицето й. Минава доста време, докато намира хартия и химикалка. После се изправя.

— Извинявай… Ето, готова съм…

Аз диктувам, Силвия пише. Писмото вече не ми допада, искам да го променя. Мина време и думите от първото писмо вече не са подходящи. Силвия хваща химикалката и ме поглежда в очите, а аз опитвам да се съсредоточа върху думите. Но те не идват. Не намирам думи за Беатриче. Ако ми свършат думите за Беатриче, свършено е и с мен.

Досега единствените думи, които съм написал свободно — защото онези в училище не ги смятам за истински, — са тези от писмото до Беатриче. Всъщност сега разбирам, че за пръв път думите са изписали душата ми черно на бяло. Да, защото душата е бяла и за да се покаже, трябва да стане черна като негатив. А когато я видиш черна пред себе си, разпознаваш я, четеш я, гледаш я като собственото си отражение в огледало… и после я подаряваш.

„Скъпа Беатриче,
Пиша ти това писмо…“

Ето че душата ми започва да излиза навън, а Силвия я претворява черно на бяло, влага своя почерк и минавайки през ръцете й, моята душа изглежда по-елегантна, по-изтънчена, по-нежна и подредена…

„… защото искам моите думи да ти правят компания. Толкова искам да ти поговоря на глас, но ме е страх да не те изморя, страх ме е да не се изплаша, като те видя да страдаш. Затова ти пиша. Пиша ти второ писмо, първото лежи в джоба ми. Да, защото претърпях злополука и лежах в болница. Сега, след като оздравях, реших да ти пиша отново, макар че ръката ми още е в гипс. Как си, Беатриче? Уморена ли си? Сигурно да. Аз дадох кръв за теб. Знам, че имаше нужда от нея и вярвам, че ще оздравееш, защото моята кръв ще те излекува. Сигурен съм. Гандалф смята, че дарената кръв лекува. Казва, че Христос излекувал греховете на хората от всички епохи, като им дарил кръвта си. Но това е странна история, защото неговата кръв никога не е влизала в моите вени. Както и да е, харесва ми тази идея за целебната кръв и се надявам да оздравееш от моята. Ако имаш от моята кръв, ще откриеш нещо важно. Когато минава през сърцето ти, ще усетиш, че го гали и му разказва за мечтата ми. Мечтата, която имам. Мечтите ни правят такива, каквито сме. Извисяват ни.“

Силвия спира и ме пита дали с тая история за кръвта не рискувам да нараня Беатриче, на която навярно й е дошло до гуша от болници, игли и кръв. Силвия винаги има право. Как успява да разбере преди мен всичките ми съмнения? Сякаш гледа света през моите очи. Решено — кръвта отпада.

„Беатриче, готов съм на всичко, за да оздравееш. Дадох кръвта си за теб. Дано да помогне. Беатриче, имам мечта — в тази мечта сме ти и аз. Затова ще оздравееш, защото мечтите се сбъдват, ако истински вярваш в тях. Знам, че сега си изтощена и слаба, може би се срамуваш да

те видят такава, но знай, че аз и така те харесвам. Все едно, оставаш прекрасна. Сигурен съм, че ще ти стане по-добре, и ако не възразяваш, скоро ще дойда да си поговорим. Имам да ти разкажа милион неща, макар да ми се струва, че вече ги знаеш всичките. А ако се чувстваш уморена и не ти се говори, можем да помълчим и пак ще е хубаво. На мен ми стига да бъда до теб.“

Млъквам. Гласът ми пресеква, защото за миг думите се разбягват пред образа на Беатриче, която няма да оздравее, която губи последни сили и мълчаливо затваря очи. И вече не ги отваря. Тогава целият свят около мен потъва в мрак. Светлината гасне. Лампичката изгаря. Ако очите на Беатриче не гледат света, значи светът е изгаснал. Винаги съм се страхувал от тъмното и още се страхувам, но не казвам на никого, защото ме е срам.

Силвия ме гледа и мълчи. Посяга с пръст към окото ми и избърсва сълзата, която се опитвах да удържа.

— Силвия, още се страхувам от тъмното.

Не знам как ми хрумна да кажа подобна глупост, която би разсмяла дори някоя от онези каменни статуи на Великденския остров… Силвия мълчи. Погалва ме. И аз нея. Кожата й е необикновена — това е самата Силвия. После изписва под писмото до Беатриче: „Твой Лео“.

И това „Лео“ е изписано тъй, както аз не бих могъл никога да го изпиша. Сякаш на листа съм аз самият. Без Силвия ще съм никой и душата ми ще остане бяла. А бялото е туморът в кръвта на живота.

Силвия ми казва адреса на болницата, където е Беатриче. Друга болница, не същата, където беше първия път, защото сега химиотерапията била различна или по-дълга, или нещо подобно. Или може би трябва да я подготвят за операция.

У дома съм. Пускам си душ като за световно. Обработвам с литри дезодорант всеки квадратен сантиметър от кожата си. Въртя се пред огледалото почти цял час, но не съм доволен от външността си. За Беатриче трябва да бъда очебиен. Да ме види и веднага да разбере кой съм. Изпробвам всякакви комбинации от дрехи и цветове, но все не се чувствам сигурен. Нещо не е наред.

Мама ми крещи да излизам от банята и да престана да правя свинщини. Защо тия възрастни никога не ни разбират? Имат ли изобщо представа какво става в главите ни? Втълпили са си, че мислим само за нещата, които те вече не могат да правят. А после се оплакват, че не ги търсим за съвет. *Вечно стоиш затворен в стаята, просто не мога да те позная, а беше толкова сладко дете…* Няма смисъл да им приказваш, отговорът е винаги същият: *не се безпокой, ще ти мине*. Заключен в банята, аз опитвам отново и отново. Да се обличаш с тая вдървена дясна ръка си е жива мъка, но поне няма да умирам от срам, докато мама ми закопчава ризата и използва случая, за да ме целуне и да каже, че съм много хубав… Дали да е риза? Или поло? Или… Обаждам се на Нико.

— Метни една риза, и си готов.

Благодаря, Нико, прав си, спаси ме. Нико винаги намира правилните решения, правилните рецепти, дори и да не е наясно със ситуацията. Чудя се как го прави. Искам да съм като него и да имам ясни ориентири какво да облека във всяка една ситуация.

Нико обаче изобщо не ме попита за кое момиче става дума.

Готов съм. Навън вече се стъмва, но светлината е в мен. Имам писмото, което написа Силвия. Не се надявам да мога да поговоря насаме с Беатриче и точно затова искам да съм облечен добре, та само като ме види, да разбере колко я обичам. После ще е достатъчно да оставя писмото.

Когато влизам в болницата, една сестра ме пита къде отивам и аз отговарям, че съм дошъл на свиждане при приятелка.

— Как се казва? — пита тя с типичната подозрителност на всяка медицинска сестра.

— Беатриче — отговарям аз и я гледам предизвикателно.

Сестрата е антипатична и мършава като плашило. Няма представа на какво съм способен. Мълчаливо й обръщам гръб. Глупачка. Търся Беатриче. И не я намирам. Няма я никъде. Обикалям цял час и не мога да я намеря.

Видях всичко. Посетих музея на страданието с онзи типичен болничен мирис на спирт и отровнозеления цвят на стените. Някои се усмихват, когато влизам погрешка в стаите им. Едно старче се ядосва. Праща ме да си ходя на село и аз му отвръщам в същия тон. Изливам от стаята и срещам кльощавата сестра, която ме поглежда накриво. Навеждам очи.

— Стая четиристотин и пет — съобщава доволно тя и скръства ръце, сякаш се кани да ми чете конско.

— Как разбрахте? — питам аз, без да вдигам очи.

— Няма друга Беатриче в компютъра.

Поглеждам я и се усмихвам. Пращам й въздушна целувка и намигам.

— В другата посока — подвиква сестрата след мен, клатейки глава. — На четвъртия етаж.

Изкачвам се по стълбите на бегом. Изкачвам се и усещам, че Беатриче е все по-близо. Изкачвам се, защото Беатриче е там, искам да стигна до нея и всяко преодоляно стъпало е стъпало към рая, както за Данте в „Божествена комедия“. Вратата е затворена… всъщност леко открехната. Отварям я съвсем бавно.

В полумрака на стаята има само едно легло и върху този огромен бял правоъгълник се е сгушила дребна фигурка. Бавно се приближавам. Не е Беатриче. Не е Беатриче. Оная тъпа сестра е сбъркала стаята и ме е пратила кой знае къде. Преди да изляза, се

вглеждам в дребната фигурка на леглото. Отначало ми приличаше на момче, но сега виждам, че е малко момиченце. Има хлътнало и изпито лице. Кожата е безцветно бледа, почти прозрачна. Около иглата, забита в ръката на детето, се тъмнее лилаво петно. Но то спи спокойно. Няма коса. Прилича на мъничка марсианка, сгушена като бебе в майчината утроба. И като че се усмихва насън.

На шкафчето има книга, бутилка вода, гривна от сини и оранжеви мъниста, раковина от онези, които крият шума на морето, и снимка. Снимка на това момиченце в прегръдката на майка си. Върху снимката е написано: „Винаги съм до теб, не се страхувай, моя малка Беатриче“. Момиченцето има червени коси.

Това е Беатриче.

Тишина.

Полунощ е. Седя там, където сядам, когато светът трябва пак да се завърти в правилната посока. Това място има вграден бутон за връщане към предишната песен. Натискаш го и светът е наред. Натискаш го и проблемът не просто изчезва, а изобщо не е съществувал. С две думи: няма друго такова място. То е просто една червена пейка до реката. Само аз знам за него. И Силвия.

Стискам главата си с длани, доколкото е възможно с гипсираната ръка… и не съм спрял да плача, откакто избягах. Да, избягах от мечтата си. От разрушената си мечта. Държа писмото до Беатриче, написано от Силвия и подгизнало от сълзите ми. Разкъсвам го на хиляди парченца със зъби и здравата си ръка. Пускам ги по течението. Там беше моята черна душа, пренесена върху белия лист.

А сега всички късчета от душата ми потъват в реката, всяко тръгва в различна посока и вече никой не може да ги събере — никой. Давя се с всяко от тези парченца хартия. Давя се милион пъти. Вече нямам душа, течението я отнесе. Искам да бъда сам. Да мълча. Като телефон с изтощена батерия. Искам целият свят да страда, защото не знае къде съм изчезнал. Искам целият свят да се чувства самотен и изоставен като мен. Без Беатриче, която умира без коса. Без Беатриче, която няма да оцелее. А аз дори не познах другата половина от мечтата

си. Избягах от момичето, което исках да закрилям цял живот. Аз съм страхливец.

Не съществувам.

И Бог не съществува.

Събуждам се изведнъж. Щастлив. Било е само сън. Беатриче е здрава. Има червени коси. Тя е моята мечта. И Бог все още съществува, макар да не вярвам в него, но това няма значение. После чувам нечий глас:

— Лео?

Потръпвам и не мога да позная това лице. Не съм в леглото си. Джак Спароу не ме гледа от стената с хипнотичните си очи и аз умирам от студ. Седя на моята пейка, а пред мен са Силвия и някакъв полицай. Е, това вече е сън. Моето вълшебно място, Силвия и полицай?! Взирам се в пустотата.

— Добре ли си? — пита Силвия.

Очите й са подпухнали от сън или може би от сълзи. Гледам я и не разбирам.

— Не.

Ченгето вдига към устата си нещо, което не различавам в тъмното, и казва:

— Намерихме го.

Силвия сяда до мен, прегръща ме нежно през рамото и прошепва:

— Да си вървим у дома.

Гледам черните води на реката, където уличните лампи се отразяват като пленени риби. Така е сега и с душата ми. Безброй хартиени рибки, отплували по течението. Пленници на водата. Вече няма да се завърнат. А „у дома“ са думи като всички останали, дори по-лоши, защото кой знае какво ме очаква там. Отпускам глава върху рамото на Силвия и заплаквам, защото съм лош.

Не искам да свиря. Не искам да ям. Не искам да говоря. Наказан съм за това, което се случи. Правилно, заслужавам го. Когато се прибрах, татко и мама бяха отчаяни — с изкривени лица и зачервени

очи. За пръв път ги виждах такива. Беше четири след полунощ. Но постигнах своето. Най-сетне намерих начина да се защитя от онзи отровен скорпион, наречен реалност. Омразата е единственият начин да бъдеш по-отровен от скорпиона. Омраза — бърза като огъня, който поглъща хартия и слама; омраза, която изгаря всичко по пътя си и колкото по-дълго гори, толкова повече се разпалва. Бъди зъл. Бъди сам. Бъди огън. Бъди желязо.

Това е изходът. Унищожение и съпротива.

Пет часа уроци. Пет часа война. Когато госпожа Масарони с кучешкото манто ме попита какво правя с телефона, я пратих да върви на майната си. Забележка в дневника. Избягах от часа по английски и никой не забеляза. Направих нов запис на „Снейк“ в часа по философия, докато Мечтателя разправяше за някакъв образ, дето казвал, че смъртта не съществува, защото, докато си жив, нея я няма, а като умреш, вече си мъртъв, значи пак я няма.

Тая работа ми се стори колосална тъпотия. Беатриче беше жива, но сега умира. Както е казал онзи поет: „смъртта изплащаме в живота“. Мислех го за поредната поетична раздувка, но е истина. Беатриче стана неузнаваема, или още по-лошо — аз не я познах. Смъртта отравя всичко в живота. Философията е безполезна. В спелчекъра на телефонния речник липсва думата „Бог“, което доказва, че Бог не съществува. Сега само „Снейк“ ми помага да не мисля.

После Мечтателя отвори старата си чанта — тя е като някаква вълшебна торба, от която може да изскочи каква ли не книга. А и самият той понякога заприличва на чирак магьосник от приказките. Често изобщо не разтваря книгата, само я оставя да лежи на катедрата. Казва, че за него книгите са като късче от родния дом — където ги има, чувства се у дома си. Книгите… ама че гадост! Всичките тия редове, пълни с приказки и мечти, не струват дори колкото номера на болничната стая, където Беатриче, преобразена в дете, бавно се връща към утробата на земята — унищожена, погълната.

Мечтателя пак е подхванал урок извън програмата. Чете ни предсмъртни писма на бойци от Съпротивата. Не знам как го прави, но

винаги намира да каже нещо, пред което не можеш да си запушиш ушите. Защо не ме оставя на мира? Слушам го само защото няма как — ушите не могат да се затварят като очите, — но не вярвам на нито една негова дума. Да върви по дяволите. Ето какво ни чете:

„4 август 1944 г. Татко и мамо, умирам, повален от мрачната буря на омразата, макар че исках да живея само за любовта. Бог е любов, а Той не умира. Любовта не умира…“

Мечтателя млъква за миг.

— Глупости на търкалета!

Надигам се като огън, изгарящ книжни мечти и сламени думи. Яростният ми вик се стоварва върху лицето на учителя като железен юмрук на нощен боец. Всички се обръщат към мен с празни очи, вместо да зяпнат от възхищение пред първата истина, изричана някога в класната стая. Готов съм да ги изгоря всичките, освен Силвия. Мечтателя също ме гледа и не вярва на ушите си.

— Глупости на търкалета! — повтарям предизвикателно аз.

Да те видим какво ще правиш сега, когато някой намери смелост да каже как стоят нещата и да срути литературната ти къщичка от карти. Той мълчи цяла минута, сякаш търси в себе си нещо и все не може да го намери. После пита съвършено спокойно:

— Кой си ти, та да съдиш живота на този човек?

Въпросът само налива масло в огъня. Отговарям светкавично:

— Всичко това са илюзии. Животът е празно сандъче, което запълваме с глупости, за да си го харесаме, но все нещо не достига. И накрая… пуф! — В тишината разпервам театрално ръце, за да изобразя спукан сапунен мехур. — Оставаш без нищо. Този човек се е заблудил, че смъртта заради кауза, която смята за важна, дава смисъл на неговия живот. Щом е доволен — негова си работа. Но това е само подслаждане на горчивия хап. Сандъчето остава празно.

Мечтателя ме гледа и мълчи. После от мълчанието излита спокойният отговор:

— Глупости на търкалета!

Неговата дума срещу моята. Така или иначе, все са глупости на търкалета. Но ме заболя. Грабвам си чантата и излизам, преди да е казал още нещо. Огънят пламти и продължава да унищожава. Не се връщам за обяснения.

Могат да ме изключат, могат дори да ме накарат да повтарям годината — пет пари не давам. Никой не може да оправдае това, което става, а щом е така, защо да си правя труд за каквото и да било? Сам съм и за пръв път се чувствам силен. Аз съм огън и ще изгоря целия свят. Не се обаждам на Нико — нищо няма да разбере. Не се обаждам на Силвия, защото вече не ми е нужна.

Виждам образа на онова момиченце без коса, бледа сянка на Беатриче, и ми се иска да богохулствам. Правя го — много пъти, на висок глас. Става ми по-добре. И разбирам, че Бог съществува, иначе нямаше да ми олекне. Ако ругаеш Дядо Коледа, не ти олеква. Виж, ако се захванеш с Бог — това вече е друга работа.

Когато пожарът угасва, оставам без сили. Опустошен. Около мен — прах, пепел, чернилка. Заравям се в интернет, там е изходът от всички проблеми. Там има текстове, теми, филми, песни, календари със супермацки. Натраквам в „Гугъл“ две думи: смърт и Бог. Не поотделно, заедно. Вади ми страница за някакъв философ на име Ницше, който казал, че Бог е умрял. Това вече го знаем — да, на кръста. Втората статия казва обратното: Бог възкръснал, победил смъртта и освободил всички хора от нея. И това не ме задоволява, защото е чиста глупост.

Беатриче умира и нищо не може да се направи. Този път интернет греши. На кого му пука дали Беатриче ще възкръсне? Искам я тук и сега, искам да живея с нея през всеки ден от живота си, да галя червените й коси, да галя лицето й, да я гледам в очите и да се смея с нея, да я разсмивам и да говоря, говоря, говоря, без да казвам нищо и в същото време да казвам всичко. Проблемът за смъртта вече не ме засяга. Сега трябва да се грижа единствено за живота, а тъй като е оскъден и слаб, трябва да го направя изобилен и силен, пълноценен и непобедим. Твърд като желязо.

Есемес от Силвия: „Да учим заедно?“ Вече не уча. Няма смисъл. Отговарям: „Не, съжалявам…“ Силвия отговаря веднага: „От какво те е страх?“ От какво ме е страх ли? Това пък какво общо има? Май и Силвия е превъртяла. После ме обзема съмнение. Проверявам какво съм й пратил: „Не, страх…“. Обичайният трик на телефонния спелчекър. Без да забележа, съм написал „страх“ вместо „съжалявам“.

Не погледнах и го пратих машинално: „Не, страх…“. И все пак спелчекърът има право. Отговарям искрено: „От всичко“.

Тишина. Подлудяваща тишина, от която ти се иска да смъкнеш дрехите си и да закрещиш гол от балкона, че повече не издържаш. Не съм желязо, не съм огън, нищо не съм.

Есемес от Силвия: „Да се видим след половин час в парка.“ Потвърждавам. Но няма да отида, ще я оставя сама като мен. Аз съм страхливец и лицето ми е обляно в най-горчивите сълзи на света — онези, в които солта на самотата е поне деветдесет на сто, а водата само десет.

Тази болка е тъй гъста, че можеш да нагазиш в нея, без да потънеш.

Вечер.

Черно навън, бяло вътре. Чувствам се виновен. Наказах единствения човек, който няма капка вина и иска да ми помогне. Силвия мълчи. Представям си я на някоя пейка сама, изоставена, свела сините си очи към земята. Вдига ги всеки път, щом някой се приближи. Сега се чувствам още по-зле. Пращам й ново съобщение: „Извинявай. Да се видим утре“. Бяла тишина. Но защо търся самотата, а когато увисна безтегловен сред нейната белота, ме обзема ужас? Защо искам някой да ми хвърли спасителен пояс, а после дори не посягам да го хвана? Може би един ден ще разбера мечтите, способностите си, но ще успея ли някога да бъда нещо друго, освен удавник, който отхвърля чуждата помощ? Отивам да изведа Терминатор.

Днес мога да си помълча с него.

Цяла нощ мислих как да се извиня на Силвия. Само за няколко часа желязната ми броня стана мека като масло. Нищо не струвам.

Както и да е, влизам в училището и се озъртам да я открия. Само за миг срещам очите й сред тълпата — стъклени очи, в които виждам единствено себе си, но не и нея. После тя се извръща настрани, сякаш е зърнала случаен познат. Този прекъснат поглед ме захвърля обратно в навалицата и аз потъвам в бялата пустота на това безименно сборище.

Догонвам Силвия. Хващам я за ръката по-силно, отколкото исках. Никога не съм я докосвал така, дори на шега. Силвия се дръпва с изкривено от гняв лице.

— Въобразявах си, че имам приятел. Остави ме на мира. Знаеш само да търсиш помощ, но пет пари не даваш за другите.

Още преди да отворя уста, я виждам да се отдалечава, сякаш понесена от вихрушка. Следвам я с клюмнала глава през гора от панталони, на два-три пъти се сблъсквам с едри дванайсетокласници и печеля ритници по задника.

— Майната ви!

Виждам я да завива по коридора към тоалетните и без да мисля, нахълтвам сред тълпа момичета, които пушат, гримират се и си демонстрират най-новите марки джинси. Гледат ме като шашнати, а Силвия се затваря в една от кабините.

— Какво търсиш тук, бе? — провиква се една брюнетка с две цепки вместо очи, обкръжени от петна лилав грим.

— Ами… трябва да поговоря с едно момиче — отвръщам аз, сякаш това е най-нормалното нещо на света.

— Чакай я вън. Всъщност недей да си правиш труда, прекалено е хубава за смотаняк като теб.

Разсмиват се. Тия думи ме прогонват от тоалетната, сякаш са пяна върху оголените зъби на бясно куче. Отстъпвам заднешком, опитвайки се да удържа псето, и рухвам в невидима пропаст. В бездната на отчаянието и самотата няма парашути.

— Ти какво правиш тук?

Естествено, това е гласът на директора, който ми крясва да го последвам към кабинета му. Първо бягството от Беатриче, после тенекията, дето я вързах на Силвия, а сега ще ме обявят за воайор. Само за четирийсет и осем часа открих всички степени на черното. Вече прекосих три, отивайки към абсолютния мрак… Жалко, че това не е краят на един трагичен филм, а само началото.

Повикани от директора заради моето неприлично поведение, родителите ми са убедени, че не мога да устоя на юношеските хормонални атаки и нахълтвам насила в момичешките тоалетни. Татко тихичко ми подхвърля:

— И кокалите на сянката ти ще стрия на прах.

За днес ме изгонват от училище и заплашват да ми намалят поведението с три единици, което означава да загубя годината. Да не говорим за наказанието от страна на нашите — незабавна конфискация на плейстейшъна до края на годината и лишаване от джобни. Но това е нищо в сравнение с факта, че на другия ден всички момичета ме зяпат и се кикотят зад гърба ми:

— Ето го прасето!

— Смотаняк!

И дори това е нищо в сравнение с приказките на момчетата:

— Хей, малоумник, да знаеш, че човечето на вратата на мъжката тоалетна е без пола! Сигурно трябва да нарисуваме и един бастун, та да се сетиш какво имаш между краката!

Кажете ми, има ли начин да сляза от тази въртележка на ужаса? Или поне дали има книжка с инструкции как се става невидим?

Цял ден гледам ръцете на китариста от плаката на „Грийн Дей“ върху вратата на стаята ми. Започвам да го замерям с топка за тенис, за да пробия дупка в хартията и да оставя китариста без мъжко достойнство.

Очаквам две неща:

някой да ме спаси или просто целият свят незабавно да иде по дяволите.

Второто е по-лесно от първото.

Телефонът. Нико.

— Победихме, Пирате! Следващият мач е решаващ за финала… Вандала ни е в кърпа вързан!

Затварям телефона и от сърце се надявам леглото да ме погълне, без да ме сдъвче.

Домофонът. Звъни домофонът. За мен е. Кой може да идва в девет вечерта? Силвия. Сигурно Силвия най-сетне е капитулирала пред двайсет и трите есемеса, които й пратих днес, кой от кой по-отчаяни.

— Слез…

Тя е.

— Мамо, слизам веднага. Силвия е дошла.

Слизам, но не ме чака никаква Силвия. Причуло ми се е — толкова бях убеден, че е тя. Но се оказва Мечтателя. По дяволите. Само той ми липсваше. Сигурно е дошъл да каже на свой ред: *ти си нещастник, мекотело*.

— Здравейте, господине, какво съм направил? — питам аз, гледайки някаква неопределена точка на дясното му рамо.

Той се усмихва.

— Реших да се видим. Може би ти се иска да довършим разговора от онзи ден.

Ето, знаех си. Даскалите са си даскали до последния час. Дори у дома не можеш да се отървеш от техните наставления.

— Господине, дайте да зарежем разговора от онзи ден…

Не знам откъде да започна, а искам всичко да свърши веднага, както винаги, когато нещо не ми харесва.

Сменяш канала и сцената вече я няма. Изчезнала, премахната, свършена.

— Да идем да хапнем по един сладолед.

Усмихва ми се. Да, така каза: *сла-до-лед*. Учителите ядат сладолед. Да, учителите ядат сладолед и си цапат устата както всички останали. Това са две открития, които няма да забравя, някой ден може дори да ги запиша.

— Хубав блог имате — казвам. — Малко прекалявате с философията, но го чета, когато мога.

Мечтателя ми благодари, продължавайки да ближе своя сладолед с шамфъстък и кафе — учителски вкус, какво да го правиш — и заприличва на Терминатор, когато ми ближе маратонките.

— Е, какво беше станало с теб онзи ден?

Знаех си, няма да разхлаби хватката. Даскалите са като питони — разсееш ли се, омотават те, после изчакват да издишаш и стягат по-

силно, след това още и още, докато накрая вече не можеш да разшириш гръдния си кош и умираш от задушаване.

— А вас какво ви интересува, господине?

Мечтателя ме поглежда в очите и аз едва устоявам на погледа му.

— Може би си имал нужда от помощ, от съвет…

Мълча. С наведени очи. Гледам асфалта, сякаш изведнъж всеки сантиметър от него е станал безкрайно интересен. Вътре в мен има нещо или някой, който няма търпение да изскочи навън, но продължава да се спотайва и отбранява заради страха, че ще го видят какво представлява в действителност, че излизането му навън ще разтърси онзи, другия, с чорлавата коса и лукавия поглед, и ще предизвика изблик на значително количество вода и сол под формата на сълзи. Затова продължавам да зяпам асфалта от страх, че този някой ще изхвръкне като паста за зъби от тубичката и после няма как да го върна обратно.

Мечтателя чака мълчаливо. Не бърза, както всички, които те поставят в критично положение. Аз му отвръщам със същото.

— Вие какво бихте направили, господине, ако момичето ви умре?

Този път го поглеждам в очите. Мечтателя не отговаря. Отпуска ръката със сладоледа. Може би не си е задавал подобен въпрос. Или пък съм налучкал болното му място. Ето така ще ме разбере и ще престане с тъпите си теории. Отговаря, че не знае. Навярно няма да издържи подобна тежест.

Не знае. За пръв път Мечтателя да не знае нещо. За пръв път не е самоуверен и блестящ като коледните витрини в центъра.

— На мен обаче ми се случи, господине, и сега не давам пет пари за всичко останало.

Мечтателя забива поглед в небето.

— Беатриче.

Той мълчи. После ме пита дали това е момичето, за което в училище казват, че има левкемия. Навеждам глава, жегнат от тези думи, макар че са чистата истина: момичето с левкемия… Мълчание. Мълчанието на възрастните е една от най-големите победи, които можеш да си представиш. Няма как, трябва да продължа:

— Всъщност не е мое момиче, но това няма значение. Разбирате ли, господине, когато ви говорех за мечтата си, имах предвид Беатриче.

Знам, че по който и път да тръгна, тя ще върви до мен, а ако ли не, няма да знам накъде да вървя.

Мечтателя ме гледа все тъй мълчаливо. Слага ръка върху рамото ми и не казва нищо.

— Сега тя е бледа. Загуби червените си коси, които ме накараха да се влюбя. А аз дори нямах смелост да поговоря с нея, да й помогна, да я попитам как е. Видях я такава и избягах. Избягах като страхливец. Вярвах, че я обичам, вярвах, че с нея ще стигна до върха на света, бях готов на всичко, дори дадох кръв, а когато се изправих пред нея, избягах. Избягах като последното шубе. Значи не я обичам достатъчно. Който бяга, не обича истински. Беше мъничка, беззащитна, бледа, а аз избягах. Отвратителен съм.

Последните думи разбиват железобетонната стена, която бавно се издигаше от стомаха към гърлото ми и изведнъж избухна в очите, превръщайки се в сълзи, тежки и болезнени като камъни. Плача безутешно, с цялата си насъбрана скръб, защото от това ми олеква, почти както когато дарих кръв. Мога да плача и не знам кога ще ми се случи отново, макар че се чувствам глупак от световен мащаб.

Мечтателя стои до мен и мълчи с ръка върху рамото ми. Чувствам се като кретен. Мъж на шестнайсет години да плаче! И то пред учителя по история и философия със следи от сладолед по устата. Какво пък, вече няма връщане. Дигата се разкъса и един милион кубически метра болка се изливат върху света заради мен. Но поне не остават вътре.

След като ме оставя да рева почти четвърт час (зад пламъците на яростта се крие поне двойно повече солена вода), Мечтателя нарушава тишината, която е настанала изведнъж — като мълчанието на пясъчна пустиня след буря.

— Ще ти разкажа една история.

В същото време ми подава книжна кърпичка (с аромат на ванилия).

— Един мой приятел се скара с баща си. Много го обичаше, но веднъж кипнал и го пратил по дяволите. Вечерта седнали на масата и баща му се опитал да го заговори, но той станал и си излязъл, без да каже нито дума. Не пожелал дори да го изслуша. Моят приятел се

чувстваше силен. Чувстваше, че е победил, че е прав. На другия ден мястото на баща му на масата бе останало празно. Беше получил инфаркт. Така се разделиха. Без да си кажат нито дума. Но откъде би могъл да знае, че ще се случи най-лошото? От този ден моят приятел не намира покой заради грешката, срамува се като най-долен убиец. И знаеш ли защо отказал на баща си последно сбогом, за което няма да си прости?

Подсмърквам и поклащам глава.

— Защото в момент на гняв баща му му казал, че е неудачник, че е избрал работа за неудачници, макар че спокойно можел да наследи неговата професия и неговия кабинет. Кажи ми, не е ли нещо, от което да се срамуваш, от което да бягаш?

Трябва ми малко време, за да наруша тишината, настанала след неговия въпрос.

— И как той успя да преодолее този момент, господине?

Мечтателя гневно подритва по тротоара празна кутийка от кока-кола.

— Не го преодоля. Живее със станалото. Знае, че то е част от самия него, но си е обещал занапред да не пропуска нито една възможност за възстановяване на прекъснатите приятелства, дори когато причината е сериозна. Винаги може да се направи нещо.

Вече съм по-добре. Заради грешката си исках животът да има бутон за пренавиване. Но животът няма такъв бутон. Той продължава напред и свири мелодията си, независимо дали искаш, или не. Можеш само да засилваш или намаляваш звука. И трябва да танцуваш. Колкото се може по-добре. Но кой знае защо, сега се страхувам по-малко. Мечтателя прекъсва мислите ми.

— Всички имаме нещо, от което се срамуваме. Всички сме бягали, Лео. Но това ни прави мъже. Лицето ни става истинско само когато татуираме върху него нещо, от което се срамуваме…

— Вие плачете ли, господине?

Мечтателя мълчи.

— Всеки път, когато беля лук.

Избухвам в смях, макар че не е кой знае каква шега. Подсмърквам и успявам да удържа остатъка от сълзите.

— Нормално е да се страхуваш. Както е нормално да плачеш. Това не значи, че си страхливец. Страхливецът обръща гръб и се прави на разсеян. Прави се, че не му пука. Вярвам, че си избягал. Вярвам, че ти е писнало на оная работа — ама той наистина ли го каза?! — от всички и най-вече от теб самия. С оная си работа обаче — ето, повтори го! — няма да решиш нищо. Можеш да я размахваш — това вече е трети път! — както си щеш, но така няма да излекуваш Беатриче. В една книга прочетох, че любовта съществува не за да бъдем щастливи, а за да ни покаже доколко сме издръжливи на болка.

Мълчим и двамата.

— Но аз избягах! А трябваше да съм готов да умра, за да я излекувам!

Мечтателя ме поглежда.

— Грешиш, Лео. Зрелостта проличава не в желанието да умреш за достойна кауза, а в готовността да живееш скромно за нея. Направи я щастлива.

Нямам думи. Вътре в мен някой излиза от пещерата. Някой, който се е укривал там, наранен и закопнял за помощ, може би най-сетне намира кураж да застане срещу динозаврите. В този момент преминавам от каменната към медната епоха. Не е кой знае каква крачка, но поне чувствам, че имам остро оръжие срещу динозаврите на живота. Чувството е по-силно от онази огнено желязна броня, която си въобразявах, че съм изковал от гнева. Това е друга сила — нещо ново, което прилепва по кожата ми и я прави прозрачна, здрава, еластична.

— Късно стана — казва Мечтателя, докато аз преодолявам с един скок поне две хиляди години еволюция.

Поглежда ме в очите.

— Благодаря за компанията, Лео. И най-вече благодаря за онова, което ми подари тази вечер.

Не разбирам.

— Да подариш някому собствената си болка е най-красивият акт на доверие. Благодаря за днешния урок, Лео. Днес учителят беше ти.

* * *

Оставя ме да стоя зашеметен. Обръща ми гръб. Раменете му са крехки, но силни. Рамене на баща. Искам да го догоня и да попитам кой е онзи негов приятел, но после си давам сметка, че е по-добре някои неща да останат неизвестни… Очите ми са зачервени от плач, чувствам се грохнал, опустошен и все пак съм най-щастливият шестнайсетгодишен младеж на света, защото имам надежда. Мога да направя нещо, за да си върна всичко: Беатриче, Силвия, приятелите, училището… За да стъпиш отново на този свят, понякога стига само една дума на човека, комуто вярваш. Пея на висок глас — и аз не знам точно какво. Минувачите ме мислят за луд, но аз не давам пет пари и пея още по-силно, за да ги накарам да се радват заедно с мен.

Когато влизам у дома с песен и подпухнало от плач лице, майка ми хвърля тревожен поглед към татко, който въздъхва и поклаща глава. Защо родителите си мислят, че сме добре само когато изглеждаме нормални?

Най-напред Силвия. Този път отивам лично при нея, без разни скапани есемеси. Отивам лично и на лицето ми е изписано като татуировка: „Аз съм нещастник, прости ми.“

Извършвам нещо за пръв път в живота си — купувам й букетче цветя. Срамувам се през цялото време, докато ги избирам под навеса на павилиона, защото изобщо не разбирам от тия работи. Накрая се спирам на рози. Нечетен брой, това го знам от едно мамино списание. Купувам три бели рози (по изключение бялото не ме плаши) и отивам до къщата на Силвия. Звъня по домофона. Отваря майка й, която навярно не знае нищо. Е, поне веднъж да ми провърви. Качвам се.

Влизам в стаята на Силвия, тя е със слушалки на ушите и не ме чува. Вдига глава и среща погледа на три бели очи, които я молят за прошка. Шашната е. Махва слушалките и ме поглежда строго, после помирисва розите. Когато отново вдига глава, сините й очи се усмихват. Прегръща ме и ме целува по бузата. Не как да е, а с целувка от онези, които носят нещо повече от обикновен поздрав. И усещаш как това нещо в повече остава да топли бузата ти. Разбирам го от начина, по който се задържа за миг, преди да отдръпне устни. Не казва нито дума. Аз изричам само едно „Съжалявам“. Изричам го на глас, без риск телефонният речник да го превърне в „страх“, макар че наистина се страхувам мъничко. Но Силвия ме обича, а когато те обичат, „съжалявам“ никога не е равно на „страхувам се“.

Щастлив съм, тъй щастлив, че белите рози почти ми се виждат боядисани в червено, както онези от „Алиса в Страната на чудесата“. „Ще ги оцветим в червено, с червената боя“, тананикам си наум, щастлив като дете в басейн с шоколад.

Вече мина доста време, откакто се отървах от тежестта на гипсираната ръка, но изглежда, че мозъкът ми остава гипсиран… не иска да се размърда. Затова уча заедно със Силвия. Само тя може да ми помогне да наваксам пропуснатите дни, не искам да си съсипвам лятото с допълнително зубрене. Със Силвия съм силен. Щастлив. Но когато си мисля за Беатриче, продължавам да се обърквам. След като се налага за стотен път да ме смъква от облаците, Силвия става и вади от някаква стара чанта един от онези дневници, в които момичетата записват мислите си.

Поне в това ги бива повече от нас. Силвия със сигурност го умее по-добре от мен, защото момичетата записват най-важните неща в дневниците си. Щом открият нещо важно, веднага го записват, та да могат да си го спомнят и препрочетат по всяко време.

Аз имам куп важни неща, които ми се ще да запиша, но така и не ги записвам, защото съм мързелив. Затова ги забравям и повтарям същите грешки. Знам, но какво да правя, като не искам да си седна на задника? Ето, това означава „способен, но не се старае“. Да имаш задник, а да не сядаш на него, което в крайна сметка му е предназначението… Ако записвах всичко, което съм открил, кой знае колко неща нямаше да ми се налага да уча всеки път. Нямаше да е дневник, а сигурно цял роман. Мисля, че би ми харесало да стана писател, но не знам как се започва, а и бързо губя кураж, защото колкото пъти се опитвам да измисля сюжет, все не ми върви. Както и да е, Силвия има един от онези дневници, които помагат да си припомняш разни неща. Между страниците му е пъхнато листче.

— Ето, това е черновата на писмото, което написахме на Беатриче.

В този момент душата ми се възражда. Като по чудо всички парченца хартия, погълнати от реката заедно с яростта и страха ми, отново изникват пред мен, събрани от вълшебството на Силвия, която е съхранила моите думи.

— Защо си я запазила?

Силвия не отговаря веднага. Опипва ръба на листа предпазливо, почти гальовно. После, без да ме гледа, прошепва, че думите й харесвали, било й приятно да ги чете и искала някой ден да получи от своя приятел толкова хубави думи. Тя се взира в очите ми и за пръв път аз също се взирам в нейните.

Има два начина да погледнеш човек в лицето. Единият е да гледаш очите като част от лицето. Другият е да гледаш единствено тях, сякаш те са самото лице. Това е едно от ония неща, които те плашат, когато ги правиш. Защото очите са целият живот в миниатюра. Бели по края, също като нищото, обкръжаващо живота, ирисът пъстър като хаоса в живота, а накрая потъваш в чернотата на зеницата, която поглъща всичко като мрачна яма без цвят и без дъно. Там потъвам, когато поглеждам Силвия по този начин — в дълбокия океан на нейния

живот, позволявайки в същото време тя да навлезе в моя — през очите. Но не издържам на погледа. За разлика от Силвия.

— Ако искаш, да препишем писмото и да го занесеш на Беатриче. Можем да отидем заедно.

Прочела е мислите ми.

— Това е единственият начин да го направя — отвръщам аз, усмихнат до уши.

После започваме да учим, а когато Силвия обяснява, нещата стават по-лесни — животът става по-разбираем.

Мечтателя ме изпитва. Подготвил съм урока със Силвия. След миналия сблъсък всички очакват дуел до първа кръв, но никой, освен Силвия не знае, че между нас има един сладолед и милион кубически метра сълзи. Всичко ще мине по вода. С Мечтателя вече сме приятели. Той обаче ми задава ужасно трудни въпроси. Поглеждам го и казвам:

— Това го няма в учебника.

Той отвърна невъзмутимо:

— И какво?

Мълча. Той ме гледа сериозно, после казва, че ме смятал за по-интелигентен, но всъщност съм бил като другите, дето зубрят и при първия по-различен въпрос се объркват.

— Важните отговори са записани между редовете на книгите и трябва да умееш да ги четеш.

Ти пък кой си, та да ми тровиш живота, да си въобразяваш, че знаеш всичко, и да си мислиш, че ме интересува как виждаш нещата? Стига си ми надувал главата с тия космически простотии и вземи да ме изпиташ като останалите. Каня се да го пратя по дяволите и да си изляза, когато той казва:

— Бягаш ли?

Спомням си за Беатриче и бягството от болницата. В мен става нещо, от пещерата изскача мъжът, в който се превърнах онази вечер. И аз отговарям. Не с думите на капризно дете. Отговарям му като мъж. За пръв път в живота си получавам шест минус. И оценката няма нищо общо с историята. Това е оценка за моята лична история, за моя живот.

Беатриче се прибра от болницата. Трансплантацията на костен мозък е неуспешна. Червената й кръв продължава да побелява във вените. Една от най-отровните змии на света може да убие човек в ужасни мъки. Отровата й разгражда тъканта на кръвоносните съдове. Започваш да кървиш от носа и ушите, вените се втечняват и накрая загиваш.

Така става и с Беатриче. Беатриче, най-вълшебното същество на този свят. Беатриче, която е само на осемнайсет години и има най-красивите червени коси в цялата човешка история. Беатриче с двете най-лъчезарни зелени прозорчета в галактиката. Беатриче — създанието, съществуващо, за да показва на света своята красота и да го разхубавява с присъствието си.

Беатриче е отровена от проклетата бяла змия, която иска да ни я отнеме. Защо се похабява цялата тази хубост? За да страдаме още повече. Беатриче, моля те, остани! Господи, моля те, остави ми Беатриче! Иначе светът ще стане бял.

А аз ще остана без мечти.

Днес ще се срещна с Нико. Спомням си какво щуро изпълнение извъртяхме веднъж — кой ще изяде повече хамбургери в „Макдоналдс“. Нико спечели с тринайсет на дванайсет. После и двамата повръщахме три часа наред. Никога през живота си не съм се чувствал толкова зле. Колкото пъти си го спомняме, винаги се смеем до припадък. Затова сега в „Макдоналдс“ си поръчваме само пилешки хапки.

Нико.

Сетих се за това, защото Нико ми обяви ново предизвикателство — кой ще отбележи повече голове на днешната среща с онези от единайсети А. Отборът им се нарича „Витамин А“ и със сигурност ще се нуждаят от витамини… Спечелим ли този мач, изравняваме се с отбора на Вандала и спокойно разпъваме платна към финала на първенството. Има само един дребничък, незначителен проблем: все още не ми е позволено да играя футбол…

В подобни случаи има само едно решение. Да стана невидим. Пускам радиото, затварям вратата и с котешка стъпка се отправям към игрището. Ако нашите разберат, с мен е свършено. Този път те ще ми счупят ръката, а може би и някой крак… но поне ще съм изиграл мача, а ако вкарам два-три хубави гола, ще заема шесто място в класацията. Трябва поне да изпреваря Вандала.

И ето ме на терена, спортните ми обувки галят тревата като буза на момиче. Отново съм на игрището с Нико. Той не знае какво е станало с мен през тези седмици — не му разказвам всичко като на Силвия. Излишно е. Или се срамувам. Но на терена винаги сме най-добрите. Още от малки искахме да бъдем като близнаците Дерик от адския катапулт на „Холи и Бенджи“, но и двамата си нямахме близнаци. Затова когато се запознахме в училище, веднага разбрахме, че всеки от нас е мечтаният близнак за другия. Така и не се научихме да правим адския катапулт, но веднъж пробвахме — аз си докарах чудовищна синина, а Нико заби нос в един уличен стълб…

На игрището обаче умеем да чертаем триъгълници, каквито Питагор с неговата теорема не е и сънувал. Страхотни сме. Вкарвам пет гола. Изравняваме се с отбора на Вандала, а аз изоставам от него само с една точка в класацията за голмайстори. По-добро не можеше и да бъде. Набързо се преобличам, за да се прибера незабелязано у дома. Нико ме спира.

— Имам си гадже.

Изтърсва го изневиделица, докато си сваля фланелката, и новината се смесва с острата миризма на потта му.

— Казва се Аличе и учи в дванайсети Е.

Опитвам да си припомня по физиономия момичетата от дванайсети клас, но не се сещам за нито една Аличе.

— Не я познаваш. Техните са приятели с нашите, а аз не знаех. Една вечер ни дойдоха на гости и тогава се запознахме.

Любопитен съм как изглежда.

— Мацка и половина. Висока, дълга черна коса, черни очи. Тренира бягане. Трябва да я видиш. Когато излизам с нея, всички се обръщат да ни зяпат.

Нямам думи. Не мога да се зарадвам на новината.

Прекалено развълнуван от мислите как се разхожда по улиците с подобна потресаваща мацка, а може би и от футболната победа, Нико

не си дава сметка, че само се правя на зарадван и любопитен. Отново се връщам в болничната стая, където най-красивото момиче на света се свива като наранено дете, изгаряно от змийска отрова, и тази красота не просто няма да бъде моя, а завинаги ще престане да съществува.

— Радвам се за теб.

Нико иска да ми я представи час по-скоро. Машинално се съгласявам, но всъщност изобщо не искам да се запознавам с тази Аличе.

— Видя ли новия футболен симулатор в мрежата? Страхотия! Трябва непременно да го кракнем.

Кимвам с крива усмивка, виждайки как Нико отново потъва към каменната епоха, при Аличе в Страната на чудесата.

— Да, непременно…

Нямам какво друго да кажа. Единствената страхотия, за която се сещам в момента, е черният страх да не загубя Беатриче. Никога не съм се чувствал толкова самотен след победа на футболното игрище. Машинално добавям:

— … въпрос на живот и смърт…

— Не прекалявай, Лео, в края на краищата това е само една видеоигра! Хайде, изчезвам, Аличе ме чака. До утре.

— До утре.

Пъхам ключа в ключалката предпазливо като крадец.

Вратата се отваря бавно. Наоколо няма жива душа. Чувам радиото да свири с пълна сила. Разпознавам гласа на Васко Роси, който повтаря „Искам безразсъден живот, като на кино“, и това ми звучи като безвкусна шега. Затварям вратата. Мама не ме е чула, но в този момент Терминатор почва да лае на поразия — пикочният мехур го присвива всеки път, когато ме види на прага. Стресната от шума, мама се появява, аз стоя по анцуг и яке, а Терминатор кръжи около мен с жален лай и скимтене.

— Какво правиш тук? Нали учеше в стаята?

Въздъхвам дълбоко — всичко е заложено на карта.

— Да, но си дадох почивка. Изведох Терминатор навън.

Само това може да ме спаси…

Мама ме гледа като полицай от американски филм.

— А защо миришеш на пот?

— Използвах случая да потичам. Вече не издържах да уча и… извинявай, мамо, трябваше да ти се обадя, но Терминатор напираше… нали го знаеш!

Лицето на мама омеква. А аз хуквам да се укрия в стаята, където Васко Роси крещи „А на мен не ми пука за нищооо“, преди гузната физиономия да ме издаде и преди Терминатор да докаже на дело, че никой не го е извеждал да си облекчи мехура.

Понеделник. Осем без пет. Чакат ме пет учебни часа, а с домашното по английски съм до средата. Седя в „Макдоналдс“ и дъвча грамаден чийзбургер с нещо каменно по средата. В далечината виждам Нико и Аличе, която наистина лови окото. Не бих издържал да ги срещна, прекалено са щастливи.

Изнизвам се зад група подгответа, които са се надвесили над спортната страница на вестника и пресмятат шансовете в тотото. Напоследък рядко се интересувам от футбола. Толкова много неща ми се струпаха, че нямам време както преди да гледам по телевизията всички възможни двубои на зеления правоъгълник.

Така или иначе, тази сутрин видът на щастливите Нико и Аличе ми се струва непоносим, а предстоящите пет часа мъки влошават още повече положението. Излизам навън и хлътвам в една безлюдна пресечка, където няма риск да ме сполетят близки срещи от първи до трети вид и нагоре. Кой знае защо, когато реша да не влизам в училище, неминуемо срещам хора, които не съм виждал от векове, особено мамини приятелки, тръгнали сякаш напук точно днес да пият чай с нея.

„Колко ти е пораснало момчето и какъв хубав е станал… срещнах го днес в парка, малко преди обяд…“

За приятелките на майките всички момчета са хубави, но при всяко положение мама се включва в играта и се преструва на горда от празноглавия тиквеник, който по обяд трябва да кисне в училище, а не на някоя пейка в парка…

Стига съм си тровил душата. Зарът е хвърлен и дайте кесаревото кесарю, както е казал Цезар, ако не бъркам. Чувам в далечината звънецът да бие като погребална камбана. А на мен не ми се умира.

Всяка крачка, която ме отдалечава от училището, отваря в асфалта пропаст от страх и угризения, готова да ме погълне. Защо е толкова трудно да отидеш на училище? Защо трябва да вършим едно или друго, когато имаме да решаваме жизненоважни въпроси? И защо учителката по английски се задава насреща ми точно по тази най-безлюдна уличка на квартала?

Едва успявам да клекна и да се престоря, че си връзвам маратонките зад прикритието на един паркиран джип; с крайчеца на окото си виждам как учителката подтичва, защото и тя е закъсняла. Толкова съсредоточено рови за нещо в чантата си, че изобщо не ме забелязва. Размина ми се! Въздъхвам от облекчение и чак сега разбирам, че съм вършил фалшивата манипулация с връзките върху прясната сутрешна купчинка, оставена от някой събрат на Терминатор…

Днес ще ми върви!

Когато бягаш от училище, се чувстваш крадец. А къде се крият крадците след големия удар? В леговището си. Моето леговище е закътаната червена пейка в парка близо до реката — същата, където прекарах онази бездомна нощ — под едно грамадно дърво с ниски и криви клони, напомнящо чадър с милион спици.

На тази пейка, под прикритието на чадъра, покорих милиони страхотни момичета, реших най-болезнените проблеми на човечеството, станах маскиран супергерой и изядох купища от любимия си чипс с вкус на барбекю. Под гъстите клони времето тече стремително и отлита над тихите речни води. В тази пейка е скрита тайната на времето и всички мечти могат да се превърнат в реалност.

А днес е подходящият ден да се потрудя над себе си (да, понякога и това го правя, но само както аз си реша) под закрилата на дървото чадър. Подпирам чантата в края на пейката и се просвам с кръстосани крака. Небето е синьо само тук-там, прекосяват го бели облаци. Не носят дъжд, а свежест откъм морето. Това прави синьото още по-ярко. Погледът ми се провира през клоните на чадъра и примесен с цвета на овалните листа, достига небето, а върху това небе виждам отпечатан образа на своето щастие — Беатриче. Никой не обръща внимание на небето, докато не се влюби. Облаците стават

червени и нейните коси вече се развяват на хиляди километри, обгръщайки целия свят в нежно, меко и свежо покривало.

Трябва да спася Беатриче, та ако ще да е последното, което ще направя в този живот. Сега съм на подходящото място. Само на тази пейка мечтите се сбъдват и ето че заспивам сред тишината на парка като щастлив клошар след бутилка червено вино. Имаш ли време и подходяща пейка, щастието е гарантирано. Жалко, че някой е измислил и задължителното училище.

От унеса ме изтръгва леко докосване по крака. Подскачам, мислейки, че от клоните е паднала някоя гадна гъсеница. Всъщност вибрира телефонът. Есемес: „Даскалката по английски казва, че те видяла тази сутрин, а не си в час. Лошо ти се пише. Джак“. И се радва, негодникът. Наистина съм загазил! Толкова ли е трудно да бъдеш щастлив, без някой да ти попречи точно когато се мъчиш да си разрешиш проблемите? Защо Силвия не ми се обажда? Вече е излязла от час.

Написвам есемес без получател, просто за да си избистря идеите. Пиша милиони такива послания, помагат ми да размишлявам. „Влизам в кладенеца на мечтата си.“ Телефонният речник пак ме изненадва. Вместо „кладенеца“ изписва „кладата“.

Пейката може всеки момент да се преобрази в огън, подклаждан от всички, които съм засегнал с еретичните си прояви, както е ставало през средновековието. Ще ме вържат за дървената седалка и ще ме подпалят под това вълшебно небе с обвинението, че съм страхливец, предател, беглец, досадник и *безотговорник*. И мечтата ми ще се превърне в дим. Но точно затова трябва да я защитавам. Трябва да я пазя от кладата на родителите, учителите, завистниците и враговете. Днес дървото на тази пейка е много по-скъпо от дървото на ожуления училищен чин.

Избягах от училище не защото съм безотговорен, а защото преди това трябва да реша най-важния въпрос — за щастието. И Мечтателя го каза: „Любовта съществува не за да бъдем щастливи, а за да ни покаже доколко сме издръжливи на болка.“

Да, така ще кажа на нашите, когато ме вържат на кладата на справедливото наказание. Искам само да обичам. Това е. Искам да се

излекувам от всички наркотици — мързела, плейстейшъна, YouTube, „Семейство Симпсън“… Можете ли да разберете?

Изваждам ножчето и почвам да дялкам нещо по дънера на дървото. Върша го механично и мисля как да направя следващия си ход, за да дам шах и мат на съдбата, да бъда щастлив. От време на време поглеждам небето и пръстите ми се вкопчват във вековните бръчки на дървото, което е силно, непоклатимо и щастливо сред този парк. То прави каквото му се полага: протяга корени към водите на близката река и расте. Следва зова на природата си. Ето тайната на щастието — достатъчно е да бъдеш това, което си. Да вършиш това, за което си сътворен. Как искам да имам силата на това дърво, грубо и твърдо отвън, живо и нежно отвътре, където текат соковете. Нямам смелост да отида при Беатриче. Страх ме е. Срамувам се. Разполагам само със себе си, а това не достига, никога не достига. Продължавам разсеяно да дялкам кората…

— Какво правиш?

Отговарям, без да погледна пазача:

— Изследване за домашното по биология…

— Това изобщо не сме го учили!

Не е глас на пазач. Обръщам се.

— Силвия?

Тя ме гледа с непознати очи. Силвия е отличничка, ще отсъства от училище само ако е хванала тежка болест от рода на скорбут или проказа. Никога не би се сетила за моите номера — да лепне термометъра на лампата, а после да се преструва, че има грип. Но ето я сега тук. Духнала е от училище заради мен. И в ада би влязла с мен, само и само да бъда щастлив. Силвия е син ангел. Или може би наистина е дошъл ангел в нейния облик, за да ме накаже с огнения си меч, задето избягах.

— Е? Нали се бяхме разбрали. Щяхме да ходим при Беатриче. Като те видях да бягаш тази сутрин, разбрах, че ще дойдеш тук.

Правя й място на пейката, където се сбъдват мечтите.

— И ти ли? Днес ме видяха всички. Да не сте ме записали в „Биг Брадър“, без да знам?

Силвия се усмихва. После поглежда дървото — ножчето ми е издълбало в кората математическа формула: Б+Л=ВЛ. За момент лицето й трепва болезнено, но това отминава бързо и тя казва:

— Значи ще решаваме уравнението на щастието?

Силвия е сокът на моята храброст — невидим, но жив; дава ми сили да надхвърля себе си. Хващам я за ръка.

— Да вървим. Днес няма да има клада. Само мечти.

Силвия ме поглежда с недоумение.

— Нищо, нищо. Фокуси на телефонния речник…

Пред къщата на Беатриче ме хваща синдромът на заека — също като в „Блус Брадърс“ само търся повод да си плюя на петите. Но Силвия е непреклонна. Здраво ме хваща за лакътя и се изкачваме. Отварят ни и се озоваваме в хола, седнали пред червенокосата госпожа, която видях за пръв път в болницата и после на снимката — майката на Беатриче. Тя познава Силвия, но не и мен. За щастие. Казва ни, че Беатриче спи. Много била уморена. Вече нямала никакви сили.

Аз й разказвам за кръводаряването, за злополуката и всичко останало. Госпожата говори спокойно, лицето й е уморено и състарено, а младостта от онази снимка сякаш е останала върху фотографската хартия. Предлага ни кока-кола. Както винаги в подобни случаи, аз не знам какво да кажа и се съгласявам. Докато говоря с нея, имам чувството, че виждам каква ще е Беатриче, като порасне. Майката е чудесна жена, но Беатриче ще бъде още по-хубава.

Докато тя отскача до кухнята, аз се мъча да запомня всичко в къщата. Нещата, които Беатриче вижда и докосва всеки ден. Ваза с формата на чаша, върволица каменни слончета, картина със слънчево пристанище, стъклена масичка и върху нея стъкленица, пълна с разноцветни овални камъчета. Вземам едно — сияе във всички оттенъци на синьото, от утринно небе до безлунна нощ. Прибирам камъчето в джоба си, уверен, че Беатриче го е докосвала. Погледът на Силвия ме стрелва като синя мълния. Майката на Беатриче се връща.

— Днес не сте ли на училище?

Силвия мълчи. Вземам нещата в свои ръце.

— Щастието.

Госпожата ме гледа смаяно.

— Беатриче е раят за Данте. Затова дойдохме да я видим.

Силвия избухва в смях. Аз оставам сериозен и лицето ми пламва почти в лилаво. Но когато виждам и майката на Беатриче да се смее,

също се включвам в смеха. Никога не съм се чувствал толкова смешен и същевременно толкова доволен. Госпожата се усмихва с нежност, каквато рядко съм виждал по лицето на възрастен — само мама се усмихва така. Усмихва се дори късата й коса с цвят на мед — на места лъскава, другаде по-тъмна. Тя става.

— Сега ще повикам Беатриче, да видим дали има сили за гости.

Оставам на място, вкаменен от ужас. Едва сега осъзнавам истински какво правим. Намирам се в къщата на Беатриче и за пръв път ще разговарям с нея. Краката не ме държат, тресат се като знаме под вятъра, а всичката ми слюнка е пресъхнала, превръщайки устата ми в миниатюрна Сахара. Набързо отпивам глътка кока-кола, но езикът ми остава сух като цепеница в камина.

— Елате.

А аз изобщо не съм готов. Облечен съм както ми е дошло. Разполагам само със себе си и не вярвам това да е достатъчно. Няма да се справя в никакъв случай. Но Силвия е до мен.

Озовавам се лице в лице с усмивката на Беатриче. Усмивката е уморена, но истинска. Майката излиза и затваря вратата. Силвия сяда на ръба на леглото, аз на стола до него. Със съвсем късичката си червена коса Беатриче е придобила военен вид, но си остава идеална комбинация между Никол Кидман и Лив Тайлър. Зелените й ириси са наистина зелени. Умореното, но изящно лице е спокойно, с меки издатини на слепоочията и елфически очертания на очите. Цялата й фигура е изпълнена с обещание за щастие.

— Здравей, Силвия, здравей, Лео.

Знае името ми! Сигурно го е чула от майка си или е разпознала в мен автора на онези съобщения по телефона. Сега ще реши, че я преследвам, че съм от онези смотаняци, дето се мъчат да свалят мацки с есемеси. Така или иначе, Беатриче изрече моето име и това „Лео“, излетяло от устните й, сякаш изведнъж придобива плът и кръв. Силвия я хваща за ръката и мълчи. После казва:

— Лео е мой приятел, искаше да се запознае с теб.

Готов съм да се разплача от радост. Устните ми се раздвижват сами, без да знам какво да кажа.

— Здравей, Беатриче, как си?

Ама че идиотски въпрос! Според теб как е, тъпако?

— Добре. Само съм малко уморена. Нали знаеш, лечението е тежко и изтощително, но съм добре. Исках да ти благодаря, че си дал кръв за мен. Мама ми каза всичко.

Значи е вярно, че кръвта ми подхранва червените коси на Беатриче. Щастлив съм. Безкрайно щастлив. Тази рядка, едва набола червена косица е дело на моята кръв. На моята кървавочервена любов. Толкова съм развълнуван от тази мисъл, че изтърсвам поредната глупост:

— Щастлив съм, че кръвта ми тече в твоите вени.

Беатриче отвръща с усмивка, способна да размрази само за миг милион фунийки сладолед, и сърцето ми удвоява броя на ударите си, а ушите ми пламват и сигурно стават червени като цвекло. Веднага се извинявам. Държах се абсурдно и нетактично. Какъв съм глупак! Искам да изчезна в полумрака на тази стая, която още не съм успял да разгледам, защото виждам единствено лицето на Беатриче — центъра на моя живот.

— Не се притеснявай. Аз се радвам, че в сърцето ми има от твоята кръв. Значи днес сте избягали от училище, за да дойдете при мен… благодаря. Отдавна не съм ходила на училище… струва ми се толкова далечно…

Има право. В сравнение с онова, което преживява, училището е детска игра. Възможно ли е на шестнайсет години да вярваш, че животът е училище и училището е живот? Че ученето е ад, а ваканцията — рай. Че изпитването е равносилно на страшния съд. Възможно ли е на шестнайсет години светът да се ограничава в рамките на училищния двор?

Зелените очи трептят върху перленото лице като пламъчета в нощта, издавайки бликащия в нея живот като планински извор — тих, потаен и безметежен.

— Толкова много неща искам да правя, но не мога. Много съм слаба, бързо се изморявам. Мечтаех да уча езици, да пътешествам, да свиря на инструмент… Нищо не стана. Всичко рухна. А косата ми… срамувам се да я гледам такава. Мама едва ме убеди да ви пусна тук. Загубих дори косата си, най-хубавото, което имах. А заедно с нея загубих и всичките си мечти.

Гледам я и не знам какво да кажа, пред нея съм като капка вода, която се изпарява под августовското слънце, а думите ми са просто дъх, отлитащ по вятъра. Но все пак изричам педантично и изненадващо като училищен звънец:

— Пак ще порасне. И мечтите ти също. Една по една.

Тя се усмихва уморено, но устните й треперят.

— Надявам се. От все сърце се надявам, но кръвта ми сякаш не иска да оздравее. Нищо не помага.

От дясното око на Беатриче се търкулва перла с формата на сълза. Силвия я погалва по лицето като по-голяма сестра и изтрива сълзата. След миг излиза от стаята. Оставам сам с Беатриче, която е притворила очи, уморена и притеснена от реакцията на Силвия.

— Съжалявам. Понякога не си меря приказките.

Хубава работа! Уж ние трябваше да се тревожим за Беатриче, а излиза, че тя се тревожи за нас. Сега сме сами и трябва да й разкрия тайната на нейното оздравяване. Аз съм твоето оздравяване, Беатриче, а ти моето. Когато го разберем и двамата, когато се убедим в това, всичко ще стане възможно, завинаги. Събирам сили да й кажа, че я

обичам. Отстъпвам и се засилвам, сякаш тялото ми е атлетическа писта, но чувствам, че съм опрял гръб в стената. Обичам те, обичам те, обичам те. Само шест букви плюс още две, мога да се справя. Беатриче забелязва, че се колебая.

— Не бива да се страхуваш от думите. Това научих, откакто се разболях. Трябва да наричаш всяко нещо с истинското му име, без да се боиш.

Затова искам да ти кажа, затова ще ти кажа… затова ще изкрещя, че те обичам.

— Дори когато думата е „смърт“. Вече не се страхувам от думите, защото истината не ме плаши. Когато залогът е твоят живот, игрите на думи стават излишни.

И затова трябва да кажа цялата истина. Истината, която ще й даде сили да оздравее.

— Искам да ти кажа нещо.

Чувам как думите излитат от устата ми и не знам откъде съм измъкнал тази фраза, нито пък кой е намерил кураж да я изрече. Не знам колко Леовци има в мен, но рано или късно трябва да избера един от тях. Или може би да оставя на Беатриче да реши кого харесва най-много.

— Кажи ми.

Дълго мълча. Онзи Лео, който намери храброст за първото изречение, изведнъж се е скрил някъде. Сега трябва да каже „обичам те“. Намирам го сгушен в едно тъмно ъгълче с ръце пред лицето, сякаш чака да го нападне нещо чудовищно. Увещавам го да проговори. Давай, Лео, излез навън като лъв от джунглата. Изреви!

Мълчание.

Беатриче чака. Усмихва се насърчително и слага ръка върху моята.

— Какво става?

Докосването й се превръща в поток от кръв и думи.

— Беатриче… аз… Беатриче… обичам те.

Изражението ми е също като пред дъската в час по математика, когато налучкваш напосоки и се надяваш учителят да ти подскаже със знак дали си на прав път, или трябва да се преструваш, че не си казал

нищо такова. Ръката на Беатриче, крехка и млечнобяла, е кацнала върху моята като пеперуда. Очите й остават затворени, после тя въздъхва дълбоко, отваря ги и казва:

— Хубаво е, че ми го каза, Лео, но не знам дали си разбрал — аз умирам.

Тия кратки думи се стоварват върху мен като ураган от мечове и ме оставят разголен пред Беатриче — гол, наранен и беззащитен.

— Не е справедливо.

Изричам го като човек, който се събужда след дълга нощ и все още е в плен на съня, все още не може да различи реалността от виденията. Изричам го шепнешком, едва доловимо, но тя ме чува.

— Не става дума за справедливост, Лео. Просто факт — и фактът се случи с мен. Въпросът е дали съм готова, или не. По-рано не бях готова. Сега може би…

Вече не я слушам, не схващам думите й, вътре в мен нещо се бунтува и не иска да чува. Моята мечта ме отблъсква към реалността. Светът се е преобърнал с главата надолу. Откога мечтите те карат да гледаш реалността? Чувствам как по мен се сипят невидими удари, а аз съм беззащитен.

— Цялата обич, която усетих около себе си през тези месеци, ме промени, тласна ме по-близо до Бог. Малко по малко престават да се боя, да плача, защото вярвам, че ще затворя очи и ще се събудя до него. И вече няма да страдам.

Не я разбирам. Направо ме подлудява. Аз се катеря по планини, прегазвам морета, затъвам до шия в бялото, а тя ме отблъсква така. Направих всичко, за да я имам, а когато съм на една ръка разстояние, виждам, че е безкрайно далече. Пръстите ми се свиват в юмрук, гърлото ми се стяга да изкрещи.

Беатриче се приближава, хваща ме за ръцете и юмруците се разтварят, гърлото се отпуска. Тя има топли ръце и усещам как животът изтича от пръстите ми, когато погалват нейните, сякаш през ръцете можем да си разменим душите, или пък за душите ни вече няма достатъчно място в телата. После тя деликатно отдръпва ръце, оставяйки на душата време да се завърне в обвивката си. Отново усещам как вдига котва и се отправя на далечно плаване към незнайно за мен пристанище.

— Благодаря, че дойде, Лео. Сега трябва да си вървиш. Извинявай, много съм уморена. Но ще се радвам да дойдеш пак. Ще ти дам номера си. Обаждай се, когато решиш. Благодаря.

Толкова съм объркан и вледенен, че действам, без да мисля. Правя се на невъзмутим, макар че всъщност отдавна имам нейния номер, но когато ми го диктува, забелязвам, че не е същият, който ми даде Силвия. Не мога да я попитам, но вече си обяснявам защо всички есемеси останаха без отговор. Значи Беатриче не ме смята за смотаняк и не е мълчала нарочно! Все още има надежда. Може би Силвия е сгрешила, или самата тя е имала грешен номер, или аз съм го записал неправилно. С паметта съм по-зле от деветдесетгодишна баба. Навеждам се и я целувам по челото. Тънката й кожа излъчва аромат на обикновен сапун, без разните му там долчегабанщини и калвинклайнщини. Просто нейният аромат. Просто Беатриче. Без хитрини и лицемерие.

— Благодаря ти.

Тя с усмивка пуска ръката ми и когато се обръщам към вратата, усещам зад гърба си някаква зашеметяваща белота, която иска да ме погълне.

Майката на Беатриче ми благодари и казва, че Силвия ме чака долу. Правя усилие да изглеждам безгрижен.

— Благодаря, госпожо. Ако разрешите, бих искал пак да дойда при Беатриче. А ако ви трябва нещо, аз съм насреща, само се обадете… дори и сутрин.

Тя се разсмива.

— Умно момче си, Лео. Добре, обещавам.

Когато излизам пред входа, Силвия ме чака облегната на един стълб, сякаш иска да се слее с него. Гледа ме право в очите, а аз едва я виждам през сълзите. Хваща ме за ръка и двамата тръгваме, крехки като листа, крачим в мълчание през всичките останали часове на деня. Вървим ръка за ръка и всеки от нас е силен не със своята сила, а с тази, която е дал на другия.

Когато се прибирам, майка ми ме чака в хола. Баща ми седи срещу нея. Приличат на статуи.

— Сядай.

Слагам чантата в скута си, за да се предпазя от яростта, която ще връхлети след миг. Майка ми взема думата.

— Обадиха се от училището. Рискуваш да загубиш годината. От днес до края на срока няма да излизаш от къщи.

Поглеждам баща си, за да разбера дали става дума за една от обичайните атаки на мама, която постепенно ще омекне до намаляване на джобните или забрана за излизане в събота. Но той е абсолютно сериозен. Край на разговора. Не казвам нищо. Вземам чантата и си влизам в стаята. Какво ме интересуват техните наказания? Ако трябва, ще избягам — да видим как ще ме удържат. И как изобщо ще ме накажат, ако избягам — с една година тъмничен затвор ли? Пак ще избягам, докато не ми лепнат доживотна присъда, а това е безсмислено, защото самият живот е наказание и няма нужда от друго. Просвам се на леглото. Впивам поглед в тавана, където лицето на Беатриче се появява като фреска.

„Не знам дали си разбрал — аз умирам.“

Думите й пронизват вените ми като хиляди игли. Нищо не знам за живота, за болката, за смъртта, за любовта. Мислех си, че любовта побеждава всичко. Заблуда. Излъган съм като всички — повтаряме едни и същи думи в комедията и накрая ни убиват. Не, не е комедия, а филм на ужасите. Докато лежа вкаменен на леглото, забелязвам, че баща ми е влязъл в стаята. Гледа навън през прозореца.

— Слушай, Лео, и аз веднъж избягах от училище. На брата на един мой приятел му бяха подарили кабриолет „Ферари Спайдър“ и решихме да отидем до морето, за да го пробваме. Още помня как си крещяхме през воя на вятъра и как предницата прорязваше въздуха като торпедо. А после морето. И цялата свобода на морето изглеждаше наша. Другите бяха затворени зад четирите стени на училището, а ние там — свободни и бързи. Още помня онзи безкраен хоризонт, където единственият ориентир беше слънцето. Тогава разбрах, че когато се изправиш пред свободата на морето, не е важно да имаш кораб, а място, където да отидеш, пристанище, мечта, заради която си струва да прекосиш простора.

Баща ми млъква, като че е видял през прозореца онзи хоризонт и далечните светлини на едно мечтано пристанище.

— Ако през онзи ден бях отишъл на училище, нямаше да стана това, което съм днес. Отговорите, от които се нуждаех — открих ги в деня, когато избягах от училище. В деня, когато потърсих сам каквото желаех, с риск да бъда наказан…

Не знам дали баща ми се е превърнал в Албус Дъмбълдор или доктор Хаус, но няма съмнение, че отлично разбира как се чувствам. Просто да не повярваш. Веднъж вече ме смая, когато ми разказа за срещата си с мама, но това днешното наистина не го очаквах. Всъщност го познавам горе-долу от шестнайсет години, а не знам много за него — почти нищо от онова, което наистина има значение. Искам да кажа нещо, но ще е толкова глупаво, че изтръпвам. За щастие татко продължава:

— Не знам защо днес не си отишъл на училище и затова заслужаваш наказание. Това е част от играта — да поемаш собствената си отговорност. Не знам и не искам да знам. Вярвам в теб.

Светът се променя. Очаквам го всеки момент да се завърти в обратна посока, Хоумър Симпсън да стане образцов съпруг, а „Интер“ да спечели Шампионската лига. Баща ми говори невероятни неща. Като на кино. Точно думите, които ми трябват. Питам се защо не ги е казвал преди. И ето че отговорът идва, преди да съм задал въпроса.

— Сега разбирам, че си готов да рискуваш цяла година заради онова, на което държиш. И съм сигурен, че не е било някаква глупост.

Мълча и се питам как е възможно само един ден да не отидеш на училище и целият черно-бял живот изведнъж да стане цветен. Първо Беатриче, сега татко. Едва успявам да изрека:

— Какво наказание ми измислихте този път?

Баща ми се обръща към мен с иронична усмивка.

— Ще поговорим и за това. Знам някои номера и мога да те науча как да избягваш поне елементарните грешки.

Усмихвам му се и аз. И тази усмивка между нас двамата е усмивка между мъже. Той излиза и вратата вече се затваря зад него, когато събирам смелост.

— Татко.

Той подава глава като охлюв.

— Искам само да мога да посещавам Беатриче. Днес бях при нея.

За момент татко остава сериозен и аз се приготвям да чуя неговото — *дума да не става*. Поглежда към пода, после пак вдига очи.

— Разрешено. Но никъде другаде няма да ходиш. Иначе…

Прекъсвам го:

— Знам, знам, и сянката ми ще стриеш на прах…

Усмихвам се.

— А мама?

— Аз ще говоря с нея.

Вратата се затваря и чак тогава изричам:

— Благодаря, татко.

Повтарям го още веднъж. Думите се търкулват по пода, а аз пак си лягам и гледам как белият таван се преобразява в звездно небе. Кръвта бушува във вените ми като пожар. За пръв път след наказание не мразя нито нашите, нито себе си. А прахът от сянката ми е звезден прах.

Няма да излизам до края на срока, тъй че ме чакат два месеца строг тъмничен затвор, ако не броим посещенията при Беатриче, които мама одобри в знак на примирие. Щастлив съм въпреки наказанието, защото ми признаха единствената истински важна причина да излизам. За футболния турнир ще измисля нещо… А и всяко зло за добро — с това наказание имам шанс да завърша успешно годината. Без възможности за разсейване и излизане сега се занимавам със следното: учене (най-често със Силвия, която се старае, а аз не); висене на компютъра (но и там часовете са ограничени според мирния договор от двайсет и първи март, тоест деня на посещението при Беатриче и последвалото наказание); четене на книги, или по-точно четене на поредната книга, която ми даде Силвия, заглавието е „Някой, с когото да тичаш“ и звучи доста добре, макар че става дума за разходки с куче (това си е жив тормоз!); свирене на китара (от време на време Нико идва да ударим по струните. Той обаче е зарязал Аличе, или Аличе го е зарязала заради някой друг); и най-невероятното — гледане на звездите.

Да, гледам звездите, защото татко ме зарази със своето увлечение по астрономията. Знае имената на всички съзвездия и може да разпознава звездите, очертавайки с пръст невидими сребърни паяжини, които ги съединяват като в забавните картинки от детските списания.

Някой ден това може да ми свърши работа с Беатриче. Искам да й покажа всички звезди и да измисля съзвездие с нейното име. Каква форма ще има? А каква форма има мечтата?

Влизам в стаята на Беатриче с китара на врата. Чувствам се като онези скитащи музиканти, които се возят в метрото и просят монети срещу мъничко радост.

Беатриче се усмихва — удържал съм на думата; тя лежи по гръб и чете, а уредбата изстрелва към стените гласа на Близа, който се опитва да изхвръкне навън през открехнатия прозорец.

— Значи започваме днес! — казва тя, вливайки в усмивката зеленината на очите си, сякаш започваме нещо, обречено да не стигне до края. После кимва към уредбата. — Искам да се науча да свиря тази песен.

„Дълго чаках
нещо, което го няма,
вместо да гледам
как слънцето изгрява…“

— С учител като мен нямаш проблеми… Е, вярно, ще трябва да идвам всеки ден…

Беатриче се смее от сърце, с отметната назад глава, но вдига длан пред устата си, сякаш не може да си позволи подобна волност — тя, за която вече всичко е позволено.

— Бих се радвала, Лео, но знаеш, че няма да се справя…

Вадя китарата от калъфа, като че е мечът на Билбо Бегинс.

Беатриче се отдръпва и аз сядам на ръба на леглото. Бих искал да уловя аромата на нейните движения в машина за консервиране на миризми, ако изобщо има такава машина. Намествам китарата върху краката й, после показвам как да хване грифа, който изглежда огромен върху крехкото тяло на Беатриче. Моята ръка я насочва изотзад за правилния захват и в един момент устните ми са тъй близо до нейната шия, че се питат защо мозъкът не им изпраща заповед да я целунат.

Песента на Елиза заглъхва.

— Ето, сега трябва да притискаш струната върху грифа, като подпираш отзад с палеца, а с дясната ръка свириш.

Беатриче присвива устни в усилие да изтръгне звук, който глухо отеква из стихналата стая, и дори този единствен звук оставя тялото й без сили. Тялото, което би трябвало да изпълва света с нечувана,

безгранична хармония, успява да създаде само една дрезгава нота. Слагам ръка върху нейната и предпазливо притискам с пръст. Дланите ни се захлупват като в детска игра.

— Ето така.

И струната започва да вибрира.

С тялото си помагам на нейното тяло да свири.

Беатриче ме поглежда и се усмихва, сякаш съм й показал съкровище, укрито от хилядолетия, а аз просто я научих да дърпа струната.

Нетърпеливо ми подава китарата.

— Покажи ми как свириш ти, така ще се науча по-бързо.

Вземам китарата, а тя се настанява удобно и обгръща с ръце коленете си.

Започвам с акорди от песента на Елиза. Беатриче я разпознава и затваря очи в търсене на нещо изгубено.

— Защо не пееш? — пита тя.

— Защото не знам думите — бързам да отговоря, но истината е, че се срамувам; страх ме е да не се изложа.

Беатриче затваря очи, леко открехва устни и от гърлото й излита тих звук като ромон на току-що избликнал извор.

„И не се чудете,
че винаги се надявам.
Имам тайна —
правя всичко така,
сякаш виждам единствено слънцето.“

Пръстите ми стават част от гласа й, който лети над тях, превръщат се в пухено ложе за звънкия извор. Песента изпълва всяко кътче на стаята, дори там, където никога не е падала светлина, лее се навън през прозореца, обикаля заспалия град, потънал в своята сива и сляпа рутина, изглажда острите ъгли на ежедневието и отпуска челюстите, стегнати от болка и умора.

„Имам тайна —

правя всичко така,
правя всичко така,
сякаш виждам единствено слънцето,
сякаш виждам единствено слънцето,
сякаш виждам единствено слънцето,
а не нещо, което го няма…“

Придружавам последните думи с финален акорд.

Настава мълчание — мълчанието, бликнало от края на песента. Двойно мълчание, мълчание на квадрат, в което думите отекват като люлчена песен, приспиваща излишните грижи и разбуждаща най-важното.

Беатриче отваря очи и се усмихва — зеленото на очите и червеното на косите, съчетани с грейналата усмивка, са двата цвята, от които е нарисуван светът.

* * *

После Беатриче заплаква и усмивката се смесва със сълзите.

Приковал поглед в нея, аз се питам защо болката и радостта винаги плачат еднакво.

Следобедното учене със Силвия понякога е единственото лекарство срещу отровата на тъгата. Учим и често се случва някой стих на Данте или сентенция на древен философ да ни отнесат надалече. Аз й разказвам за посещенията при Беатриче. Повтарям всичко, което си казваме, и ми олеква — срещите с Беатриче тежат в стомаха ми като камък. А камъкът не се смила. По някакво чудо разговорите със Силвия се превръщат в ензим, разграждащ тия камънаци. Силвия слуша внимателно, без коментари. Веднъж обаче попита:

— Искаш ли да се помолим за нея?

Аз се доверявам на Силвия и ако тя смята, че нещо е добро, правя го. Затова понякога се молим заедно. Не че вярвам в тия неща,

но тя вярва. Ето, изричаме молитва за здравето на Беатриче:

— Господи (*ако те има* — тайно добавям аз), излекувай Беатриче.

Не е кой знае каква молитва, но в крайна сметка казва необходимото. А ако Бог е наистина Бог, не му трябват много думи. Ако не съществува, думите са излишни; ако го има, може би ще се събуди от хилядолетен сън, за да стори поне едно добро дело. Никога не го казвам на Силвия, за да не се обиди, но така мисля.

Беатриче. Всяка седмица ходя при нея. Нямам твърд график, всичко зависи от нейното състояние, защото понякога е много уморена. Няма подобрение — след последното кръвопреливане състоянието й се стабилизира. Когато е по-добре, обажда ми се или казва на майка си да се обади и аз хуквам натам с градския транспорт (след злополуката мотопедът ми е покойник и не вярвам да се прероди в каквото и да било; вярно, застраховката покри щетите, но мирният договор от двайсет и първи март предвижда преговори за покупка на ново превозно средство едва след преминаване в по-горен клас).

Винаги нося нещо, с което да разведря Беатриче. Когато влизам в нейната стая, целта ми е да й подаря късче от рая (образно казано, защото не вярвам в тия неща), но всъщност сам влизам в рая, защото тя е там (а значи раят може би все пак съществува — подобна хубост не може да изчезне безследно). Веднъж й занесох диск със солови изпълнения на пиано, тя харесва такава музика.

— Искаш ли да танцуваме?

Зададе въпроса с изтънял глас. Не мога да повярвам. Подхващам крехкото тяло на Беатриче сред светлината на нейната стая и я понасям бавно, като сапунен мехур, който всеки момент може да се разтвори във въздуха. Косата й е пораснала достатъчно, за да усетя нейния аромат. Стискам ръката й, стискам живота й — кристален бокал, готов да се строши всеки миг, може би дори от червеното питие, с което искам да го напълня.

Някогашните мечти да я отнеса в леглото са отлетели далече — но не съм станал евнух. Тялото й под тънката дрешка сякаш е част от мен, като че кожата ни вече не знае чии мускули и кости да покрие. Лицето й, отпуснато до моята шия, е липсващото късче в разхвърляния

пъзел на моя живот, ключът за всичко, центърът на окръжността. Краката й следват моите стъпки, които изобретяват хореографията, сътворена още в първия танц на мъж и жена. Сърцето ми сякаш бие навсякъде, от палците на краката до връхчетата на косите, а силата, която откривам в себе си, би стигнала, за да създам цял един нов свят в тази стая.

Но Беатриче успява да направи само няколко стъпки, после се отпуска в ръцете ми. Лека и бяла като снежинка. Помагам й да си легне. Тя ме поглежда с благодарност, преди да затвори очи в покоя на съня, и от този единствен гаснещ поглед разбирам, че аз имам всичко, което тя губи — коси, училище, игри, приятелство, семейство, любов, надежди, бъдеще, живот… но не знам защо са ми всички тези неща.

Не мога да чета този проклет учебник по математика. Продължавам да виждам гаснещия поглед на Беатриче.

Виждам го в редовете,

през редовете,

в бялото между редовете.

Мислите ми сякаш са се оттеглили, създавайки друга форма на възприятие — аз трябва да изживея всичко, което губи Беатриче, не само за себе си, но и заради нея. Трябва да живея два пъти. Беатриче харесва математиката. Сега искам да я изуча, и то добре, защото Беатриче тъжи дори за раздялата с тази тайнствена щуротия…

При Беатриче винаги се преобразявам в нещо ново: първо учител по китара, сега преподавател по география. Кой би очаквал това от мен, който никога не съм учил география и познанията ми се ограничаваха до имената на водещите нации в черната и цветната металургия, разликата, между които така и не успях да проумея, да не говорим за производството на захарно цвекло, което винаги съм си представял като градини с дървета, по чиито клони висят торбички със захар.

Сега при всяко посещение при Беатриче нося нов град. Беатриче мечтае за пътешествия, иска, когато оздравее, да обикаля света, да учи езици, да разкрива тайни. Вече знае английски и френски, иска да

научи португалски, испански и руски. Кой знае защо точно руски с онези неразбираеми букви… не й ли стига гръцкият?

Казва, че запознанството с чужди езици помага да опознаеш света. Всеки език имал различна гледна точка. Ескимосите например имали петнайсет думи за „сняг“, в зависимост от температурата, цвета и плътността, а за мен снегът си е сняг, и точка — най-много да добавя някое прилагателно, за да се знае дали става за сноуборд. Значи ескимосите виждат различни видове бяло в бялото, което виждам аз. Тази мисъл ме ужасява.

Събирам материали за нравите и обичаите на някой град или народност, издирвам от интернет снимки на най-хубавите забележителности, на паметниците, които трябва непременно да се видят, евентуално свързани с интересни истории. Подготвям презентация на Пауърпойнт и после го гледаме на компютъра, а аз си представям, че водя Беатриче по тези улици като опитен екскурзовод.

Така посетихме Златния пръстен в Русия, облечени с по хиляда вълнени дрехи, за да се пазим от студа, почивахме си в гигантската сянка на статуята на Христос над Рио, стояхме мълчаливо пред Тадж Махал в Индия — изумителна бяла сграда, стъпила върху червен пясък, която един индийски цар заповядал да построят в памет на любимата му съпруга, гмуркахме се край Големия бариерен риф, след като посетихме Операта в Сидни, участвахме в чайна церемония в едно незабравимо кътче на Токио (където пих чай навярно за пръв път в живота си).

Искаме тепърва да плаваме по Дунава, да видим исландски гейзер, да хапнем сицилианска кухня на морския бряг, да щракнем черно-бяла снимка на Сена, да минем покрай всички художници и музиканти по улица „Рамбла“ в Барселона, да прегърнем Малката русалка, да си откраднем шепа прах от Акропола, да си купуваме дрехи в Голямата ябълка и веднага да ги облечем в Сентръл Парк, да караме велосипеди между каналите в Амстердам, внимавайки да не паднем във водата, да съборим поне един камък в Стоунхендж, да подскачаме по брега на норвежки фиорд, рискувайки да отлетим и да се проснем сред някоя необятна ирландска ливада, където има само два цвята — зелено и небесносиньо… Имаме да открием и опознаем

целия свят и стаята на Беатриче се превръща във всички тези места, защото сме се научили да пътуваме на свръхниски цени.

— Беатриче, къде искаш да отидеш през лятото след матурата?

Беатриче вдига поглед нагоре и слага пръст върху носа и устните си, сякаш въпросът я затруднява.

— Искам да отида на Луната…

— На Луната? Тая купчина бял прах без гравитация, обгърната в най-мрачната тишина на света…

— Да, но там се запазва всичко, което изчезва на Земята.

— Какво говориш?

— Не знаеш ли историята за рицаря Астолфо от „Бесния Орландо“? Той отива да намери разсъдъка на Орландо, който е полудял от любов, за да го върне отново в битките.

Тръсвам глава и си представям един бесен Лео, който е побъркан от любов.

— Ще я учите догодина. Но това е само фантазия… — добавя Беатриче с лека тъга.

— Ти какво би потърсила там?

— А ти? — пита Беатриче.

— Не знам, може би първата ми китара. Забравих я в една планинска хижа и вече не я намерих. Много си я обичах, с нея се научих да свиря… Или може би стария мотопед… не знам… Ами ти?

— Времето.

— Времето ли?

— Времето, което прахосах…

— Как си го прахосала?

— С излишни неща… Времето, което не използвах за другите — колко много можех да направя за майка си, за приятелите…

— Но нали целият живот е пред теб, Беатриче.

— Не е вярно, Лео. Целият живот е зад мен.

— Недей да говориш така. Нищо не знаеш, може тепърва да оздравееш.

— Лео, трансплантацията беше неуспешна.

Онемявам. Не мога да си представя света без Беатриче. Не бих понесъл тишината, която ще настане тогава. Всички мечтани градове ще изчезнат веднага с цялата си хубост, станала безполезна, щом съм

сам. Всичко ще загуби смисъл, ще стане бяло като луната. Само любовта дава смисъл.

Беатриче, ако по примера на ескимосите имахме петнайсет различни начина да казваме „обичам те“, бих ги използвал всички за теб.

Пред къщата на Беатриче майското слънце ме облива като струите на душ след футболен мач. А когато струите спират, вече съм пред дома на Силвия, готов за страшния, безкраен преговор по италиански преди утрешното препитване по цялата програма от втория срок.

Учим до късно. Вече е единайсет, когато майка й плахо влиза в стаята и пита искаме ли нещо за пиене. Докато отпиваме от чашите кока-кола, която малко ни ободрява, Силвия ми предлага да подишаме чист въздух на балкона. Млечният път сякаш се е постарал точно за случая. Започвам да показвам на Силвия някои съзвездия. Повтарям онова, което съм научил от татко, добавяйки тук-там по някоя измислица… Тази вечер звездите греят по-ярко от градските светлини и аз соча с пръст любимите си съзвездия: Персей, Андромеда и Пегас.

Погледът на Силвия бавно следва пръста ми, сякаш рисувам пред нея самото небе. Разказвам й как Персей победил страшната Медуза с вкаменяващия поглед, от който кръвта побелява и кипва като морска пяна; разказвам за крилатия кон Пегас, който и до днес препуска на воля по Млечния път. Разказвам как Персей срещнал и освободил окованата Андромеда, преди да я погълне огромно морско чудовище.

— От баща си разбрах, че небето не е екран. Аз го виждах като телевизор с пръснати напосоки пъстри точици. Но ако се вгледаш добре, небето е като морето — бездънно. Почти усещаш разстоянието между звездите и те хваща страх, като разбереш колко си мъничък. За да прогониш страха, запълваш бездната с приказки. Знаеш ли, Силвия, не вярвах, но небето е пълно с приказки. По-рано не ги виждах, сега ги чета като в книга. Баща ми ме научи да виждам приказките, иначе бягат, крият се, а са изпънати като нишки на невидима мрежа от звезда до звезда…

Силвия ме слуша, гледайки светлите точки на тъмния фон, градският шум стихва в близост до нея и дори улиците сякаш се

изпълват с аромат. Силвия носи покой на сърцето.

Тя се усмихва.

— Хората малко приличат на звездите — блестят, макар и в далечината, и винаги имат нещо интересно за разказване… но трябва време, понякога много време, за да стигнат техните приказки до сърцата ни, както светлината до погледа. А и трябва да умееш да ги разказваш. Ти умееш, Лео, правиш го от сърце. Може би някой ден ще станеш астрофизик или писател…

— *Астро*… какво? Не, не си падам по предсказанията…

— Не ме разбра, глупчо! Астрофизикът изучава небето, звездите, орбитите.

— Кой знае… сигурно би ми харесало. Но съм чувал, че има много математика. Макар че Млечният път е сред малкото бели неща, които не ме плашат.

— Как така?

— Навярно защото в действителност всичкото това бяло е съчетание от безброй малки светещи точици, свързани помежду си… и всяка от тези връзки крие по една приказка…

— Да… само красивите приказки заслужават да получат съзвездия…

— Права си. Виж как Персей освобождава Андромеда, а Пегас лети бял и свободен…

— Иска се малко фантазия, но…

Прекъсвам думите на Силвия, които се реят из чистия въздух и сякаш дори звездите ги чуват.

— Искам като Персей да освободя Беатриче от чудовището. И да избягаме заедно с крилат кон…

— Би било прекрасно…

— Според теб мога ли да стана писател?

— Разкажи ми приказка…

Мълча. Поглеждам една трептяща звезда, по-червена от другите.

— Имало някога една млада звезда. Както всички млади звезди била малка и бяла като мляко. Изглеждала съвсем крехка, но това било само защото пленената в нея светлина я правела лъчезарна, почти прозрачна. Наричали я Джуджина, защото била малка. И още я наричали Бяла, защото греела като мляко — Бяла Джуджина, за приятелите просто Джуджа. Обичала да скита из небето и да се

запознава с другите звезди. След време Джуджа пораснала, станала голяма и червена. Вече не била Джуджина, а Гигантея, Червената Гигантея. Всички звезди й завиждали заради красотата и червените лъчи като безкрайно дълги коси. Но тайната на Гигантея била, че в сърцето си оставала Джуджа. Простичка, лъчезарна и чиста като Джуджа, макар да изглеждала огромна и червена. Затова Червената Джуджа продължава да се прелива в небето от бяло към червено и обратно, защото е едновременно и едното, и другото. И няма по-омайваща красота на Небето. И на Земята.

Млъквам. Приказката не е никаква приказка. Няма нищо приказно, но това ми подсказа грейналата звезда. Посочвам я.

— Искам да посветя тази звезда на теб, Силвия.

Бяла и червена усмивка озарява лицето на Силвия, сякаш се е превърнало в огледало, способно да отразява блясъка на нейната звезда от милиони, може би дори милиарди светлинни години.

Силвия отпуска глава на рамото ми и затваря очи. А аз мълчаливо се взирам в Персей, Андромеда, Пегас. Небето се е превърнало в огромен и тъмен киноекран, готов да покаже всички филми, които желаем. И в същото време нещо светло и мъничко се вмъква без шум в най-дълбокото кътче на сърцето ми като зрънце пясък, което се скрива в мидата, за да се превърне в перла.

„Обичам те“, казват очите на Силвия.

„И аз“, отговарят моите.

Учителката по италиански ме изпитва и се чуди как тъй съм почнал да уча едва сега. Поглеждам Силвия, тя поклаща глава и аз преглъщам думите, които се готвех да кажа, но знам много добре на кого трябва да благодаря. Само в едно се издъних — бъркам условното наклонение.

— Защо бъркаш наклоненията, Лео? Сякаш нарочно го правиш. Не знаеш и най-простите случаи.

Пак мълча и проклинам онзи ден, когато, за да бъда приет от тогавашната си тайфа в подготвителния клас, реших да зарежа наклоненията, защото там никой не ги използваше. За да бъдеш в тайфата, можеш да се откажеш от наклоненията, но това няма да те направи грамотен. И затова получавам четворка вместо петица.

От утре започвам да говоря с наклонения, независимо дали ми харесва, или не. Ето, току-що го направих. Харесва ми, макар че ще трябва много да внимавам, когато пиша. Ако искам да стана писател, трябва да се науча да ползвам наклоненията. Вярно, и без тях може да се живее, но с тях животът става по-хубав — изпълва се с полутонове и възможности. А аз имам само един живот.

Отивам при Беатриче и я заварвам да пише нещо в дневника си. И тя е като Силвия. Усмихва ми се и ме моли да й помогна при писането. Никой нямал право да чете нейния дневник, но на мен щяла да разреши, ако пиша вместо нея.

— Ако ми помогнеш, ще ти дам да го прочетеш — казва тя и ми се струва, че влизам в стая, събрала всичките тайни на света.

Завивката й е червена, а страниците бели. Бели, без редове. По-лошо не можеше да ми се случи…

— Беатриче, не мога да пиша на бял лист. Ще съсипя всичко.

Казвам го, гледайки идеално равните редове на Беатриче. Най-горе отдясно датата, после нейните мисли, изложени с изящен, елегантен, ситен почерк. Прилича на бяла дреха във ветровит пролетен ден. Чета абзаца, който пише в момента: „Мили Боже…“. Как така „Мили Боже“?! Да, „Мили Боже…“. Беатриче пише писма до Господ. Целият й дневник се състои от кратки писма до него, в които разказва за своите дни и споделя страхове, радости, тъга, надежди. Препрочитам на глас последната част от днешното писмо, тъй като тя ме моли да го направя, за да може да продължи откъдето е спряла.

„Днес съм страшно изморена. Много ми е трудно да ти пиша. А имам толкова неща да ти кажа, но ме утешава фактът, че ти и бездруго ги знаеш. Въпреки това ми е приятно да ти говоря за тях, помага ми да ги разбера по-добре. Питам се дали на небето ще мога пак да имам червени коси… щом си ги дал, значи ти харесват така, пълни с живот. Затова се надявам да ми ги върнеш.“

Докато чета, имам чувството, че гласът ми всеки момент ще пресекне, но успявам да се удържа.

— Добре, сега продължавай да пишеш: днес писането много ме изморяваше, ръката ме заболя. За щастие ти ми изпрати Лео, един от твоите ангели пазители…

Никога не съм се смятал за пазител, още по-малко за ангел, но ми харесва. Лео, ангел пазител. Добре звучи. Междувременно Беатриче млъква и се замисля. Зелените й очи се отправят към пустотата като забравени заливи, от които всеки момент ще изплува древно съкровище. Прекъсвам нейния унес.

— Щастлива ли си, Беатриче?

Тя продължава да се взира в пустотата и след дълго мълчание отговаря:

— Да, щастлива съм.

Когато откъсвам очи от дневника, тя е потънала в сън. Погалвам я и ми се струва, че галя нейната слабост. Не ме усеща. Спи. Оставам да я гледам половин час в мълчание. Погледът ми прониква някъде отвъд и съзирам нещо, което ме плаши, защото не знам името му. Препрочитам каквото написахме. Ето че и аз помогнах на някого да си излее душата. Душата на Беатриче, въплътена в моя тромав и неравен почерк. Всичките ми редове слизат надолу — едва сега го забелязвам. Не умея да пиша на бял лист. Сякаш всички думи се търкалят по склон и се разбиват…

После майка й идва и аз излизам. Тя ме целува по челото. Не знам какво да правя и я прегръщам. От нейната благодарност разбирам, че съм постъпил правилно. Откакто се мъча да живея и за Беатриче, върша сума ти правилни неща. Мисля си, че и това е любов, защото после се чувствам щастлив — тайната на щастието е във влюбеното сърце. Днес извеждам Терминатор да пикае; сигурно ще го правя цял живот. Беатриче не може да го направи, но аз мога. И това също е живот.

Щом Беатриче му пише, Бог сигурно съществува.

Доста време губя да пиша по телефона… ммм… послания, които така и не изпращам. Честно казано, телефонният речник е по-умен от мен. Може да ползва седемдесет и пет хиляди думи, а аз само хиляда. Честна дума. Толкова много думи не знам или не се сещам за тях, а телефонът ми ги подсказва. Не знам дали се пише „куфар“ или „куфър“, но той знае. Не знам дали „въстание“ се пише със „з“, а той и това знае. Не знам дали в „участта“ има две „т“ или само едно. А

когато пиша „тъпотия“, на четвъртата буква ми го заменя с „тъпан“ и трябва да търся нещо по-кротко, например „глупост“…

Но кой го е измислил този телефонен речник? Кой знае колко пари е гушнал. И аз трябва да изобретя нещо, та да спечеля куп пари. Може би ще успея, ако се постарая повече. Или пък не. Ако напиша роман, ще го направя по телефона. Но защо ли си губя времето да мисля такива глупости?

Продължавам да пиша както при Беатриче, но на екранчето поне редовете са прави: „Мили Боже, казваш, че си наш отец, но май ти е твърде спокойно там, на небето. Не мога да приема волята ти, защото не виждам смисъл в това, което правиш с Беатриче. Ако си всемогъщ — спаси я. Ако си милосърден — изцели я. Ти зася в сърцето ми мечта — не я отнемай. Ако ме обичаш — докажи го. Казваш, че ти си животът, но отнемаш живот.

Казваш, че си любов, но правиш любовта невъзможна. Казваш, че си истина, но истината е, че пет пари не даваш за мен и нищо не можеш да промениш. Нищо чудно, че никой не вярва в теб. Може би ставам нахален, но ако бях на твое място, първата ми работа щеше да бъде да излекувам Беатриче. Амин.“

Докато пиша, получавам съобщение и го прочитам на глас:

— „Никога не забравяй, че съм до теб. Обичам те, макар да не го заслужаваш…;-) С.“

Силвия е ангел и има пряка връзка с Бог.

Пак съм при Беатриче. Бях почнал да се тревожа, но майка й ми прати есемес. Заварвам я заспала, измършавяла, помръкнала. Венозна система отмерва капка по капка отлитащите секунди. Отваря очи и усмивката й сякаш идва от много далече. Така се усмихват старците — с тъга.

— Ужасно съм уморена, но се радвам, че дойде. Исках да напиша нещо в дневника, но вече не мога да държа писалката. Чувствам се толкова глупава.

Вадя от джоба си лист хартия и тайно го пъхвам зад страницата на дневника — листът с черните редове, за да не кривя думите върху белия лист. Ето — когато искам, мога да се старая! Пиша каквото ми диктува Беатриче, понякога тя замлъква, гласът й пресеква, диша с усилие. После задрямва. Аз чакам и я гледам как се отдалечава като лодка без платно, гребла и мотор, отнесена по течението. Отново отваря очи.

— Много съм уморена… разкажи ми нещо, Лео.

Не знам за какво да говоря. Не искам да я уморявам с моите глупости. Разказвам й за училище, за трудностите с уроците, за случките от тази година, за Мечтателя, за Гандалф, за Нико и футболния турнир, който непременно ще спечелим… разказвам й за Силвия, колко пъти ме е спасявала от неприятности, как избяга с мен от училище и ме насърчи да дойда при нея… Изведнъж Беатриче ме прекъсва:

— Когато говориш за Силвия, очите ти греят като звезди.

Беатриче умее да казва невероятни неща с наивността на дете, просещо поредния бонбон. Мълча като невинна жертва на правосъдието, но няма как да се защитя. Не мога да обичам Силвия, мога и искам да обичам единствено Беатриче — а точно от нея да чуя, че очите ми греят като звезди, когато говоря за Силвия.

— Била ли си влюбена, Беатриче?

Тя потвърждава с немощен шепот и млъква. Давам си сметка, че не е редно да разпитвам, но само тя знае верните отговори.

— И как беше?

— Като дом, където да се завръщам, когато поискам. Като гмуркане под водата. Там долу всичко е спокойно и неподвижно. Цари абсолютна тишина. И покой. А когато изплуваш, морето се вълнува.

Слушам я мълчаливо и подозирам, че думите, които съм използвал в живота си, имат някаква връзка с файла „любов“, но ако сега потърся тази дума, ще открия само указанието: „потърси във файл Беатриче“. Докато се лутам из тия безполезни мисли, Беатриче сякаш внезапно изгасва и потъва в дълбок сън. Или може би само затваря очи, но разбирам, че трябва да си вървя.

Силвия не е червена, а синя. И все пак в очите ми блести синева.

Когато не знаеш отговора на някой въпрос, има само едно решение — „Уикипедия“. В „Уикипедия“ обаче не пише дали е възможно Силвия да бъде за мен нещо повече от приятелка; въпросът ме тормози като песента на летни цикади и не мога да го пропъдя. Опитвам се да го разделя на две. Обича ли ме Силвия? Аз обичам ли Силвия? Намирам във „Фейсбук“ единайсет теста дали някой те обича и ги попълвам всичките. Резултатът е недвусмислен: Силвия отговаря на всички показатели за момиче, което е влюбено, но не смее да си признае. Сега е мой ред. Но не искам да го разбера чрез тест. Прекалено е важно. Трябва да проверя лично.

— Силвия, искаш ли да учим заедно? Трябва ми помощ за гръцките поети.

Поезията определено не върши никаква работа, освен като повод да се влюбиш.

Докато Силвия повтаря превода на най-трудните стихове на Сафо: „Афродита безсмъртна с трон пъстър…“, аз я гледам и нищо не чувам, само следя движението на устните й.

„… а ти, блажена,
ме питаш какво пак изпитвам и защо
още веднъж те зова
и какво копнея да стане
в лудата ми душа…“

Следя извивките по черните й коси, потрепващи с всяка изречена дума. Като криле на чайка, която без усилие се носи по вятъра.

„… Ела още сега, отърви ме
от тревоги и мъки и каквото сърцето желае,
изпълни го…“

Гледам очите й, пълни с живот и грижа за мен. За втори път ми се случва да виждам не самите очи, а *отвъд* тях. Сини морски дълбини, спокойни и чисти.

— Какво ти е, Лео?

Изтръгвам се от дрямката, в която съм потънал, без да усетя, а не искам да се събуждам.

— Виждаш ми се разсеян. Очите ти блестят. За Беатриче ли мислиш?… Да си починем?…

Събуждам се окончателно.

— Не, не, продължавай. Слушам те.

Силвия се усмихва с разбиране.

— Добре, сега идва любимият ми откъс, онзи за червената ябълка. Слушай внимателно:

„… както сладката ябълка се червенее
горе на най-високия клон, тъй я забравят берачите,
ала всъщност не я забравят,
а не могат да я достигнат.“

Докато Силвия повтаря и следи с пръст гръцките думи, за пръв път изпитвам чувството, че разбирам този мъртъв език.

Научих наизуст тези стихове и си ги повтарях, докато непознатата още зора ме завари влюбен и трескав. Но как да изменя на Беатриче? Как да се издигна до съвършената Силвия? И все пак именно Беатриче ми отвори очите, именно тя ме накара да погледна онова, което не виждах. Силвия е дом. Силвия е покой. Силвия е тих пристан. Ще стигна ли някога до теб, Силвия?

Най-лошото в този живот е, че няма наръчник за употреба. Следваш инструкциите и ако телефонът ти не работи, има гаранция. Връщаш го и ти дават нов. С живота не е така. Ако не е наред, не ти дават нов, трябва да си използваш стария — износен, мръсен и развален. А когато ти се развали животът, губиш апетит.

— Лео, защо не ядеш, болен ли си? — пита мама, от която нищо не можеш да скриеш.

— Не знам, не съм гладен — рязко отвръщам аз.

— Значи си влюбен.

— Не знам.

— Как така „не знам“? Или си влюбен, или не си…

— Объркан съм, като че имам пъзел с милион късчета, без картина, по която да се водя. Трябва всичко да правя сам.

— Лео, животът е точно такъв. Изграждаш го в движение с всеки свой избор.

— Ами ако не умея да избирам?

— Опитай се да разбереш истината и тогава избирай.

— А каква е истината за любовта?

Мама мълчи. Знаех си, няма отговор, няма инструкции.

— Трябва сам да я потърсиш в сърцето си. Най-важните истини са скрити, но това не значи, че не съществуват. Просто са по-трудни за намиране.

— А ти какво откри през годините, мамо?

— Че любовта не иска да притежава, любовта иска само да обича…

Не отговарям. Започвам да ям, а мама мълчаливо мие чиниите.

Мобилният телефон е на масата до чашата ми. Вземам го и пращам на Силвия есемес:

„Утре, тоест днес в пет на пейката. Искам да поговорим! Въпрос на живот и смърт.“

Пристигам половин час по-рано, за да си преповторя наум какво искам да й кажа. Един клошар идва да проси, а аз се чувствам тъй щедър към света, защото днес ще призная любовта си на Силвия, че му давам цяло евро, дори две. Той казва:

— Бог да те благослови.

Щом я виждам да се задава, разбирам колко съм бил сляп. Тя заявява, че мястото е чудесно и че всеки трябва да има такова местенце, където да обмисля мечти и да споделя тайни. Настанявам я на пейката с кралски почести и докато кърша ръце, търсейки откъде да започна, тя ме прекъсва сериозно:

— Първо искам аз да ти кажа нещо, Лео.

От сърце се надявам да е същото, та да прескочим формалностите и да се целунем.

— Не искам вече да пазя тази тайна, от която ми се къса сърцето.

Ето! И този път Силвия ме спасява, преди да помоля.

— Беатриче не отговаряше на твоите есемеси, защото не ти дадох нейния номер.

Гледам Силвия като пришълец от Марс, който за пръв път вижда човешко същество. Изведнъж цялата прелест на лицето й ми се струва груба, картонена, като празна маска.

— Знам, Лео, съжалявам. Вината е моя.

Не разбирам.

— Онзи път, когато поиска да ти намеря нейния номер, аз само се престорих, че съм го намерила.

Спомням си: когато Беатриче ми продиктува номера си, забелязах, че не съвпада с онзи, който имах. Грижливо подготвените любовни думи са изчезвали като написани върху морския пясък.

— Защо го направи?

Силвия мълчи.

— Защо го направи, Силвия?

Тя отговаря, смесвайки сълзи и думи.

— Ревнувах. Исках да пращаш на мен тези думи. Но нямах смелост да ти го кажа. Месеци наред пазих писмото ти до Беатриче и си представях, че е за мен. Ужасявах се от мисълта да те загубя. Прости ми.

Потъвам в бяла тишина като онази на Луната. Тя гледа реката и не смее да вдигне очи. Ставам и си тръгвам, сякаш не се познаваме. Силвия вече не съществува за мен. Любовта не може да се роди от предателство.

— Искам да те забравя час по-скоро.

Повтарям го през сълзи. А онова, което в някоя отминала вечер се е сгушило в най-тайното кътче на сърцето ми, изведнъж пресъхва, превръща се в зрънце сол и излиза навън, смесено със сълзите, разтваря се, изчезва завинаги.

Уморен съм от предателства.

В гърдите ми напира толкова много болка, че мога да опожаря света. Затварям се у дома, но това само разпалва пожара и не издържам. Отивам в кабинета на татко и му казвам в очите:

— Тате, край. Разбрах. Майната му на всичко! Стига толкова!

Той ме гледа и нищо не казва. Мълчи. Предизвиках го, изругах, а той не отговаря. Дявол да го вземе, може ли така?

Затръшвам вратата и се връщам в моята стая. Пускам музиката до дупка, прозорците се тресат. Искам всички да ме чуват, а аз да не чувам никого. Искам да се затворя в къща от шум, защото днес това тук не е моят дом. Естествено, Терминатор започва да скимти. Винаги скимти, когато надуя с пълна сила музиката на „Линкин Парк“ или когато майка ми готви пиле с чушки. Изглежда, че тия неща разбуждат първичните му инстинкти или лоши спомени от кучешкото детство. Странно куче е Терминатор. Ако трябва да се прероди, искрено се надявам да не е в нещо като него. Кой знае какъв е бил в предишния си живот.

Засилвам още повече и думите на „Нъмб“ са готови да избият прозорците, та целият квартал да ме чуе. По някое време майка ми

надава рев:

— Лео, намали музиката, не мога да говоря по телефона!

Точно това искам, но ти не разбираш. Мислиш си, че ми е много приятно да слушам на макс тая смотана музика. Майната й на музиката! Искам само да запълня с шум този свят, дето си е запушил ушите.

После в стаята влиза баща ми. Не казва нищо. Намалявам звука.

— Ела да се разходим.

Чул ме е. Баща ми е чул. Наистина е чул какво казвам в действителност.

Не разговаряме. Но когато татко е до мен, се чувствам почти спокоен. Стихват съмненията ми във всичко и всички. Раните не парят толкова. Татко, тате. Как се става баща? Трябва да изчетеш цял вагон книги, да имаш поне един син и да бъдеш силен като Господ.

Аз никога не бих могъл.

Лежим един до друг със затворени очи след пет минути пълно мълчание. Беатриче ме научи на тази игра. Игра на мълчание: няколко минути мълчим със затворени очи и гледаме цветовете, които изникват върху клепачите ни. Понякога хитрувам и я поглеждам на броени сантиметри от себе си, но винаги затаявам дъх, за да не усети, че съм извърнал глава.

— Не отваряй очи — казва тя, сякаш ме подозира.

— Не ги отварям.

— Какво видя?

— Нищо.

— Постарай се.

— Ти какво видя? — питам заинтригуван.

— Всичко, което имам.

— Какво е на цвят?

— Червено.

— И какво е?

— Обичта, която получавам. Обичта винаги е подарък, затова е червена.

Не разбирам. Не съм на нейната висота. Никога.

— А ти какво видя, Лео?

— Бяло.

— Със затворени очи?

— Със затворени очи.

— И какво е?

Мълча.

— Е?

— Всичко, което нямам. Обичта винаги е заем, който няма да бъде върнат…

— Я стига… — казва Беатриче със смях и ме целува по бузата.

Вече няма да си мия лицето.

Става въпрос за няколко гола. Дошъл е моментът да си разчистим сметките — последният сблъсък с Вандала. Мачът, който ще донесе победа в турнира. Ние сме с една точка под тях. Можем само да победим. Трябва само да победим. А на карта е заложено нещо повече от победата — и отмъщение за разбития нос на Нико, и класацията за голмайстори, и гордостта на „Пиратите“. Изпълва ме праведен гняв. Гняв, избухващ в свирепи шутове, които изгарят кожата на противника, или в жестоки секири по пищялките на Вандала.

Залагаме всичко. Цяла година труд. Ако спечелиш турнира, всички момичета те познават, ставаш пич. „Пирата.“ Ето го, това е Пирата. Капитанът на „Пиратите.“ Вече ги чувам… Как искам Беатриче да ме гледа от трибуната. Искам да й посветя този мач, победата, головете, триумфа над Вандала. Сега трябва само да се съсредоточа. Остава още половин час, но съм готов отдавна. Нико ще мине да ме вземе с мотора.

Телефонът писука. Съобщение. Сигурно Нико се обажда, че чака долу. „Страх ме е… уморена съм, нямам сили. Сама съм… Беатриче.“

Набирам номера.

— Какво става, Беатриче, какво става?

Гласът й пресеква. Плаче тъй, както никога не съм я чувал.

— Идвам!

Слизам и когато пристига Нико, не му давам време да отвори уста.

— Тръгвай сам. Аз ще се включа по-късно, надявам се да успея…

Нико онемява. Потегля и ме оставя сам. Виждам го как се отдалечава и мотопедът му издава шума на приятел, който си отива завинаги.

А от такъв шум адски боли.

Беатриче отваря зачервените си от плач очи и се отдръпва от прегръдката ми.

— Благодаря ти, че дойде. Днес нямаше да издържа да бъда сама…

— Какво ти е?

— Страхувам се.

— От какво?

— Че ще загубя всичко, че ще потъна в нищото, в тишината, ще изчезна и край, ще загубя завинаги всички, които обичам.

В главата ми няма уместни изрази или поне думи. Остава само едничката истина като онези дървета, които растат самотни сред безкрайни зелени ниви.

— Аз съм тук.

Стискам ръцете й, сякаш мога да я изтръгна от пустотата на страха като цирков артист, комуто е поверен животът на неговия другар, политнал във въздуха без спасителна мрежа.

— Пиши.

Шепотът е тъй неясен, че трябва да доближа ухо до устните й, за да я разбера. Дъхът й е топъл и дрезгав като нож върху точило. Записвам думите, които ми шепне Беатриче; когато свършвам, тя ми подава дневника.

— Вземи го. Пази го. Повече няма да пиша. Подарявам ти го.

Не мога. Поклащам глава и оставям дневника на леглото до нея.

— Мислех, че пиша за себе си. Разбрах, че го пиша за теб. Само това мога да ти подаря, Лео.

Нямам какво да възразя.

— Беатриче, някой ден ще го прочетем заедно.

Тя се усмихва.

— Да. Сега си върви. Късно стана. Уморена съм.

Искам и аз да й подаря нещо, но нямам какво. Не мога да си тръгна така. Преравям джобовете си. Нищо, освен… камъчето във всички оттенъци на синьото, което задигнах от хола. Ама че работа! Но нямам друго. Пускам го в дланта й като диамант.

— Моят талисман. Искам да ми го пазиш.

Беатриче се усмихва и небето грее в очите й.

— Благодаря.

Целувам я по червените коси и за миг животът ми се изпълва с нейната кръв.

— Довиждане.
— Довиждане.

Притискам дневника на Беатриче към гърдите си, като че е собствената ми кожа. Мисля си колко е странно, че единственото, което можах да й подаря, беше откраднато от нейния дом. Нямам нищо за подаряване, освен любовта, която получавам или откраднам. Преди да изляза от дома на Беатриче, вземам друго синьо камъче. Не мога да си тръгна без талисман…

Нощта е родина на думите.

Думите от дневника на Беатриче озариха като ден първата ми безсънна нощ, първата нощ, без да мигна. Онази, в която другите се любят.

Ако раят съществува, Беатриче ще ме отведе там.

„Болката ме заставя да затварям клепачи, да крия очите си. Винаги съм мислила, че мога да поглъщам света с очи, както пчелите кацат върху цветята, за да сбират тяхната красота. Но болестта ме заставя да затварям очи — от болка, от умора. Бавно, много бавно открих, че със затворени очи виждам повече, че под затворените клепачи се вижда цялата красота на света и тази красота си ти, Боже. Ако ме караш да затварям очи, то е, за да внимавам повече, когато ги отворя отново.“

Така пише в дневника на Беатриче. Днес затварям очи и виждам живота през нейните. Ако животът имаше очи, щяха да бъдат тези на Беатриче. От днес искам да обичам живота както никога досега. Почти ме е срам, че не започнах по-рано.

Връщам се от училище. Мама ми отваря.

— Какво ще ядем?

Тя ме гледа както се гледа наранено дете.

— Не, супата още не е…

Казвам й, че имам петица по философия, но преди да довърша, тя ме прегръща с всичка сила и заравя лицето ми в извивката на шията си.

Усещам аромата на майка си, който в детството ми даряваше покой — смесен аромат на роза и лимон. Едва доловим. Но не ме прегръща заради оценката, иначе сълзите й нямаше да обливат лицето ми. И чак сега разбирам.

Искам да избягам, но тя не ме пуска и аз впивам пръсти в плътта й, за да разбера дали е вярно онова, което ми казва без думи.

Вече нямам друга жена, освен майка си.

Нямам друга кожа, освен нея.

Беатриче умря.

Това е думата. Няма какво да усуквам, тя не би искала. Хората казват *почина, замина си, отиде си*. Глупости!

Беатриче умря.

Тази дума, „умря“, е тъй жестока, че можеш да я кажеш само веднъж, после трябва да замълчиш.

Силвия е единствената, с която бих искал да говоря, но нямам сили да й простя лъжата. Животът е като изпит, създаден, за да изкопчи от теб истината, макар че ти не я знаеш и се преструваш, че си я спомняш, за да не страдаш повече… докато накрая повярваш в тази лъжа и забравиш, че сам си я измислил.

Боже, вече не ми трябват звездите — изгаси ги една по една.
Смачкай слънцето, прибери луната.
Пресуши океана, изкорени растенията.
Вече нищо няма значение.

И най-вече — остави ме на мира.

Църквата е препълнена — цялото училище е дошло. Всички са се стълпили около един сандък от лъскаво черно дърво, който крие нейното тяло, угасналите й очи.

Беатриче от моите спомени вече не съществува, а в дървения сандък лежи някаква друга Беатриче. Ето тайната на онова нещо, наречено смърт. Но онова, което обичах в нея, не е отлетяло. Не е отминало като бърза въздишка. Стискам здраво нейния дневник, той е моята втора кожа.

С литургията се заема Гандалф. Отново. Говори за тайнството на смъртта и разказва за някой си Йов, на когото Господ отнел всичко, но Йов му останал верен, макар че имал куража да го упрекне за жестокостта.

— И докато Йов крещи през сълзи, Бог му отвръща: „Къде беше ти, когато полагах основите на земята? Кой затвори морето с врата? Давал ли си някога през живота си заповед на утринта и посочвал ли си на зората мястото й? Дъждът има ли баща? И кой ражда капките на росата? Кой вложи мъдрост в сърцето, кой даде смисъл на разума? Кой приготвя на враната храната й? Чрез твоята ли мъдрост хвърчи ястребът, по твоя ли дума се издига орелът? Кажи го, щом си толкова умен!“

За момент настава мълчание.

— Днес и ние като Йов крещим мъката си към Бога — не можем да понесем онова, което е решил да стори, не го приемаме и това е човешко. Но Бог иска да му се доверим. Това е единственото решение за тайната на болката и смъртта: вярата в неговата любов. И то е божествено, дар от Господа. И не бива да се боим, ако сега не успеем. Напротив, трябва да му кажем откровено: не ни е по силите!

Празни приказки! Мразя Господ, няма да му се доверя.

Гандалф продължава невъзмутимо:

— Но за разлика от Йов ние имаме решението. Знаете ли какво прави пеликанът, когато малките му са гладни, а не може да им намери храна? Наранява гърдите си с клюн и оттам бликва кръв, за да нахрани малките, а те пият от раната му като от извор. Както стори Исус за нас и затова понякога го изобразяват символично като пеликан. Той победи нашата смърт на невръстни рожби, зажаднели за живот, като дари за нас кръвта си, дари нетленната си любов. И неговият дар е по-силен от смъртта. Без тази кръв щяхме да умираме два пъти…

В мен се възцарява безмълвие. Аз съм камък от болка, увиснал в пустотата на любовта. Напълно непроницаем.

— Само тази любов превъзмогва смъртта. Който я получава и дава, не умира, а се ражда два пъти. Като Беатриче!

Тишина.

Тишина.

Тишина.

— Сега ви приканвам да си я спомним.

Следва дълго, притеснено мълчание. После ставам пред очите на всички. Гандалф ме гледа с лека тревога. Бои се да не изтърся някоя глупост.

— Искам само да прочета последните думи от дневника на Беатриче — думи, които ми каза и аз ги записах. Убеден съм, че тя би желала да ги чуете всички.

Гласът ми гасне и преглъщам неудържимите сълзи, но все пак чета.

— „Мили Боже, днес ти пише Лео, защото аз вече не мога. Но макар да се чувствам толкова слаба, искам да ти кажа, че не се страхувам, защото знам, че ще ме вземеш в прегръдката си и ще ме люлееш като новородено момиченце. Лекарствата не ми помогнаха, но съм щастлива. Щастлива съм, защото споделям с теб една тайна — тайната, че те виждам, тайната, че те докосвам. Мили Боже, ако ме прегърнеш, вече не се боя от смъртта.“

Вдигам очи и в църквата сякаш нахлува Мъртвото море на сълзите ми, а аз отплавам по него с лодката, която ми построи Беатриче. Срещам очите на Силвия, която се взира в мен и се мъчи да ме утеши с един-единствен поглед. Навеждам глава. Избягвам от микрофона, защото ще се удавя в сълзите и никаква лодка няма да ме спаси. Последните думи, които си спомням, са на Гандалф:

— Вземете и пийте всички. Това е моята кръв, пролята за вас…

И Бог пролива кръвта си — безкраен дъжд от кървавочервена любов облива света всеки ден в опит да ни съживи, но ние си оставаме по-мъртви от мъртвите. Винаги съм се питал защо любовта и кръвта имат еднакъв цвят — вече знам. Бог е виновен.

Този дъжд не ме докосва. Непроницаем съм. Оставам мъртъв.

Последен училищен ден. Последен час. Последна минута.

Бие звънец — последният.

През дрънченето гръмва волен вик на затворници, внезапно пуснати от тъмницата по незнайно чие благоволение.

Оставам сам в класната стая — прилича на гробище. Столовете и чиновете бяха живи цяла година, давахме им живот с нашите страхове и лудории, наранявахме ги с писалки и моливи, а сега стоят безжизнени като камъни. Мъртва тишина обгръща всичко. На дъската Мечтателя е изписал по своему пожелания за приятна ваканция.

„Който чака, случва му се каквото чака, но който се надява, случва му се онуй, на което не се е надявал.“

Хераклит го е казал.

За мен си е чиста глупост — изгубих всичко, на което се надявах.

И тъй, учебната година гасне като фойерверк. Сякаш не беше година, а цял живот. Родих се в първия учебен ден, израснах и остарях само за двеста дни. Сега ме чака страшният съд на годишните оценки, а после, надявам се, идва раят на ваканцията… Ще мина в горен клас с доста добър успех.

Но поне едно разбрах благодарение на Беатриче: не бива да пропилявам нито ден от живота си. Мислех, че имам всичко, а нямах нищо, за разлика от Беатриче, която нямаше нищо, но имаше всичко.

С Нико и другите вече не си говоря. Загубихме турнира по моя вина. Не им обясних какво стана. Не ме интересуват. Силвия ми даде писмо, но няма да го отворя. Не искам да го чета. Нямам смелост за още страдания.

Чистачът Барба влиза и ме заварва да седя неподвижно, загледан в далечината.

— От три години не съм те виждал да излизаш последен. Какво става? Ще те бият ли?

— Не, просто си мислех…

— Е, имало още чудеса на тоя свят!

Разсмиваме се и един дружески удар по рамото ме връща към живота.

Стигнал съм до средата на коридора, но изтичвам обратно и се провиквам:

— Недей да я бършеш!

Училището е опак свят — вместо да пишат черно на бяло, правят точно обратното. В училище всичко се създава, за да бъде забравено, като мъничко тебеширен прах по дъската.

Барба не ме чува и гъбата, участвала в безброй ученически сражения, изтрива безмилостно надеждите на един мечтател.

СЛЕД ЛЯТОТО

„Ридая подире, самичък в скръбта си,
зова Беатриче: «Без теб тъй съм клет»,
а тя ми изпраща утеха в ответ.“
„Нов живот“

Данте Алигиери

Лятото е солта на живота, но този път беше различно. Не беше време за викове, а време за тишина. През цялото лято не видях и чух никого. Бях почти три месеца на планина, в хижата, където ходим винаги. За пръв път поисках да бъда там. Нуждаех се от тишина. Нуждаех се от самотни разходки. Нуждаех се да не срещам нови приятели. Нуждаех се да не търся момиче на всяка цена само за да има какво да разправям на Нико след ваканцията. Нуждаех се от родителите си. Нуждаех се от дневника на Беатриче, защото в него се криеше спирала от щастие. Нуждаех се от най-главното, а в планината то се намира по-лесно.

Вечер в планината звездите се виждат както никъде другаде. Татко често ми разказва за тях. Мама слуша и гледа повече нас, отколкото звездите. Една вечер татко ми разказва за звездата, която подарих на Беатриче, и нейната все още топла светлина озарява онова кътче в сърцето ми, което заключих с хиляда катинара.

Не успях да отворя писмото на Силвия, дори не го взех със себе си. Продължавам да й пиша есемеси, но не успявам да ги изпратя. Но ги пазя всичките — в папка.

Пазя и тези, които тя ми изпрати преди. Не мога да ги изтрия. Сигурно имам в телефона повече от стотина и от време на време, когато не знам какво да правя, когато не мисля за нищо, когато скучая, когато изпитам потребност, препрочитам ги напосоки. Отварям списъка и избирам номера, който ме вдъхновява в момента. Трийсет и три: „Ти си най-глупавото момче, което познавам, но поне не си скучен…“ Дванайсет: „Да не си забравиш учебника по история, глупчо!“ Петдесет и шест: „Стига глупости. Излизаме и ще ми разкажеш всичко.“ Двайсет и едно: „Кой номер обувки носиш? Кой е любимият ти цвят?“ Сто: „И аз.“

Най-хубавото съобщение — изпълвах го, с каквото си искам, а то неизменно ми отговаряше: „И аз.“ И никога не оставах сам. Стотицата носеше щастие. Бих могъл да напиша цял роман само от есемеси. Героите засега са малко: Силвия, Нико, Беатриче, майка й, Мечтателя и аз. Да, Мечтателя — имах неговия номер и това лято му пратих съобщение. Поздравих го и попитах дали неговият приятел, дето имал проблеми с баща си, вече е по-добре. А той отговори, че благодарение на думите на Беатриче, които прочетох на погребението, раната почнала да заздравява. Тогава попитах откъде неговият приятел знае за Беатриче. Да не го е поканил на погребението?

„В известен смисъл… Благодаря, Лео, щастлив съм, че те срещнах.“

Отговарям: „За какво?“

Може ли да се разговаря с есемеси? Да, убеден съм.

„Задето имаше смелостта да прочетеш онези думи. Пак ще срещнем онези, които обичаме, и разполагаме с цял живот, за да подирим прошка.“

Отговорът беше толкова философски, че го прочетох сто двайсет и седем пъти. И на сто двайсет и осмия път разбрах три неща:

1) Наричам философски всички онези „неща“, които са наистина важни, а философията е точно за тази цел.

2) Трябва да отговоря на Мечтателя: „Заслугата е на Беатриче, до нови срещи!“

3) Нямам търпение да се прибера у дома, за да прочета писмото на Силвия.

Цяла вечер гледам звездите, после мама сяда до мен в нощта, изпълнена с дъх на ели, и лунното сияние огрява спокойното й лице.

— Мамо, как може човек да обикне, ако обичта си е отишла?

Мама продължава да гледа небето. Облегнала се е до мен, а аз гледам Бялата Джуджина, наричана още Червена Гигантея и Силвия.

— Лео, обичта не е нещо установено веднъж завинаги. Развива се, расте, потъва като някои реки в земните бездни, но не спира да тече към морето. Понякога горе земята остава суха, но долу, в мрачните пещери, реките текат и от време на време избликват нагоре, за да напоят всичко.

Небето сякаш кънти от тези нежни думи, които изглеждат естествени само в такава нощ.

— Тогава какво да правя?

Мама мълчи почти две минути, после думите й извират от тишината като река, която след дълъг и труден път най-сетне достига морето:

— Да обичаш въпреки всичко. Винаги можеш да го направиш — обичта е действие.

— Дори ако трябва да обичаш човек, който те е наранил?

— Та това е нормално… Два вида хора ни наранява, Лео — тези, които ни мразят, и тези, които ни обичат…

— Не разбирам. Защо да ни наранява тези, които ни обичат?

— Защото, когато има обич, хората понякога се държат глупаво. Може да сбъркат пътя, но все пак се стараят… Страшното е, когато онзи, който те обича, вече не те наранява, защото това означава, че е престанал да се старае, или пък ти повече не държиш на него…

— А ако все пак не можеш да го обичаш?

— Не си се старал достатъчно. Често се заблуждаваме, Лео. Мислим си, че обичта е в криза, а всъщност тя самата иска от нас да пораснем… като луната — виждаш само един тънък сърп, но луната е винаги цяла с нейните океани и планини, трябва само да изчакаш, докато порасне, докато малко по малко светлината огрее цялата скрита повърхност… а за това трябва време.

— Мамо, защо се омъжи за татко?

— Ти как мислиш?

— Защото ти е подарил звезда?

Мама се усмихва и луната огрява два реда равни зъби сред едно лице, способно да усмири всяка моя буря.

— Защото исках да го обичам.

Мама разрошва косата ми, за да пропъди скритите там мрачни мисли — също както когато бях плашливо дете и се укривах в прегръдките й.

После остана само тишината. Тишина на човек, който гледа луната и небето и говори, с когото желае отвъд звездите.

Къде съм го сложил? Не го намирам, никъде не го намирам. Космическа катастрофа. Вдругиден започвам училище, а не намирам писмото на Силвия. Боже, помогни ми поне този път! И тогава ми светна: учебникът по история. Добре че не го продадох като другите само за да не опровергая Мечтателя, че в този учебник има много повече, отколкото е написано…

Ето къде съм пъхнал писмото, но още не искам да го чета. Моите мечти се сбъдват на една пейка. Там искам да го прочета и да помисля на спокойствие.

— Мамо, извеждам Терминатор навън.

Тичам, тичам, тичам. Тичам както никога през живота си. Терминатор влачи език по земята, обира всичкия прах на вселената и не може да ме догони. Сякаш той е извел мен на разходка и се мъчи да ме удържи.

Ето я моята пейка — празна, самотна, червена, чака мечтите ми. Оставям Терминатор да се щура както си иска, та и той да бъде щастлив и да кротува.

Отварям писмото и виждам изящния почерк на Силвия, какъвто винаги съм искал да имам, но никога няма да ме огрее.

„Скъпи Лео,

Искам да ти разкажа една случка, която ми напомни за теб и просто трябва да ти я опиша. Знам, че си бесен и не искаш да ми говориш. Приеми това писмо като отдушник, до който можеш да стигнеш единствено ти.

Онзи ден излязохме на разходка с приятелско семейство. По някое време останах насаме със сина. Казва се Андреа и е хлътнал по мен. Когато останахме сами, той се приближи и се опита да ме целуне. Отблъснах го, той се обиди, обърна ми гръб и си тръгна също като теб. Но докато гледах гърба на Андреа, не откривах в себе си и капка огорчение. Андреа не значи нищо за мен. А докато гледах от твоята пейка как си отиваш, нещо се скъса в душата ми. Разбрах, че мога да виждам света само чрез теб.

Гърците разказват, че отначало човекът бил кръгъл и за да го накаже за провиненията му, Зевс го разкъсал на две. Двете половини скитат по света и се търсят. Носталгията ги кара да търсят отново и отново и когато се срещнат, кръгът се затваря. Има истина в тази приказка, но само тя не стига. Когато двете половинки се срещат отново, те са изживели своя живот до този момент. Не са еднакви както при раздялата. Краищата им вече не съвпадат. Имат недостатъци, слабости, рани. Не стига само да се срещнат и разпознаят. Сега трябва и да се изберат, защото двете половини вече не съвпадат идеално, само любовта може да приеме неравните краища и само прегръдката ги премахва, макар да боли. Онзи ден, Лео, открих, че нашите краища не съвпадат идеално и само прегръдката може да ни събере. Без теб светът опустя. Липсва ми всичко твое — смехът, погледът, сбърканите наклонения, есемесите, глупавите ни приказки… Всички онези дребни неща, които значат тъй много за мен, защото са твои.

Ето — само това исках да ти кажа. Вече ничий гръб няма да бъде за мен като твоя. Когато ти ме загърбваш, самият живот ми обръща гръб. Прости ми. И ако можеш, приеми ме с моите недостатъци. Прегърни ме така. Както аз ще те прегърна. Нашите прегръдки ще ни променят. Обичам те такъв, какъвто си, обикни ме и ти, макар че не съм съвършена като Беатриче. Бих искала твоята пейка да стане наша — две сърца и една пейка. Както виждаш, стига ми съвсем малко…“

Вдигам очи. Реката тече и нехае за световните промени — тази река, която от векове носи сълзи на радост и болка натам, където им е мястото — към морето и затова то е солено. Стискам талисмана си, който пръска син блясък в синьото утро и усещам Беатриче наблизо, тъй близо, сякаш имам две сърца — моето и нейното, четири очи — моите и нейните, два живота — моят и нейният.

А животът никога не греши, ако ти, сърце, имаш смелост да го приемеш…

Сега е вечер. Една от онези септемврийски вечери, когато аромати, цветове, звуци сякаш се сливат в дъга, способна да обедини Небе и Земя. Беатриче ме гледа от своята звезда. Китарата е в ръцете ми, басетът пенсионер до краката ми — Терминатор беше необходимият претекст да изляза по това време, без да разбудя излишни подозрения. Звъня по домофона и я моля да се покаже на прозореца.

— Кой е?

Когато се навежда от втория етаж на своя приказен замък, едва успява да ме различи на полумрачната улица. Но чува гласа ми.

— Когато написа онова писмо вместо мен, обещах да ти попея…

Тишина. Докато настройвам китарата, потъвам в тъмната синева на небето. После започвам:

„Знай, тъй се ражда
всеки блян
в сън мечтан
и ще ти го разкажа,
за да отлитнеш към рай,
който нямам.
Не е лесно да нямаш
вече приказни феи,
не е лесно да върнеш игрите,
ако вече ги няма…“

В мрака си представям лицето на Силвия, представям си как слуша моя глас и вече не се срамувам от нищо, защото, ако имам хубав глас, той е създаден за нея.

„Отнеси ме със себе си
сред тайнствени ангели
и усмихнати демони.
Аз ще ги преобразя
в плетеница от нежни лъчи.
И вечно ще тичам
след нови и нови багри.“

Влизам във всички приказки на света, преоткривам ги с музика, за да станат реални. По прозорците на омагьосания дворец изникват нови лица, заинтригувани от серенадата. Но аз не давам пет пари за тях, аз съм най-свободният човек, не се боя да застана срещу целия свят заради онова, което си заслужава.

„Въздух, вдъхни тишината,
не ми казвай сбогом,
а повдигни света…“

Чувам гласа си, волен и тежък в същото време. Тежестта му са миналите събития, превърнати в криле и пера, за да лети лек и сериозен. Научих се да летя едва сега, когато придобих тежест.

„Въздух, прегърни ме.
Ще летя, ще летя, ще летя,
ще летя…“

Тишина. Когато вдигам очи, Силвия е изчезнала. Някой подсвирква. Друг се смее, може би ми завижда. Трети ръкопляска.

Портата на омагьосания замък се разтваря. Към мен бавно пристъпва сянка. Гледам лицето, което се приближава в сумрака.

— Силвия е на танци… казах ти го отгоре, но не ме чу… ще се върне всеки момент. А ти си чудесен! Слушах те с удоволствие. Беше целият в песента…

Майката на Силвия се усмихва. Мислех си, че е Силвия, но съм сбъркал. За щастие мракът прикрива плъзналата червенина по лицето ми, готово всеки момент да се пръсне на хиляди парченца като в слаб филм на ужасите.

— Искаш ли да я изчакаш горе?

— Не, благодаря, ще постоя тук…

— Както искаш. Но… изпей песента и на нея.

Сядам с китарата на стъпалата отпред като циганин, който моли за милостиня и се мъчи да скрие срама или някаква тайна в нощния мрак. Терминатор се сгушва в краката ми — спокоен за пръв път в живота си.

Затварям очи и пея отново почти шепнешком, а пръстите ми тъкат мелодията като летящо килимче, с което гласът ми се рее над градските покриви и загребва звездите като ноти, плаващи из небесния безкрай.

Когато отварям очи, виждам едно лице.

Това синеоко лице се усмихва бавно, с усилие, както се открехва ръждясала порта, и от портата изведнъж лъхва и ме обгръща забравеното щастие, за което не съм и помислял след смъртта на Беатриче. Лъхва, обгръща ме, залива ме и шепне напевно: „И вечно ще тичам след нови и нови багри…“

* * *

Прегръщаме се като две късчета от пъзел.

— Според мен си пасваме идеално — прошепвам в ухото й.

Вместо отговор Силвия ме прегръща още по-силно.

Терминатор тича около нас и описва вълшебни кръгове, сякаш за да ни защити от зъл магьосник, както става в приказките.

И една целувка е червеният мост, изграден между душите ни, които танцуват по белия ръб на живота без страх от падане.

— Обичам те, Леонардо.

Цялото ми име, истинското ми име, съчетано с този глагол в първо лице, е формулата, обясняваща всичко, скрито в сърцето на света.

Наричат ме Лео, но всъщност съм Леонардо.

И Силвия обича Леонардо.

— Ще ти покажа една игра.

— Да не е някоя от твоите щуротии?

— Не, научих я от Беатриче — нарича се игра на мълчание.

— Чакай, това го играехме в детската градина.

— Не, не. Слушай. Лягаме тихо един до друг. Пет минути мълчим със затворени очи и се съсредоточаваме върху цветовете, които изникват по клепачите.

На червената пейка няма място за двама, но някак се сместваме плътно един до друг, с лица към небето. И това е любов — да намериш място за двама, където и за един не стига.

Ръка за ръка, със затворени очи, в пълно мълчание, а броячът на телефона отмерва петте минути.

Когато на втората минута тайно отварям очи и извръщам лице към Силвия, откривам, че ме гледа. Сърдито поглеждам телефона и казвам, че има още три минути.

— Какво видя? — пита тя.

— Небето.

— И как беше?

— Синьо…

Искам да добавя *като очите ти*, но думите не се подчиняват.

Силвия сякаш разбира и ми отправя съвършена, безоблачна усмивка.

— Ами ти?

— Всички цветове.

— И как бяха?

— Като Арлекин… с твоето лице.

— Благодаря… много мило… — казвам аз, леко засегнат.

Аз си мислех за небето — може би най-елементарната романтична идея, но, така или иначе, небето си е небе. А тя да ме види като герой от някакъв смотан карнавал!

Силвия се разсмива, после става сериозна и без да откъсва поглед от мен, започва:

— Арлекин бил бедно дете. Един ден се прибрал тъжен и майка му го попитала защо. На другия ден имало карнавал. Всички щели да се пременят с нови дрехи, а той нямал какво да облече. Майка му го прегърнала и утешила. Арлекин си легнал спокоен. Майка му, която била шивачка, взела сандъчето с пъстри парцалчета, останали от другите дрехи, и цяла нощ ги сшивала едно за друго. На другия ден Арлекин имал най-красивата и оригинална дреха. Всички други деца му се възхищавали и го питали откъде я е купил, но той мълчал, за да опази тайната на майка си, която цяла нощ шила тези разноцветни парченца: бели, червени, сини, жълти, зелени, оранжеви, лилави… И разбрал, че не е беден, защото майка му го обичала по-силно от всяка друга и доказала обичта си с тази дреха.

Силвия млъква за малко.

— Леонардо, ти си най-хубав от всички, защото успя да даваш и да получаваш любов, без да избягаш. И носиш белези от това.

— Ти си такава, Силвия.

Мълчаливо се взирам в небето, а Силвия сгушва глава между шията и рамото ми, и сплита пръсти с моите като късчета от съвършен пъзел. Имам чувството, че виждам кожата си покрита с хиляди пъстри парченца плат.

Всъщност целият живот прави точно това — шие ти пъстроцветна дреха с цената на много безсънни нощи, пълни със сшити заедно късчета от живота на други хора.

Точно когато се чувстваме най-бедни, животът като грижовна майка ни шие най-красивата дреха.

Първият учебен ден. Събуждам се четирийсет минути по-рано. Не защото е първият училищен ден, а защото съм решил да взема Силвия от къщи. Нося се с новия мотопед (който е живо копие на

предишния, но със спирачки) през свежия септемврийски въздух, напоен в синьо като малкия талисман на врата ми. Летя между колите като майстор сърфист.

Смея се на всичко и всички, дори на спящите полицаи и червените светофари, които напразно се мъчат да задържат моя полет. Когато пристигам, Силвия вече ме чака. Много е точна, аз не чак толкова. Сяда отзад. Усещам как ме прихваща с ръце през кръста. Целият ми живот е в ръцете й.

Не се бои както някога. Ако не за друго, то поне защото сега имам спирачки. Мотопедът се е превърнал в бял кон, който не препуска, а лети по асфалта. Жив съм! Гледам небето и ми се струва, че бялата луна е усмивката на Бога… няма нищо общо с хищния поглед на Нико, който предизвикателно се лепва до мен. Не мога да откажа предизвикателството. Оставям го да победи, защото Силвия е зад мен, но усмивката, която си разменяме с него след края на състезанието, е по-топла от ръкостискане, по-червена от прегръдка. С мъжете винаги е по-лесно.

* * *

Първият училищен ден. Щом съм седнал до Силвия, дори учебните часове изглеждат кратки, вълшебни, пълни с живот. Сякаш умиращата вселена е получила отнякъде кръвта, която й трябваше, за да си поеме отново дъх.

От днес започвам да пиша. Трябва да запиша всички тия неща, за да ги помня. Не знам дали мога, но поне този път ще се постарая. Може би е най-добре да пиша с молив. Не, с химикалка. Червена. Червена като кръвта. Червена като любовта върху белите страници на живота. Мисля, че си струва да помним само каквото сме написали с кръв — кръвта не греши и нито един учител не може да я поправи.

Белите страници вече не ме плашат и дължа това на Беатриче — бяла като мляко, червена като кръв.

Гледам синевата в очите на Силвия — море, където потъваш, без да загинеш, а на дъното винаги има покой, дори когато горе бушува

буря. И докато това море ме люлее приспивно, на устните ми изгрява усмивка. Усмивката ми казва без думи, че когато започваш да живееш наистина, когато животът плава в нашата червена любов, всеки ден е ден първи, всеки ден е начало на нов живот.

Дори ако е първият учебен ден.

„Драги Лео,

Връщам ти ръкописа. Прочетох го на един дъх, за една нощ, и ми напомни историята на един знаменит гръцки пълководец, който се бил укрепил на връх Парнас само с шестстотин бойци, а трябвало да влезе в сражение с огромна армия, обсадила подножието на планината. Поражението изглеждало неминуемо, но ясновидецът на малката войска предложил идея — да посипят с гипс себе си и оръжията.

Призрачната войска атакувала врага през нощта с една-единствена цел — да убива всеки, който не е покрит с гипс. Щом ги зърнали, часовите на вражеската армия побягнали ужасени. Мислейки, че е станало някакво невероятно чудо, те крещели и тичали в мрака, преследвани от призрачната пехота, върху чиито бледи фигури се леела неясната светлина на лунната нощ. Врагът бил парализиран от ужас, тъй че накрая шестстотинте завладели лагера, където лежали четири хиляди окървавени трупа. Кръвта полепнала по бронките и бялата кожа на призрачната войска, която призори изглеждала още по-страшна с тази смес от червено и бяло.

Лео, понякога се боим от врагове, които са много по-слаби, отколкото ни се струва. Само бялото, което ги обгръща в нощния мрак, им придава тайнствен и страховит вид. Истинският враг не са гипсовите войници, а страхът.

Бялото е потребно.

Както и червеното.

Може би не знаеш, че според най-новите антропологични изследвания в повечето общества първите имена, свързани с цветове, правят разлика между светло и тъмно. Когато един език се усъвършенства дотам, че да има три названия на цветове, почти винаги третото е за червения цвят. Имената на другите цветове се развиват едва по-късно, след като думата за червено стане широко употребявана, и често е свързана с думата «кръв».

Учените потвърждават това, което ти откри сам в живота. Обществата, цивилизациите са създали за десетилетия това, което ти разбра за една учебна година. Благодаря ти, че сподели с мен откритието.

Коригирах само онези части, в които разказваш за мен, като вмъкнах тук-там по някое наклонение, но иначе не съм пипнал нищо. Би било като да бъркам в живота ти, а искам той да си остане недокоснат.

Щастлив съм, че участвах в това приключение и се гордея с теб.“

Неизлечимо педагогичен,

Мечтателя

БЛАГОДАРНОСТИ

Някога един ученик, отчаян от поредното разкритикувано съчинение, ме попита направо: „Господине, а вие защо пишете?“ Отговорих му инстинктивно: „За да разбера как ще свърши.“ А в писането, както и в живота краят винаги идва еднакво — с благодарност.

Някой е казал, че лошите писатели копират, добрите направо крадат. Не знам към коя категория ще ме причисли читателят, но и двете се раждат от дълга към живота и хората, от които копираме, крадем или — не толкова тайно — получаваме. Животът винаги има най-доброто авторско право — той е неизчерпаем сценарист, който прави от нас герои, все по-способни да обичаме и да бъдем обичани.

И какво трябва да кажеш сега? — тормозеха ни като деца нашите, учейки ни да бъдем любезни. Отговаряхме *Бблагодаряаа* с напевно удължено „а“, без изобщо да си вярваме. Но когато пораснах, благодарността стана за мен не само проява на любезност, но и най-щастливият начин да живееш на този свят.

И тъй, благодаря на:

Семейството ми, от което научих, че любовта винаги е възможна; на родителите ми Джузепе и Рита, които наскоро ще празнуват четирийсет и петата годишнина на брака си; на невероятните ми братя и сестри, които със своите гледни точки внесоха безброй оттенъци в цветовете на света; на философа Марко; на историка Фабрицио (заедно с Марина и Джулио); на психоложката Елизабета; на специалистката по история на културата Паола; и на Марта — архитект и автор на снимката ми на корицата. Към тях добавям Марина Меркаданте Джордано и нейното семейство.

Благодаря на всички, които повярваха в тази книга и ми помогнаха да я осъществя — сред тях несравнимата Валентина Поцоли, без която тази творба нямаше да види бял свят; Антонио Франкини, който реагира със същия ентусиазъм, с който реагираха неговите деца, когато ме слушаха да им разказвам приказки; Марилена Роси, която познава и обича героите повече от мен; Джулия Икино и Алесандро Ривали — внимателни, деликатни и искрени приятели и критици.

Признателен съм на всички, които в различно време и по различен начин имаха роля „зад кулисите“ на тази история — учениците от дванайсети А и Б на гимназията „Сан Карло“ в Милано; всички ученици от Рим, особено тези от лицеите „Данте“ и „Висконти“; театралната група „Евфемия“ от „Рипагранде“. А също и на Марио Франкини, незабравим преподавател, на отец Пино Пулизи, който ми преподаваше вероучение, на Сузана Тамаро, Роберта Мацони, Джанлука и Теса де Санктис, Федерико и Ванеса Ганци, Роберто и Моника Понте, Анджело и Лаура Коста, заедно с техните семейства, на приятелите от „Ливинг Рум“ и „Делта“. На Алдо Виола, Паоло Пелегрино, Роси от книжарница „Ил Тритико“, Рафаеле Киарули, Свева Спалети, Гуидо Маркони, Филипо Табако, Алесандра Галерано, Паоло Вироне, Антоан де Брабант, Микеле Долц, Валентина Провера, Сирио Леграманти, Паоло Дилиберто, Джузепе Корилиано, Среджо Морини, Мауро Леонарди, Армандо Фумагали, Марко Фабри, Паола Флорио, Маурицио Бетини и колегите от настоящата ми докторантска програма Емануела Канонико, Джузепе Бригина, Лоренцо Фарси, Карло Мацола, Марчело Бертоли, Кристиан Чардели… и кучето на съседите.

На теб, читателю, който на дивана, под завивката, на пътя, в автобуса, на някоя червена пейка (или където предпочиташ) си стигнал до тази страница и следователно си посветил безценното си време на моите герои БЛАГОДАРЯ!

PS. В Италия правилата за кръводаряване от малолетни са по-строги и сложни, отколкото изглежда в романа. В случая литературните съображения надделяха над строгото придържане към реалността.

Издание:
Алесандро д’Авения. Бяла като мляко, червена като кръв
Италианска. Първо издание
ИК „Обсидиан“, София, 2010
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN: 978–954–769–243–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.